



بی بی خدیجہ بیگم

۱۸۷۹

۲۸۸۲-۲۵۲

مکتب
کتابخانه

کتابخانه
مکتب



Handwritten text in Arabic script, partially visible on the right edge.

Handwritten text in Arabic script, located in the middle right section.





صد هزار و شصت و پنج	په هزار و هزار و لسانه
چه ستاد ذات لره سزاوی	ستاخوینی و وستارضا
ازلی و ابدي و بی	لامقطوعه سرمدی و
ثل مضروب و پنچیل خان کین	پهر حین پهر آن کین
لهمه واره موجود	خاصه تالره معبوده
صد رود و صد سلامد	چه ده پاك رسول انعامد

پدغه شماره جانانه	بلک زیات چندان چندان
چه لایق ده عالی شان وی	پر صاده پالک سبحان وی
همه عدوی لاء حد	لغریب شیر محمد
هم پر وار و رسولانو	ده بنی پر سرورانو
کیه ال کیه اصحاب دی	اهل بیت کیه احباب دی
پس بحمد صلواته	راشه غوز باسه وماته
اول نرده کړه ده ایمان دی	چه لازم پر مسلمان دی
اعتقاد چه په غلط وی	کو مړ په سود ده عبادت وی
کفر رساله طاعت که	بی بنیاده عمارت که
آخر خان به دی رسوا که	پر هوا چه خوک بنا که
بیای پی می شریعت دی	چه د پالک رسول ملت دی
پس زهد ریاضت کړه	ته رویش ده طریقت کړه
حقیقه پیاله بنوش کړی	که ودا تر تبت ته کوش کړی
ته به ویر شې تر خدا یه	که پوهی زړی دل ارایه
شریعت عظیم دیر باب دی	طریقت لکه غراب دی

حقیقت دُر نایاب که	کیه کاری لدر یاب که
اول و ریشه تر در یاب که	بیا کبستی کوره مهتابه
دُر به و کاره پخپله	که طلب کری خداد له
دُر به نه مومی هیتحکله	بی دریابه امی عاقله
کهر خویه طلب کار نی	شب گیری کوی بیداری
که کبستی نکری سامانه	سودینه نشانه بی ارمانه
دُر به نه راوری هیتحکله	ده دیر باب لقعره گله
داخل و ز رکنه دلبره	ده کباب شه مقزره

عقائد بل شریعت دی طریقت بل حقیقت دی

بیا پنجم رکن ای وروره ده تجوید دی تیه کور

چه اسرار العارفین دی ده سالک جبل المتین دی

چه پستور نه بیان کرم	چه پری پوه اهل ایمان کرم
له اباته له حدیثه	بل بکان مکره انیسکه
کونری ماهم چری باد که	پد عامی خاطر شباد که
زده دوی په باب دعا کرم	لزدیر پروا سودا کرم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

که گناه یه ناپایب وی	چه شغل ده کتاب وی
وار و ز غوره له اوره	پخپل فضل کرم کوره
په فرسوس کس به مکان کوه	خپل دیدار ورت به عیان کوه

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

ده رسول و خول حدیث دی	ده جوهر پدید و دنفیس دی
تار پتار به شما امت شی	ده هر چاه خپل مانت شی
دوی به دیری او یافرق ی	ده هر چاه خپل بتی وی
نوبه وار و دوزخیان وی	چه به خوار و زار حیران وی
هم مغابه جنتی وی	چه سنت جماعتی وی

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

ده دوا و یان کاره	چه دوزخ ته خیی بکاره
عقیده ده دوی خرابه	مخالفه له کتابه

دایوه فرقه مؤمنینه
 چه جنت لره به خینه
 برابریه اعتقاد وی
 نه باطل وی نه کساد وی
 کره تخبه ده دوی دادی
 پکاب کنر هویدا دی
 چه یاران به دوست کنینه
 همگی وارده مؤمنینه
 بهتری به وائی گوره
بیای دی بیای دی
 بل تعظیم به کاندی دویه
 دیود و و قبلو خوشخویه
 بیت المقدس بل بیت دی
 چه لوی کره پال الله دی
 بل به مسح کاندی **گل**
 بل گواهی نه انی تحقیقه
 پر ماسی بانندی لدله
 چه دوزخ ده دوی **طری**
 بل گواهی نه انی تحقیقه
 چه دوزخ ده دوی **طری**
 مکر عشر مبشره دیه
 بل که مرئی وی بدخویه
 هم امام که دیرید کاروی
 هم بادشاه و ته دوی **رامو**
 چه پعدیه شماره دی
 جنازه یه کاندی دویه
 پی منوخ کاندی تیاروی
 که عادل وی که ظلامو

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيح

لِكُلِّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً وَاعْلَمَ كُلِّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

انسان چه خدای سپیدان
هم گویا هم به شنوا کن
کل حکمت به معرفت دی
بنده کی به عبادت دی

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

چه هلاک بالیونی وی
بجنا له به خلاصی وی

چه عاقل بالغ عالم شی
نور ایمان پرده لازم شی

داد و شرطیه مؤمنیه
ده ایمان ده وجوب دینه

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَوْفَا جَرِّ وَاصِيحاً

مراد لعل معرفت دی
نه منطق نه حکمت دی

نه هیئت نه فلسفی دی
نه عروض نه قوافی دی

در سورة
راغبات در ۱۱۲
سوره

در پاره ۱
در ۱۱۲
در ۱۱۳

علم حال از پر تا دیه باقی سعی دی خطا دی

فی الزم المتعلمون ما یفترقون ولا یستفهمون

هر انسان چه دی عاقل ویک	پخیل عقل کنر کامل وی
معرفت ورلره بویکه	پخیل عقل ای خوش خوی
چه نظر که لور پر لوری	مصنوعات ده رب و گوی
په یقین به و پوهیزی	چه دا کار به خود نه کیزی
کومر کالی دی بی استاد	که پوهیزی نیک نهاده
خونخوک شته چه دا کونیه	پر هر خبر قدرت لورینه
دی به خلاص وی لنقصانه	هم لعیبه هم لرز یانه

سیما در چهار
در صورت آله
در کین چهار

فی الزم المتعلمون ان یخلقوا فی الخلق

لشربکه به زها و یه	دغه کار به تنها و یه
که شربک ده ده پیناشی	اختلاف به ده دوی راشی
چه دایوده شی ایجاد که	مغده بل عدم بنیاد که
نور ترمیان به عداوت شی	بیامعطله به خلقت شی
داموجود به هم بر بارشی	ده عالم به وزیر بنیاد شی

در سوره انبیاء
در سوره اعراف
در سوره نساء

وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ وَكَرَّ اللَّهُ إِلَيْكَ الْغَنَى ۝ ۱۲۰

که یو بیل ته عجز و کاندی	خدا ئی نشانی پری بانندی
که پدواره چار کوینه	یو قدرت پری نلرینه
دوی بدواره عاجزان و	دا خدا ئی بیخه شان و
معرفت چه د اقدر دی	پری پوهان مسلم کا وری
معرفت پرده لازم دی	چه بعقل کنس سالم دی

وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ وَكَرَّ اللَّهُ إِلَيْكَ الْغَنَى ۝ ۱۲۰
تَقْرَأُ الْكِتَابَ طَرَاهُ الْمُحْسِنِينَ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي سَمِيعٌ عَلِيمٌ
وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ وَكَرَّ اللَّهُ إِلَيْكَ الْغَنَى ۝ ۱۲۰

بعض داوائی د لبره	رب دی تا که بهر وره
معرفت پرده همد مه	واجب ندی ته دئی مه
چه خبر شریعت شی	په نبی و په ملت شی
که کار د چا مکان وی	ل عالمه دی نهان وی
په اسلام نوی غوژیده لی	نامر به نوی ارویده لی
دی حساب دی لچار پایه	چه معذ و دیری دل آرایه

در سوره اعراف
ایک در سوره
عاقبت در سوره
۱۲۰

در بیان احکام شرعی

در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی

کدی مرشی کافرنه دی به اسلام کین خاسرنه دی

لَا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ جَدَّتْ ذُنُوبُهُمْ لَأَنتُمْ كَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نور احکام له شریعتہ	ماسوی له معرفتہ
که ثواب وی که وبال وی	که حرام وی که حلال وی
که پوهیزی نیک خصلند	کل معلوم به شریعتہ
چه گمان کوی ابر دی	پکین عقل کور و کر دی
هسی نچه دوی عقلی دی	حسن قبح هم شرعی دی
د شراب خوردن ای لاله	که به شرع وای حلاله
کیه بد بولی دارد دینی	موزیه بویل چه بد دینی
ده نماخته کره دل ارامه	که به شرع وای حرامه
کیه بنه بولی بنه ندی	موزیه نه ویل چه بنه دی
دیرویل کار ده ناکس دی	دعاقل نه یواشارت بس دی
لاسلامه لایمانه	کحول تا پوشتی جانانه
له پوهیزی ای عاقله	جدان دی بوله بله

حقیقت

بیان احکام شرعی

چہ پدا باور اذعان دی	حقیقت یہ نمایان دی
مغذوارہ ماسنک	چہ رسول بخدا راوری
هم وعید وعد گورہ	امرو فہی خم اور ورہ
پہ فرمان لذو الجلالہ	کہ قصص وی لامثالہ
هم ناسخ منسوخ دی بارہ	لہ تسبیحہ لہ اذکارہ
چہ لازم پر مسلمان دی	بیاد وہ رکنہ دہ ایمان دی
پاخلاص پہ تحقیق دی	یواقراردی بل تصدیق دی
چہ پزیرہ کنس فی باوروی	کہ پزیرہ مدام سروی
دہ عذاب عتاب فی یق دی	مسلم ندی منافق دی

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

پاسان چہ اقرار نہ کہ	کہ پزیرہ اعتبار و کہ
لہ اسلامہ شخہ دورہ	پرغہ قول چہ مشہور و کہ
روایت چہ پدا باب دی	دہ دہ قتل پکاب دی

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا	وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
--	--

خنی وائی مسلمان دی که بنکاره ندی پنهان دی

فی الجوارح من الذنوب **لنظرون بالآيات**

الآيات **التي** **نظرونها**

نظرون

ده ایمان دی خوش طونه	واره زده کړه ای میمونه
یو ایمان راوړه پغیب	چه نه شک وی نه د پری
خدای هیچاندي لیده لی	نه پسترگو چاکتلی
ملائک دی که نبیان دی	دوزخونه که جنان دی
کهر اطر دی کمیزان دی	کل پغیب همه ز ایمان دی
بل ایمان پخپل اختیار دی	نه پچیر اضطرار دی
چه خوک زور وړ باندی و	چه اقرار سړی پخوله که
چه یقین باوریه نوی	ده لسان ثریه نوی
بل هم فرق بویه ای لاله	ده حرام و له حلاله
چه حرام حلال گنینه	یا حلال حرام شمیرینه
لاسلامه به واته دی	دا بکفر کنش واته دی
بل هم خوف و بره بخدایه	کیو هیبری دل ارایه

هم اميد دي لر حمته	كه خوفي بد خصلته
خوف رجاده ايمان جنك دي	بي لدوانه ويه بد منزلت دي
هيتخ مرغه بي پرو بآله	پرواز نكه خصاله
بل ايمان دي بد و رنگه	سينه پا كه كره لز ننگه
يو مجمل بل مفصل دي	تراقل ثاني افضل دي
اجمالي ايمان ايمان دي	چه سري پري مسلمان دي
اجمالي وداته وائي	چه جدايه نه وائي
پتوحيد ده رب كويوي	كليمه وائي شنواوي

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

بل معبود باطل مطلق دي	بي يوه خدايه چه حق دي
محمد ده ده رسول دي	پرچشانومي قبول دي
مرفرمان چه ده راوري	په اخلاص مي قبول كړي
كه حديث دي كه قرآن دي	كيه حال دي كيه شان دي

است بالله العلي العظيم والحمد لله رب العالمين

ما پخداي دي باور كړي	په اخلاص مي دي منلي
----------------------	---------------------

چه لایق نه رب ده سان د	پهغه شان می ایمان دی
هم نمونه چه ده حق دی	همگی وار به حق دی
هم صفات ده ذوالجلال	همه وار به کمال دی
هر فرمان چه وی بخدایه	ما منلی دی خود رایه
مفضل بدغه وینه	چه جدایه و شیرینه
پاک الله دی ما منلی	په تصدیق می باور کری
چه یه ذات لموزین پان دی	دی خالق ده کل جهان دی
شریک تلری پ ذات کبر	نیه مثل به صفات کبر
نیه ضدشته نیه ندشته	چه بل ثوک یه معاندشته
ده ده ژوندی بی سامه	بی لروحه ای دی نخواهد
بی غوبویه اروید دی	بی چپه انویه لیده دی
نیه شکل نه صورت شته	نیه خواب نه غفلت شته
ندی جسم نه جوهر دی	نه عرض نه مصور دی
نه معدود دی نه محدود	نه معدود دی نه مفقود
نه با یار نه پائین دی	نه یسار دی نه یمین دی

نه اب شته نه خور شته	نه لباس نه بر شته
بي تخايه بي مكان دي	بي لوقنه بي زمان دي
نه خفه دي نه خندان دي	نه هيشواک دوده خيل وان دي
نه خروچ که ته دخول که	نه پچا کين رب خلول که
نه تغير که نه بدل يز ي	نه پچا سره يو کيز ي
هر چه عقل و در سيزي	هيش صفت پري بخور ي
کچه عيب که نقصان دي	منزه خيني سبحان دي
حقيقت به معار و نه دي	ده افهام و مفه و نه دي
که ملک که جن بشرد دي	بحيره کور کرد دي
ستاپه فکر کين سود نيسته	بي الحجزه قصود نيسته

و بعد از اينکه از اين احوال و احوال
و بعد از اينکه از اين احوال و احوال

هم باوري کري کوره	په نموده ده الله و پور
کل نمونده ده و رب يوردي	ده حساب الحد و تيردي
په قران کين چه راغلي	پحد يث کين به شيردي

وایه نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

چیه و شمیری په ژبه	هم باوینرو کړه طالبه
پاک الله به جنت ورکړه	پچدیت کڅوکه باوینرو
په نمونه ده سبحان دِی	نیر تر عقل ترکمان دِی
چه شارع گفتار په کړي	پهغه نامه نومرې
دارواندی مؤمینه	چه په نوی نام پر تړی
کسعی په جدانه ویی	هم طلاق په روانه ویی
یو مثال به درته واثر	چه و تاوتی و مناس
که عالم وائی روادی	که عاقل وائی ناسوادی
کشانی وائی ثواب دِی	که طیب وائی عذاب دِی

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

بنکاره شرک دی دل ارامه	تبه و ونی له اسلامه
نکه عین ذات چه ندری	دوی جدا خبله هم ندری
که جدا کری یو لبله	ستا ایمان بشی با طله
چه توحید ده الله وائی	یو وحدت سره یه ستائی
ده نامه وحدت به راشی	ذات به پاته معتراشی
دایمان ندری ای ورون	به تمهید کنی یه وگوره

در بیان اسماء و صفات الهی

همه وارده قدیر دی	چه لذات سره هم دی
یو وبل ندری یکسانه	معنی کنی ای انسانه
هر نامه لوی معنی دی	چه لبله دا جدا دی
چه رخمان هغه رحیم دی	چه قهار هغه کریم دی
همگی پر اقیاس کنه	لری و هم او سواس کنه

اسم و صفات

در بیان اسماء و صفات الهی

بیا اسمادی پیری رنگه	کیو هیبری ای خوش رنگه
یو فعلی دی بل ذاتی دی	بل یرم یه صفاتی دی

اسم ذات مغه دي لاله	رب دي تانکه ملا له
چه پر ذات يه دلالت و	نه هنر نه خصلت و
که لذات جدا نه وي	هم په لفظ ادا نه وي
لکه نام چه ده الله ديه	پر دغه وينا پگواه ديه
که دي دال دي له صفتا	چه لازم لپا که ذاتي
جدائي يه وه لا محاله	صفا تي يه بولي لاله
چه قادر مرید حکيم دي	يا اسميع بصير علم دي
بل هم جتي بل قد يور دي	متکلم ورس هم دي
دغه نور اسماء لبر ه	هم فعلی کز هیک سر ه
چه دلالت پر د صفت دي	پر مغه خوي خصلت دي
تل لذاته لازم نه دي	دي باقي و دائر نه وي
چه نقیض به هویداري	کا هي مغه گاه دادي
لکه غفار یا قهار دي	یا جبار یا شاد دي
یا باسط یا رزاق دي	یا مہمیت یا خلاق دي

اسم صفت

اسم صفت

درود بر خدای تعالی

درود بر خدای تعالی

هم موليٰ لوه صفات دي قديم واره لکه ذات دي
ماسوي لذات صفاته نوپيدادي وائمه تاته
کيه فرد که طبيعت دي کيه ذات کيه صفت دي
که زمين وي که انمان وي جتونه کنيران وي
لتيستي دي رب جور کري بقدرت به دي کري
پعرپي وائي صفت دي به پستو وائي خصلت دي
بيا صفات دي پد وهرنگه بکا وهرلري خوش رنگه
يو ذاتي دي بل فعلي دي همه واره کمال دي
چه نقیض ده ده نقصان وي همه واره نمايان وي
دي لازمه ده جدائي ده ده محال ده
دا ذاتي بولي دلبره دي تاله لهره ده
اقل علم بل حکمت دي بل خيوة دي بل قاروت دي
اراده ده له کلامه بله سمع ده دل ارامه
بل قده دي له بصره اي شما نور البصره

چہ کلام سمع بصر دی	ضد یہ تکلم کو کر دی
دہ قدم نقیض حد دی	لو اورد و مرب قد و دی
دہ حکمت نقیض عبث دی	پاک الله تری مقدس دی
ارادہ دہ نیک نہادہ	چہ یہ جبرلاء ضدادہ
والله تہ نبات یزی	چہ پری زور جبر کیزی
چہ نقیض دہ دہ کمال وی	نہ نقصان نہ لوبال وی
فعلي و ابولہ خداد لہ	رب دی تانکہ غافلہ
لکہ خلق یا احیا شوه	یا عزت یا یہ عطا شوه
یا قہر یا ذلت دیے	یا یہ نفع یا رحمت یے
باقی بقول پر اقیاس کرے	مہ شبہ و مہ وسواس کرے
چہ نقیض یہ و بال ندی	والله تہ محال ندی
یا صفات دہ رب چہ دینہ	عین ذات ندی مؤمنہ
چہ مفہوم دہ روی جدانہ	یولبلہ ہویدا ریے
نہ بیلگون دہ وئی کیزی	چہ لذاتہ جدانہ کیزی
ہم صفات دہ رب جانانہ	ہم کی ندی یک سانہ

چه اثر ده دوي جد دي	ده وحدت گمان خطاري
اثر ده علم دانائي ده	ده بصريه بنايي ده
ده حيات اثر نيتن دي	ده سماعيه شنيدن دي
نه بيلتون ده دوي گيزي	اچه بي بله پيدا کيزي

بسم الله الرحمن الرحيم

هم الله لره ملك دي	ده زمين كه ده فلك دي
دي مشغول لعبادته	مبزاله معصيته
پخيل شكل شما د له	دوي ليدن شي شخدا له
چه صورت ده دوي نطفه	لكه باد هوا لطيف دي
كه وچاته نسكار کيزي	پكشف صورت بدل کيزي
نيه خواب نيه خورشته	نه لباس نيه برشته
نيه نر پنج شته گوره	پلك وكن اي و زوره
ده هر چادي خدمتونه	چيه كه بي مشتونه
داچا وريه مقرب دي	مخدمت كنن روز شب دي
جبرائيل ميكائيل دي	عزرائيل اسرافيل دي

چه ده وحی کاربار دی	ده جبرئیل په انتظار دی
صومیکائیل خدمت بآنگ	چه او برنج په فرمان دی
ده ارواح قبض د له	عزرائیل کوی پخپله
بیاضه نو حیره اعران دی	چشمه لاندی تر فرمان دی
چه پر باد باندی حکمت دی	ده اسرافیل غم خدمت دی
هم ده صور شپیلی د له	اسرافیل فوکه د و خله
بیاض ترده دوی حیریل ده	چه د پالک رسول خلیل ده
لمقریه بیا کذر کوره	حمله ده عرش بهتر کوره
ده افلاک ملک ای وروند	همه واره بهتر گوره
تر ملک وچه پائین دی	ده هوا که ده زمین دی

چشمه لاندی تر فرمان دی

بل کتب هم قول منمه	او عددیه نه شمیرمه
یابه زیات یابه کم شمه	شماردین به پری برهم شمه
هغه ثواب چه شمیرینه	سل خلوص پرده و لربنه
د انوریه چه پر موسی دی	بل انجیل چه پر عیسی دی

هم ز بورچه پرد او د دي	بل فرقان چه پر محمودي
سل صحنه يه خاجانه	نازل شوي لرحمانه
لس ده ادم نخچس د شيشي	ديرش نازلي پراد سري
پر خليل له ذوالجلاله	لس نازلي خمالا له
دغه قول تحقيق ندي	چه ايات يه رفيق ندي

په لومړي برخه كې د خداوند جل جلاله د اسماء

نول كلامه د پاك رحيم كې	دي مخلوق ندي قديم كې
نه عربي نه سرياني دي	نه پارسې نه يوناني دي
هېڅ لغت پري بخورېږي	تعبير پري څه كېږي
نه كامه و نه نېايت دي	نه سپاره و نه سوتر دي
نه متصل نه منفصل دي	نه دي جز دي ندي كل دي
جبرائيل چه نزول كې	په لسان يه ده رسول كې
متصف شي پلغانت	په وار و صفا نت
سفاره و و هم ايت شي	بدايت يه نهايت شي
چه موز پږيو وايي	په غوز و سره شنو ايوي

يايه کښو پرکا غږونه	يايه اخلو پلا سونه
قديم ندي نو پيداي	ودان اته هويدا دي
دلالت پر هغه کرښه	چه قديم دي اي مومينه
چه صفت ده ذوالجلال دي	لحدو ته په مجال دي
دال حادث مدلول قديم دي	چه صفت ده پالک رحيم دي
ده کتب بهتر لاله	په ده قران اوسه خوشحاله
چه په لولي پنازي نري	لکه گل هسي غورپ نري
چه نازل پر پيترين دي	بهرتي په خود تعين دي

د رسول الله ﷺ بيان

رسولان واره برحق دي	چه انکار کوي حمق دي
---------------------	---------------------

فِي الْآيَةِ كَلَامَاتٌ بَيْنَ كَلَامَاتٍ

زه همه واده منم	او عدد په نه شميرمه
کوندي کړوي يابه زيات وي	لدا حال دي نجات وي
ياسل شل نره نبيان دي	پکت کښ بيان دي
هم خاور زده بالا دي	پکتاب کښ هويدا دي

رَبِّ الْعَالَمِينَ لَدَا حَالَهُ	زَهْ بَخْه وَائِي لَا لَهُ
بِيَارِ سُلْجَه دِي لَدَوِيَه	تِيرِ سَوْدِيَارِ لَس دِي خُوشْخُويَه
پَكْنِ شِپَرِ دِي وَلَوِ الْعَظَمِ	كِي پَرِ عَدِيَه كُوي جَزَم
چَه اَدَمِ صَفِيَّ اللَّهِ دِي	دَوَمِ نُوْحِ بَنِي اللَّهِ دِي
اِبْرَاهِيمِ خَلِيلِ اللَّهِ دِي	بِلِ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ دِي
بِلِ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ دِي	بِلِ مُحَمَّدِ رَسُولِ اللَّهِ دِي
چَه دَه دَوِيَه عَزْمِيَّتْ وَ	دَه خِيَلِ نَفْسِ يَهْ هَزْمِيَّتْ وَ
دَه رَخَصَتِ لَكَارِ وَ بَارَه	دَوِي تِيرِ شُوي وَ يَكَارَه
چَه دَه بِلِ يَه پِيرِ وَي دِي	قَدِيمِ دِينِ پَدِ قُوي دِي
وَرِخِي وَ حِيَه لَه اللَّهُ	دَا بَنِي بُولِي دَلْخُو آهَه
كِيه رَاوَرِي نُوِي دِينِ وَ	لَه اللَّهُ چَه مَتِينِ وَ يَه
هَمِ كِتَابِ پَرِ نَازِلِ وَ يِنَه	دَا رَسُولِ كُنْزِ مَوْمِنِيَه
هَرِ رَسُولِ بَنِي بَالِ شِيَه	بِكَاوَرِ دِي خَمَا پَنُجُو لَه شِيَه
بَنِي نُوِي رَسُولِ لَا لَه	كَاهِي كَاهِي مَشِي مَلَا لَه
بَنِيَّانِ وَ اَرَه اِي يَارَا نُو	بَهْتَرِينِ دِي لَوِيَانُو

اولوالعزم

در سیدارة سوم
در سورة آل عمران
در رکوع چهارم

غوث قطب که ابدال و دعیت کله ده شاه سیال و

فی الایة ان الله عظیم الذکر و العالی المراتب

و ان عمیران علی العالمین

بنخه نشته پیغمبره که باور کوی دلبره

آییه ده کاره ده مرمیه که هاهاجره ده

فی الایة و ما ارسلناک الا بالحق و ان الودح

در سیدارة چهارم
در سورة فصلت
در رکوع ششم

هم بهتر دی له مالکه بی شبهی و و بی لشکه

که علوی دی که سفلی که دعرش که دکرسی دی

جبرائیل که میکائیل دی اسرافیل که عزرائیل دی

هم دوی پاک دی لکاهه لعبثه لتباهه

لصغیر و لکبیره بنیان پاک کنزه امیره

پس لوحی که سابق دی اعصیانه دوی فایق دی

که صاد خینی ذلت شی در پدم یه مغفرت شی

چه بقصد یه اختیار توک بذلت یه بزرگاری نوک

نبوت یه برقرار و ی هغه دوی یه هغه چاروی

هم بني چه دي وفات وي
دي بغير كنش زنده وي
چفته كني هم بو خله
پر بني باندی عرض كنزي
ولي پاك نوي جانانه
پصغير نگاه يه ياره
چه و فسق ته مائل شي
چه افضل ده دست جنت
ده ده نور چه هويد اشه

نبوت ده ده ثبات دي
نه غافل وي نه مرده وي
ده هر چا عمل اي دله
دي خوشحال يا فحشيزي
لکا همه لعصيانه
ولايت نخي يکار ده
ولايت ده ده زایل شي
چمن اخر زمان ديه
کل عالم خكه پيداشه

ان الحمد لله الذي هدانا لهذا

كل پيداده ده لرويه

في احبب القوم

الانك ان ايتالي خلفك

كخه عرش كخه كسي دي

كه جني دي كه انسي دي

كخه لوح كه قلمر ديه

كبالا پائين عالم ديه

انفسه

في نو كلامه
الرويه

چه اده لا اب كل وه	بنوت دده کامل وه
بصورت که آخرین دی	معنی کنی اولین دی

فی الحقیقت کتب بدیهی و انوار العین

هر بنی یه نام لیره لی	پر نکین دده خاتم کنلی
چه به چری شه در مانه	تدبیر ه بی سامانه
والله ته بی رویدار کر	کشایش به دده کار کر
چه یه راست و بیه سنت	هغه تلوی په فرحت کنی
هرگز نه نشانی پر زمکه	سایه نو دده ده خاکه
هر محبوب دده پاک احدی	چه پیر و بیج دده محمد و بی
شرافت دده رسول گور	یکینی فهم کوه و سرور

فی الامکان کتب حیوان و انوار العین

محمد لری دوه میمه	کته فهم کری فهمیه
بل همج دی بل هم دال دی	خه مدلول او خه دال دی
دوه میمان یه چشم ساری	چه دوه کونه تری اظهار دی
تد خلقه داد و میمان کر	په غوزویه آویزان کر

ده رسول حلقه بگوشه پد امینه کنی مد هوشه

دادولت سرمدی دی از لی ابدی دی

دواره کونه بد تا بشه **فرشته بدی بالایشه**

دب دی ده محمدی هم دی الله الصمدی

شیر محمد حلقه بگوشه کرد دادولت یه هم اغوش کرد

کوندی سپی دهغه دشره پتطیره بجزرور شیه

له اولاده االه ای قادر بر کماله

بیاسپی چه بهترین دی اولو العظم مرسلت یه

پخوبی کنس بیاده دویه توفیق بویه ای خوشنویه

بیاسپی نبیان دی لاله رب دی تانکه ملا لاله

وَبِالْحَمْدِ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ

هم قیامت بشی ای لاله په فرمان لذو الجلاله

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ

چه نفس تر سړی تیر شی خپل روزگار یه پیل پیری

داده هر سړی قیامت دی بحدثه روایت دی

قیامت

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۲

بل قیامت چه پر عالم وی	عالم وارده به برهم وی
چه تصویر کنی مدیته شی	هر ذی مدحه پرده شی
که ملک وی که انسان کی	که وحوش وی که پریان کی

در سوره بقره
و سوره زمر
در آیه ششم

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۳

خوژندی حاصه و رب	یا خاور به مقرب وی
بیابا به امر پر عز را بل می شه	چه فرمان ده سر جلیل شه
مجبور یله لمپ کاله	روح به آخی خمالا له
هم بر روح له اسراف نیله	عزرائیل و حسیله که بی دیله
بیاد مت امر پری و شی	چه فرمان ده الله و شی
ماسوی بشی کل فوت	کل نفس ذائقة الموت
بل بز مکده خمیده شنه	در بخوند و دمیده شنه

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۴

بل به غرونه تار پتار شی	چه روان قطار قطار شی
لکه گرد هسی به شینه	تل پیور کنی ای مؤمینه

ده سیراب پخیر به ویزون | لطافت وی ده دوی گون

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم

خوتیریزی خاویست کاله

ده منی پیر باران وی
عجب طور عجب شان وی

ده پسر لی پد و د به زیری | مرده کان چه بشکان د کیزی

کی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چه خلو نیست کاله پور که اسرافیل به بیازند که

دی بصور و ده مد و سیه | چه نه مر و ش و ندی کویت

وَالْأَيْمَانُ مَتَّحِينَ عُرْوَةً مَائِيَّةً ۝

دغه صویر به لکه نوری ده کین پخیر به پوری

په وړو خانو د لهره رېږدي تا که بهر وړ

چه هر روح لود مکان و یولبله دوی پنهان و

کو عذاب کیہ راحت دی۔ پخیل کو رہائی ہی صحبت دی

الحديث الصحيح في مناقب الأئمة

والقد خمره والشره
من الله تعالى

نه خجسته را در دهان خود

جہ بلخجہ وای کمرہ دی
صفا بن بی بک اللہ وئی

في الآيات الأخرى في حقه

خود بنده در تالاب جاری
نیست بر دریا رودی

کرامتیں پر لاف اٹھانے والی
دیوبندی بہ اختیار دی

卷之四

موتی

تخصیص کل انسان بخت و قدر و سوره

اسرافیل چه پکبش فو که کل ارواح بدی لاهو که

خپل بدن لره به درو می چه قراریده کنی مو می

بیاناگاه به به زنده وی چه حیران به استاد وی

بسم الله الرحمن الرحیم فی الدنیا و الدنیا و الدنیا

بی میو بی له نوشه محیرته وی مدهوشه

خینی هیره کل جهان و کجی حیران چه کری داخل خان

بسم الله الرحمن الرحیم فی الدنیا و الدنیا و الدنیا

بسم الله الرحمن الرحیم فی الدنیا و الدنیا و الدنیا

پونسو کاله به دائرو می چه پرینوباندری قایم وی

ده فیزی بقدر و روره نمر نژدی که ربی رغوره

هم ده نمراتلس رویه وزمکی تشی یکسویه

عاصیان به پکباب و پخولو کبش به غرقاب و

اونیکان چه پامان وی پر ساینه ده عرش تابان وی

دغه روش هم دیره لوده نه پیا شتی به کالوده

الف

په زړه کونه په شمار وده | پسران کښ چه ښکار وده

آیدن پښه گان ویند کاري ویند کاري ویند کاري

که څوانان وي که وار وکړ | بحیرته بزاره ووی

یاد اعمار چه تیر یزي | هلك هم پکښ زړ یزي

آیدن پښه گان ویند کاري ویند کاري ویند کاري

بد عمل په بد صوت وي | پیر په خوف هر استوي

وي بد بوي لکه مرداره | پر عاصي به سپور وکړ یاره

آیدن پښه گان ویند کاري ویند کاري ویند کاري

آیدن پښه گان ویند کاري ویند کاري ویند کاري

هم ز نڅیر به نمایان وي | ښه غوث ښه تغیر وي

د سرمانده حیران به کورک | اعتونه به پری وورک

بل اور څخه به پیره لویه | تر عرش لاندې وي خوځویه

پراښمان بشي ناز له | پری به مبات شي خمار له

یو پر بله چه لکیر ی | آسمانونه به نږیزي

بیابه خود بخود تپاه شي | چه فرمان ده پال الله شي

د زړه کونه په شمار وده
په زړه کونه په شمار وده
په زړه کونه په شمار وده

آیه و مستحق الثناء والثناء و کرم المستحقون

بیامک یه پی چیده که | اسمافونه به چند ه که
دکا غدا طور شاننه | خه قدرت دی نمایانه

آیه و مستحق الثناء والثناء و کرم المستحقون

او ه صفه به ملک شی | چه جداده هرفلک شی
استاده بوی حیران دوی | وفرمان ته نگران دوی

آیه و ملک صفه و کرم

بیا اویرخ به راپیدا شی | پال الله به هویدا شی
نیه خای نیه مکان وی | پال الله به نمایان وی

آیه و لا ان یخلف ظلاله و العا

بسیار

صورتونه به بدلیزیه | ده باطن بخیر چه کیزیه
چه عالم به حقانی شی | صورتونه روحانی شی
چه باطن به ده آدمه شی | صورت هم ورسه سم شی
چه باطن به بچا کساد وی | بصورت کن به فساد وی

که مراد پچا خوراک وی	بالباس بایه پوشاک وی
ده خنریر صورت پاج	ده حسرت او بی به خلیج
که چو غل وی یا غبت که	ده بیزویه صورت که
چه ریا که یا سود و نه	ده دوی کیناته وی سر و نه
که محکم کنس میلان که	هغه کو پرده چشمان که
که پادشاه وی که امیر و	که قاضی وی که سفیر و
چیه کبر بد هنر وی	هغه کک کور کروی
خوک بخیلی ژب ژوئی	چه پخوله کنس به و دژوئی
خوک به پاس سیلی سپوژو	داسیلی بیه ده او وریه
مقرب چه ده حاکم وی	دی جابر اوظالم وی

فی الایة بعد فی تصویر نقاشان افواج
فلی الحادیث من الیوم عشر امانت بن النبی
بعضهم علی تصویر الخنازیر و بعضهم علی
سورة القریون و بعضهم علی تعجب علی

و بعضهم علی تصویر الی الخ

مجب

رَبِّ رَوِي دِ پاك نبي د
شیر محمد یو خوار عاصی د
خپل صورت په بدله کړی
لعصیانویه مل مکرې

وَالْکَلْبُ الْمَغْضُوبُ عَلَيْهِ سَبَّحَ الْعَلِیُّ وَتَرَدَّدَتْ

وَالْکَلْبُ الْمَغْضُوبُ عَلَيْهِ سَبَّحَ الْعَلِیُّ وَتَرَدَّدَتْ

هر بنده چه دي کافر شي
پر گناه دي د لاور شي
مغذروي له از له
غلط مه در و مه اهو له
اراده پرو چان وي
هم په علم پداشان وي
هم توفيق له کرد نگاره
چه خذلان دي اي نگار

وَالْکَلْبُ الْمَغْضُوبُ عَلَيْهِ سَبَّحَ الْعَلِیُّ وَتَرَدَّدَتْ

وَالْکَلْبُ الْمَغْضُوبُ عَلَيْهِ سَبَّحَ الْعَلِیُّ وَتَرَدَّدَتْ

که لکفر روی گردان شي
وایمان ته گریزان شي
بیایه د توفیق عیان که
مشرف به په ایمان که
هر اختیار چه ده بنده و
بیاهغه توفیق لده وي
که دي خیر که دي شر که
چه اسباب به برابر که
خویشتر نارضا د
چه هر گوره ناسزا ده

په اسلام ده ده راضي دي	كه خويه بي نيازي دي
كڅه سود دي كه نقصان كې	همه واره ده انسان ديه
كه بنده وايي جانانه	چه پت راز كه لسيحانه
كه گناه كه معصيت دي	وار دستايمشيت دي
كڅه خير كڅه شر دي	واره ستا قضا قدر دي
خوزه كو م قدرت اختيار	چه اختيار م اختيار كې
موزه ولي كبا بيز و و	پكاه به عذابيز و و
رب به داواي همد مه	پعاصي زه پوهيد مه
كخالق ده خپل كړدار شي	چه روزگار ده دېر كاشي
ده ور كړي اختيار خه كړ	چه طاعت ته صرف نكړ
دا جواب چه شنیده شي	عاصيان به شرمند شي

ده معراج په شپه جانانه	اسول تير شه له آسمانه
چه سپوږموي پر براق و و	په آسمان كني به اطاق و و
دي ده د و كو نو بصير و	خكه تيز لکه نظرو و

در سبزه چمن
سبزه چمن

طرفه

چه روان شیه دی لفرشه | پلخظه تیرشه لعشه
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک

ترا فلا کویه گذر شه | و مولی تیه نظر شه
پصوترده ده وصال | نچه خواب و یا پخیال
هسی نخته خای مکان | خوپه رازده سب پوهان
قاب قوسین یه مکان شه | چه الله پری مهربان شه

لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک

هغه شپه و د خمالا له | پر رسول اتلس کاله
نه خوراک نیه خواب | چه مشغول پووال
قوه یه حب و ذوالجلال | په مقام کبش وصال
نور عالم خینی غافل | شیه و روح پرد و یه تل و

وَكَلَّمَ ابْنَهُ الْأَوَّلَ مُحَمَّدًا

بِأَسْمَاءِ الْأَنْبِيَاءِ

هر ولي چه با کمال وی	پری عطاده ذوالجلال وی
گرامات یه کله کله	بنکاره کیزی ای عاقله
لکه پاس چه بهواشی	یایه پنبولکه برینناشی
آصف شکده راوردجانه	ده بلقیس تحت عیانه
چه طلب یه سلیمان کر	دمردم یه نمایان کر

أَمَّا ابْنُكَ قَبِيلُكَ فَبْنُكَ الْيَسَّطُ

ده مؤمن چه خان کندین	جدائی ده روح دین وی
ملایک پرواویله که	آسمان زمکه هم ژوا که
علامه ده ژر داداوی	چه سرخی بکن سپداوی
هم مسجد ده ده جانانه	وی پده پسی گریانه
هر مکان بچه ده طاعت	دیریه آو فیاد غیبت و

أَمَّا ابْنُكَ الْيَسَّطُ فَبْنُكَ الْيَسَّطُ

أَمَّا ابْنُكَ الْيَسَّطُ فَبْنُكَ الْيَسَّطُ

گرامته ران دایه

وَأَقْسَمُ بِاللَّيْلِ وَالنَّجْمِ
أَنِّي لَأَكُونُ مِنَ الْغَائِبِينَ

خوش بوئی وی بحنته | للباسه لزینته

و بحسب و کمال | و لا یستطیع

بذلک | ثم یدلک الله علی ما کان

رب دی خوکی دی راته وایه | هم خیل دین راتله و نمایه

بل هم خوکی دی سغیمبر دی | خوکی امام خوکی دی رهبری

دی بوئی بجواب کنس | په جواب باصواب کنس

رب می خدای دی چه ایدی | هم نبی می محمد دی

دین شما واره اسلام دی | شما امام دهر ب کلام دی

یا حاضر به یوصوت روی | چه پشان بد حضرت روی

بیابه سوال لده کوینه | چه داخوکی دی ای امینه

بجواب الله | ثم یدلک الله علی ما کان

که بسوال لکافرا نف | بغضب سره یارا نف

اتشین کوزیه پلاس وی | هم به شکل و هر آس وی

مخیه تور لتور و شبه | الامان دی شما ربه

چه په کن و سترگو کتل که | جورده زرو نو غوخته و که

دی بوئی چه سوال دی | پرچما نومی قیواری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَارَكْنَا فِيهِ الْكَافَّةَ

بجوابه در مانند وی	بیه سود نیه فایده وی
چه پرده بانندی گذار که	خیش تن یه تار پتار که
ده ده هومبره چغار وینه	هر حیوان بیه وار وینه
بی پیریه بی آدمه	بکاورد کوی همدمه
جهت داکه شنیده وای	بیاود وی ته رسید وای
نور ایمان به ضروری و	نه بغیب اختیار ی و
ده دنیا له کار و باره	به دوی لاس و خست بکار
ده هلاکود و نبتانو	پسوال کن ای یارانو
اختلاف ده روایتی	رب عالم بحقیقت دی

وَلَا تَسْأَلُوا اللَّهَ عَنِ الْغَيْبِ

مَنْ سَأَلَ عَنِ الْغَيْبِ لَمْ يَكُنْ مِنْ السَّالِمِينَ

هم به پاك الله؛ پخپله	که سوال لبند دله
لهمه جرمه نگامه	پناه غوار له الله

چه عاصي و مسلمان وي	سوال جواب په پنهان وي
ورنژدي به پاك سبحان شي	بار كينه له مكان شي
چه كناه په مغاوم نشي	دي خجل مغمووم نشي
چه اقرار وي په قصور كه	عظيم فضل به ظهور كه
بيا به عفو د اگاه كه	چه كرم به پاك الله كه

و الحمد لله الذي هدانا لهذا
 نعم فيقول غفررت لك
 نعم

ده كافر سوال سبكاره وي	نب ستر اواره وي
چه جهان پده خبره شي	شرمند به په محشر شي
ملائك به هم غوغا كه	چه به خوار عاصي سوا كه

له اولاد الذين كفروا انكفة الله على الضالين
 و لكم صوائف الاعمال في حقكم بيان

هر عمل چه ده اشان وي	كه بدوي كوي كه احسان وي
په خيري كنن به تحرير وي	كه صغير وي كه كبير وي

انهم هم الذين كفروا انكفة الله على الضالين

دوه مَلَك دي مقرر ده
 چه ښکې ښکې په کښنه
 پقيامت به ورښکار شي
 ده ښکېت خيري به ده
 هم حساب بيه آسان وي

له چا سره د لبر ده
 خو ژوندي وي اي مښه
 چه ده تن حجاب پاره شي
 ښي لاس شي ورکوله
 چه خوشحال او خندان وي

د دواړو لارو کلامه کلامه کلامه کلامه

ده عاصي خيري به جانه
 له لوستوبه مجبور وي
 يادي خلاص شي لعذابه

رو برو که نمايانه
 خو گناه ده ده مغفوري
 چه جرا مومي سيرا به

الحساب حق

هم حساب به پال سبحان که
 هر نفس چه ده بنده وي
 کيه کازي په غفلت کښ
 گد وسترگو نظروي

چه بعد نمايان که
 پ حساب کښ به تود وي
 په گناه په معصيت کښ
 چه کاته په لرو بروي

نه د ماص او تي ک
 پمخند فسون
 حسابا سيرا وي
 الي ادا رسا
 جمع ما نه ور با نه وي
 کي ملامت به زير وي
 کي ملامت به زير وي

تاوان هغه خلاص وي
 پيد زک پمخند فسون
 به غفلت پيد غفلت
 به غفلت پيد غفلت

یا چه شوی به پیلواس و
الحسابه کل خلاص و به

خیل صورت به پردگی اشی | چه فرمان پاک الله شی

ایک روز حضرت علیؓ نے فرمایا کہ میں نے اپنے آپ کو

همدم مال حساب به خیر وے

جہ راوری دی ٹخہ وہ
بیا خرچ کری دی ٹخہ وہ

کبد و خه وی حلا له ۷ پکناف به خرخ کپ و لا له

دی بخلاص شی لتاوانه هم لغرمه هم لزیانته

که به چه ده دهمت وی
دیر عذابی به زحمت وی

که خمر که حصول می
چهار به دوایه به ملول و

ده حسمت پیا له به شو می خیل طاعت به لده د کور

تاوان کین خمالا له رب دي تانکه ملا

چهارم داده و احسان شی
پنجم داده و بی عیادت

چه به خا کجا تو ده وی

[illegible]

شعاعه و پیه خوار و زاری
هر که به کنه دلش

محاسبہ کل خلاص و یہ

چه فرمان دیاک الله شی

گزردوی کہ قطیر وے

بیا خرش کری دی بچہ وہ

پکفاف به خرچ کپ و کاله

هم لغرمه هم لزیان

دیر عزت و قبیله زحمت وی

چہ بہ دوا پہ ملول و

خیل طاعت به لده دوزخ

رب دي تانکه ملا

ایری به بارده بل عصیان

یقامت به شرمند و

چه دلیل گناه نبردارشی

الحساسه يوحنا

ودوخ ته چه ناضروی	به داخل مکان شاکروی
نمیزان کنز چه یه ژدینه	ده عمل صحائف وینه
یانیکی به نورانی که	بد به جسم ظلمانی که
یا عمل به تاله کیزی	ده باری قدرت کاسیزی
پکش کومر یوقال قیل که	چه عرض خفیف ثقیل که

وَالْخَيْرَ طِبَقًا بِمَا سَمِعْتُمْ

هم ملک به دلپذیره	به او یازده زنجیره
جهنم به راه حکاژی	ده عالم زر و نیکوکاری
چه او یازده ملک وی	چه به هر زنجیر به ملک وی
عاصیان بشی پسیمانه	سودیه نوی له ارمانه

فِي الْاَيَّامِ وَجَعَلُوا لَكَ الْاَيَّامَ وَالْاَيَّامَ

بیا به یولی صراط کوزه	پاک الله بکاره و زوره
دی به پاس پر جهنم وی	چه هیبت به پر عالم وی

فِي الْاَيَّامِ وَجَعَلُوا لَكَ الْاَيَّامَ وَالْاَيَّامَ

وَالْخَيْرَ طِبَقًا بِمَا سَمِعْتُمْ

بسم یوم روز

بازيکي به يکه موي ده

باريکي به يکه موي ده	لکه تيغ تيزي به خوي ده
ده او بو پخير ابداردي	هم ده پونسو کالو لاردي
چه عمل دسري ديري شي	لکه برق هسي به تيري شي
خوک به درومي مالاهاله	ده سپاره پخير خوشحال
کيه بزوي سماونه	دوي به مياشتي پکلونه
پر صراط به تپيريزي	په رفتن به زهيريزي
په خوله کين به غرقاب و	لغرمو تخه بي تاب وي
خوک به کباته بنو هيتک	پد و زخ کيني لکيده که

بل هم خوض ده کوثر دي

بل هم خوض ده کوثر دي	چه انعام ده پال سروري
ترشيد ويد او به سپيني	تر عسلود وي شيريني
هم تر واورو به سري وي	هم ترکو چو به پستي وي
تر ابده به سيراب وي	که خوشنه بکاب وي

که پير دوشي عاقله
که پير دوشي پو قلعه

مرنجه يه هيئت دي

مکونه چه شکاره کيزي

هم کوزي يه هومبره ديري

همکي تازه تاباينه

ياکو ترده جنت جوي دي

حوض خان لره مکان دي

په مختبرش اي احبابه

چه تال به ساق وي

همد مياشتي مسرت دي

زبرجد دي چه خليزي

ده آسمان استوريو تيري

دي ده دژ نما يانه

بشه يه خوند بشه يه بوي دي

چه مشرب ده مؤمنان دي

رب دي تا که پسرا به

چهلپان به ديچا باقوي

ده قيامت پور خم پور و

دوي به راشي تر آدمه

چه اميد ده شفاعت که

پجنت کين خما مقام وه

تناول مي ده دوي وکي

نور عتاب و شه و مائه

عاسيان گوزي سر تور

چه دي مشرد ي همدمه

بيا آدم به معذرت که

چه غنم رانه حرام وه

احترام مي تري نه کر

شاهانه جنت پاته

نجات مي ده خيل خان دي	چه مجال ده نور جهان دي
حضرت نوح لره روان شي	پدربار کس به نالان شي
حضرت نوح هم جواب که	چه ده دوي خاطر کباب که
شامت چه خود بيني کره	دوي هر گوره بي ديني کره
ماد عاده دوي پد باب کره	پاک الله چه مستجاب کره
همه واره به طوفان کره	دوي به مرده نامسلان کره
چه لحظه زه محروم و مر	نجات لره مغمو و مر
ابراهيم لره ورد شرومي	کوندي داشفاعت مومي
ابراهيم به اعتذار که	چه خاطر ده دوي ازار که
چه نمزود کيه لسنکروه	به دعا مي زير زبروه
چه لصبره گريزان يهر	پخيل خان پور حيران يهر
خي موسي لره چليزي	پدربار کس و ذريزي
بيا موسي بهمد لداره	خلاص که خان لدغبار
ده فرعون دیر طغيان شه	بي حساب به بي پايان شه
بي طاقته شوم بي تابه	ملدعا کره لدابابه

رو دي بيل به ماواشه	اجابت مي ده د عاشه
اذا فسوس لرم هر كوره	تحملي نكر كور م
كر ياني وور او يلا كري	خي عيسي لره زرا كري
چه خاطره دوي ملاكه	بيا عيسي هم قيل قال كه
عيسي زوي ده كرد كار د	ديهودا گفتار ديه
زه وير بزم لستاره	هي توبه لدني گفتاره
لدغي وينا ترسان بمر	پنچل خان پوري حيران بمر
چه محبوب ده پاك صمد ب	دغه كاره محمدي
چه افضل ده مخاوقات	ديريه صبر د پري ثبات
ده په باب ده دوي دعا كره	كه خوامت جفا كره
دوي ناپوهه دي كره	هدايت وركري الهه
رحمة للعالمين دي	دي شفيع المذنبين دي

بسم الله الرحمن الرحيم

ده ابليس هم د پرفرحت شه	چه نازل دغه ايت شه
بخره غوار مرله كرمه	چه زه هم بمرله عالمه

مسلط و لقندیمه	یوملک پرده فهمیه
چه پرده بیه گزار کر	پدا ضرب بیه ازار کر
په شپه روح کبت به تو خله	دار و زکار و تل ته تله
خلوص شی دی لدا زلته	ده بنی لبر کسته
که عاصیان خلوص که آف	عجب ندی لده گوره
اخر رابثی در لبره	دغه پاک بنی تر دره
تصلي به کاندی دیره	ده عاصیانو تر حد تیره
مقام محمود ته بر و ان شی	په سجد به یوزمان شی

الحمد لله رب العالمین

حمد به وائی پخوشانه	محمد فصیح لسانه
بیان به پسین و هیشه	چه خاطر خوشحال ده ده
تد سر پورته کره حبیه	دور نخور زره طبیه
ما عاصیان وارده بخنبلی	چه تر نادی دره غلی

الحمد لله رب العالمین

چه ده پاک الله دوستانه	پردوی اذن در حمانه
------------------------	--------------------

شفاعت به کوی لاله	چه عاصیان کاند خوشحاله
هم فرزند به کاند ری یاره	شفاعت لموره پلاره

در این دیوانه لاله ایست که از این

دست روی ده محمدی	داسوال ده شیر محمدی
که هر خویه دیر عصیان	زیات دی فضل صد چند
دی محروم مگری حضرت	ده رسول شفاعت

در این دیوانه لاله ایست که از این

هم آتیه دی جنتونه	پسینه زیب به زینتونه
ترعرش لاندی به مکان	اراده ده سبحان دی

در این دیوانه لاله ایست که از این

در این دیوانه لاله ایست که از این

دارالجلال چه وارده نویدی	دروازه کیه قصور دی
دارالسلام دی لیا قوته	ای حماده زهکی قوته
دارالقرار دی لمر جانه	رب دی ورو له شامانه
بل عدلک ده زبرد دی	بل نعیم ده زبرد دی

بل ماوی ذی لیسو زرد	بل هم خلد لیسین زرد
چه پدات کنس لوالی دی	بل فردوس دی چه آوری
چیه خنتی رنگارنگ د	دیوالتونیه خوش رنگ د
خوک یا قوت دی کیه پی	یاده سرو زرو یا سپینی
روایت دی کیه آوری	هم ده منکویه وی خاوری
پری رویه عمید رویه	بل یه حوری دی خوشرو
عشوه ناکی جلوه سازی	مهربانی دلنوازی
غافل مه اوسه دلبره	توری سترگی سمن بره

ایه میرزا عین الله نورانی کاتب

چه و چانه پی کیه	نه زری نه به وری و
هم خوانان ده دوی همساله	ده دوی عمر دری دیرن کاله
ده بلوغ یه داوان دی	کچه پیغله کچه خوان دی
پیری شوق محبت وی	اویا گزه یه قاست وی

آه عریا از با وری عیادت المیرزا عین الله نورانی

مغفوران آنکه در ملک و دولت و خلق اند

سبعون در حد

مدام ناستی به فرد و کنش	به خموسا پر فرد و کنش
نظر نه کوی بخیا له	ده هیجا به طرف لاله

که در تصویر است ملک و خیا و لایطه و لایطه

عالم و عالم

او یا حوری دهر چاوی	که غریب وی که کداوی
زیات جزاده خیل عمل دی	خیل کردارده سرمل دی
یاده پونسور وایت دی	رب عالم بحقیقت دی
کمر خوری تابان وی	مؤمنانی صد چندان وی
ده او یا خور و جمال دی	په یوه کنی مالا مال دی
بل ملک به پدشان دی	چه محور و هم تابان دی

لایطه و لایطه و لایطه و لایطه

که در تصویر است ملک و خیا و لایطه و لایطه

پصورت به ها کان و کان به باطن لکه زنان و

په دیدن بیه خوښی زی	هم خلوت به لدوی کیزی
هم محو و به خلوت وی	چه دودوی برب زینت وی
لکه ژوند ده دنیا واره	هو مبره یو خلوت وی واره
تل بوی بکار فونه	کهر خو که خلوت فونه

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

نه منی نه به مزی وی	تش لذت بیه روزی وی
پیر پر فلک به نشستن وی	سرتوپا به به کندن وی
په یاقوت په زمره دو	په الماس به زبر جده دو

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

ده جنت شراب به دله	نوشا نوش که یو پر بله
نه جنون نه در سر وی	نه دیچا عقل ابروی

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

په یاقوت	په یاقوت
----------	----------

هم لباس بیه زیبا وی	یا اگلش بیه زیبا وی
---------------------	---------------------

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

هم بفرش هم به غالی وی	مشکاو هم نهالی وی
استهراق وی هم خلیزی	یاسندس وی چه تاویزی

و این کلمات را در هر یک از این کلمات که در این کلمات است

از این کلمات که در این کلمات است

بل هوایه ده خاروی	نبه سرده نبه خاروی
عمبر بویه خوش نسیمه	هم تیاره نه وی فسیمه

که در این کلمات که در این کلمات است

بل به غوینی ده مرغانو	خوئراک وی ده جنتیانو
بی لژو و به تبریزی	دماد مر به منظر کیزی

و این کلمات را در هر یک از این کلمات که در این کلمات است

بل باغات پشانشان وی	چه میوی به فراوان وی
چه میلان به پایداری	خود بخود را جدا شی
پد هان کنش به لکیزی	ده دیکامر به خوزیزی
به فصل کنش موجود وی	هر شمر چه به مقصود وی

و این کلمات را در هر یک از این کلمات که در این کلمات است

چه پزوه کني هويداشيه	ده مؤمن چه متناشيه
يايه سترگي پخو بنيزي	دمر پدم به پيدا کيزي
چه خاطريه غمگين نشي	يو با ثويه سنگين نشي

در آفتاب و در آفتاب و در آفتاب و در آفتاب

خورتك يه پيچال دي	پعطاده ذوالجلال دي
حكايت دي لخبيره	تیه غوز باسه دلبره
چه په زيب په زينتونه	رب پيدا کره جنتونه
وجير پل تيه فرمان کر	وه جنت تيه روان کر
دیر زيبا و ولا نظيره	دي حيران شه دلپذيره
بيارته راغي تر جليله	جلیل د اويل حيريله
چه داخاي چه رنك مقام	چه ده خوار بنده انعام
ده وي صنع ده جلال	ده صفت به خه مجال
بنه وطن بنه ولايت دي	تاجور کړي پقدرتي
چه خبر پدا وطن وي	که خدمرد وي کچه زوي

نصرت دوي له کلامه
کونان وایم وایم وایم

ته جنته کرد کاره	تجان به وروی لاچاره
چه اخرندامت منکه	یوساعت به غفلت نکه
خه رفتن کوه بی دیله	بیا الله ویل جبر سیله
ته رفتن پداگذر کره	ده جنت پر لا و نظر کره
دیر سخته وه عاقله	چه دالاریه ولید له
پوره وه کسوک خاره	ده تکلیف لکار و باره

این کلمات و سوره ها را در کتاب خود بخوانید و در روز جمعه بخوانید

جبریل داویل له حاله	گریه راز لذ و الحلا له
ای خالق کرد کاره	لاریه سخته ده دشواره
په خواری په خیکر خون	یا نصیب که خوک دزوق
چه مقام دی حاجت شی	ستا په فضل محبت شی
خادمان ده جنت گوره	ده کفار وور کی ورون
نیه قدر نیه آب وی	تش ده دویه خور آب وی
ده دوی حکم پداشان دی	یا اعراف ده دوی مکان دی

مرحمت

هم پیری چه مسلمان گو	ده دوی حکم د انسان گو
یا به خلاص وی اعذاب	دوی محروم وی لثواب
رب روی ه مصطفی	شیر محمد یوی نوای
شرمند ده روی سیاه	کت ه فضل کری الله
دی به ورشی ته جنت	ستا لفضله مرحمت

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَاهِلُونَ

هم او ه دی دوزخوند	چیه کناته دی مخوند
تراو منه زمکه زیر دی	عذابونه پکس یر دی
جهنم بل حطه دی	بل جهنم هاویه دی
بل سعیر بل سقر دی	بل لظی ده غم مقرر دی
بد مقام بد وطن دی	چه ده خوار عاصی مسکن دی
په د برو به بلیری	عاصیان به په ورتیزی
چه اتش په یر سوزان دی	الامان الامان دی

فَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَاهِلُونَ

د ایل او رلغه اوره	اویامه بخره کوره
--------------------	------------------

او یا خله لمر به وای	ده رحمت په او بو وای
خویه ضو خور و زدی	خویه تابه خویه سوزدی
چه عاصی بکس نکور و	ده دوزخ بخرنک اوز و
یا غیرت کوی پر یکیزی	چه کبئی په پورته کیزی
کده پونشو کا لولا روی	ده دوزخ به پرده یاروی
پناه غواره ای امینه	چه دوزخه پشان هوکینه

آیه ان الله یومر بالاحسان

خوک په پینو که لغه اوره	که په پینو چو قی کوره
ناقراره چه به سوخه	داده سر ماغزه به خوخی
هم ناری هم به خر و ش که	ده کتوی پشان بچوش که
حال به خوی بنجات غواره	چیه د و ب شي بشرواره
چه بخرخ پد و زخیان وی	بل لمر هم ساران وی
پیچ تاب به خینی کیزی	چه پتن ده دوی خر خیزی
و هی او یازره دنبا له	ده لمر بیا ای لا له

ده هر دم زهر یاد بزی	او یار طله حساب بزی
هم به طول دی دمارانو	به دغه شماره یارانو
ده کافر صورت بلوی که	چه ماردان لهر بری توی که
هر یو غابش به ده ده وینه	ده لوی غریب شیر مؤ مینه

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

بل به وزی تری شور و	یا خوراک بیه زقوم و
ویر بدشکله بدگوار	چه منت به ده لناره

در بیان کرامت حضرت زین العابدین علیه السلام

پری به گرمی او به خزینه	چه کول می بیه ریخته
چه سینه به که کباب	دوی به نشی پیرابه

در بیان کرامت حضرت زین العابدین علیه السلام

بل ده دوی پغاره گوره	ز تخیر و ن وی له اوره
هم به پنبویه دلبره	زولنی وی له سقره

در بیان کرامت حضرت زین العابدین علیه السلام

وفا علی بن ابی طالب
المختص

در بیان صفات و احوال و عیال و عیال

که کافر وائی همی توبه ده	دایه خای ده ترا بده
چیه پوست پاره پاره شی	بیاتازه به دوباره شی
چه عذاب ده ده دایه وی	ده رب قهرری قائم وی
شبدل چیه حساب د	او یازره پکاب دی
به تفسیر کن به و گوره	بکاوردی نشی و روره

در بیان صفات و احوال و عیال و عیال

که مؤمن وی نگاه کاره	بد عمله بد کرداره
ده عمل جزا به موی می	په اخر به خلاصی موی می
پری به توی اب حیوان که	و جنت ته چه سامان که
حاصل دادی لدابا به	دیر به خه وایم احبابه
خواری دیر و ده بی شان	پد و زخ کن بی پایانه
خلاصیده خینی محال دی	په کرده و ذوالجلال دی
پدیر زهد تقوی دی	په افسوس پیرا دی

چه دوزخ مویسان کر
 چه رفتن کره ته دوزخه
 بیا احوال راته عیان کر
 جبرائیل را غی ته خدایه
 بد وطن بد اقلیم دی
 چه خبر پد مقام وی
 خان به وسایق لاچاره
 بل به ذکر ده الله که
 بیا جبریل و ته فرمان شه
 چه نظر و کره و لارته
 چه رفتن به پردا لار کر
 یا نصیب که خوک امان شه
 پور لزیب لزیبته
 رب روی ده پاک نبی ده
 کری نکا مغرب له او

و جبریل ته فرمان کر
 هم ته گرمه هم ته یخه
 ده دوزخ صفت بیان کر
 عرضیه را کر دل آرایه
 دیریکه خوف می دیریه بی
 پد ژاپن صبح شام وی
 ده دوزخ لخته ناره
 نه عصیان نبه تباہ کر
 پرده امرده رحمان شه
 ده رفتن و کار و بار ته
 دایه عرض پر پاک ستار کر
 چه پر بله لار روان شه
 هوا و له شهوت
 شیر محمد یو خار عاصی ده
 پخیل فضل کر مگوره

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

هم دیدار به رب بکاره که	مؤمنان به ننداره که
چیه سترگی پری لکیزی	لکه کل پتازه کیزی
نبه خای نبه مکان وی	نه جهت نبه زمان وی
چدر ب دلت ده یا هورته	یارب کینا ته دی یا پورته
یا پشه دی یا صباح دی	پا پیشین دی یا رواخ دی
یودیدار به ده هر چاوی	که غافل وی که پار ساوی
چیه خای وی بخت کین	به اکرام به عزت کین
زیات جزاده خیل همت	همت پوری قیمت دی
بعض داوانی ای لاله	رب خبرلدی احواله
ده مردانو به دیدار وی	به هفت کین به یو واروی
وزنان ته چه حاضر وی	داپور ش کین ده اختروی
پدیدار کین ده پیر یانو	اختلاف دی ای یارانو

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

وَلَا تَدْرِي لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

وَلَا تَدْرِي لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

ده دیدار چه تماشاوی	جستونه به ترشاوی
کیه حویری که غلمان وی	جود الله نمایان وی
که دیبا کیه اتلس وی	په نظر بلکه خس وی
کیوشاک کیه خوراک وی	پنظر لک خاشاک وی
ده عرصات پر میدانونه	چه رب کاندی حسابونه
وهر حاتبه عیان وی	که کافر که مسلمان وی

وَلَا تَدْرِي لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

چه کفاریه نگران وشی	په صفت ده قهرمان وشی
مسلمان چه ورته گوی	پری بر حرم ده خدای ووی

وَلَا تَدْرِي لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

چه آدم الله پیدا کر	ده تکلیف کاریه بنا کر
نویریه مسیح ده ده شا کر	پنچیل ید سره الله کر
کل اولادیه نمایان شوه	ده سور کو میز نشان شوه

نور و پی و نور و پی

مؤمنان به نورانی و ده
 انبیا پکش تابان شو ده
 الست بر تکران الله و یه
 ایاستاسو رب زه نیم
 دونه وای خموزه خدائی
 همه واپدیه اقرار کر ده
 ده مغفوعه رقا صردی

کافران به ظلمانی و ده
 چه پدوی کیش نمایان شو ده
 یحیو اب کیش به بلی وای
 چه رب نیم نور بجه نیم
 هم قادر هم در همنائی
 به خدائی چه کرد کار کر ده
 به ایمان کیش چه خاستری

بسم الله الرحمن الرحیم

چه تنهاد روح ایمانی
 پدغه ایمان به گور ده
 خکه خلاص ده لرد ته

نه جسد نه نمان وی
 دی مسلم نوی ای و کور ده
 شه خیر لر وایت

بسم الله الرحمن الرحیم

هم نظر لره اثر دی
 خجی سری تر قبر ستانه

پحدیث کدی باوردی
 ده نظر لتا پستانه

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب الفقه

که خویه شی مرغوب ویک به نظر دیا محبوب ویک
چه بخوله به دایات وی نظر به نجات وی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

کتاب الفقه

هم سحر کنش تاثیر دنی
که نگاه لری دلبره
به کبیر کنش به حساب دی
روایت چه ده کتاب دی

کتاب الفقه

ده لید و نری ساحری
دوی چه سحر بر رسول کر
پری جبریل نازل سبحان کر
چه یو چاه لتاپنهان دی

پکښ ٿي ده کان پرو ته
چه داغو ته ده شو خايه
هر ايت چه تمامي بري
چه رسول حاضر و تر کر
و دوتريه ولسن خايه
چه تمام شوه سور تونه

هغه راوده و خيل و ته
قل اعود پري و و ايه
يوغو ته به خلاصيزي
په فرمان يه و اکبر کر
غو ته کر يه دل ارايه
ده ده و سرک شوه ز جمتونه

وَقَالَ الَّذِي لَمْ يَرْسُلْ مِنْكُمْ

بل انکار مکره اميره
چه قضا نوي بلا وي

ده دعا و لت اشيره
کا هي دفع يدعا وي

وَالَّذِي لَمْ يَرْسُلْ مِنْكُمْ

الْقَبِيلَةِ

هم و مره و ته رسي بري
تلاوت وي که خيرات وي
يا تر شا صالح فرزند وي

چه دعا و رسي کيزي
اعذاب به يه بخات وي
لثوابه بجزه مند وي

وَالَّذِي لَمْ يَرْسُلْ مِنْكُمْ

تعليمي

فی القدر

بَدْعُكَ لَمْ يَكُنْ بِأَعْيُنِ النَّاسِ

هدیره چه پرلو کاروی	ده عالم یکسر رفتاروی
یا طالب یکسر تیریزی	عذابونه رفعه کیزی
ته خلوت و رخت و رخ لاله	رب دمی تانکه ملا له

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْعَالَمَ الْمَسْمُومَ لَا يَمُرُّ عَلَى قَرْيَةٍ
فَإِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ لَهَا نَبِيًّا عَنْ بَعْدِهَا كَمَا رَفَعْنَا لَكَ
الرُّسُلَ مِنْ قَبْلِكَ وَأَنْفُسَ الْبَشَرِ يَمُوتُ بِمَنْزِلِ الْإِيمَانِ وَالْإِيمَانِ
بِأَعْيُنِ النَّاسِ لَا يَكُونُ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ

بَلَّغْ

چه بهتر دی لا سانه	له نبیا نو پراته جانه
ابو بکر ده دین منسروه	چه اسلام بری منوروه
پر رسول باندي عاشقوه	دی مینه کن صادقوه
خکه پاک رسول ای و زووه	وه پرده مین هر کوره

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْفَضْلَ الْأَكْبَرَ بِالْأَمْرِ وَالْحُكْمِ
مَنْ لَمْ يَكُنْ رَاسِيًّا وَفِي قَلْبِهِ مَوْفِقِيَّةٌ لِنَصْرِ
لَا تَكُنْ رَاسِيًّا خَالِدًا فِيهِ لَا تَكُنْ رَاسِيًّا

خَلِيلُ الْأَنْصَارِ كُنْتُ وَأَنَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ رَحِمَكَ اللَّهُ

فَلَوْ سَقَيْتُ نَارًا لَكُنْتُ بِهَا وَلَوْ سَقَيْتُ نَارًا لَكُنْتُ بِهَا

يار غارده پاك رسول وه پت بغار كين ناست ميانك

لكفار چه وه تلمني په فرمان ده رب و تلي

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

په اسلام كين چه سابق وه په امزول يو كين فايق وه

مشراف چه په اسلام شه عبدالله په عزيز نام شه

هم لقب ده ده صديق شه پمعراج چيه نصديق شه

عبدالكعبه په نامه كوڅ خوجاميل و دشما و زوره

دي سپرده قحافه وه چه عثمان ده ده محضه وه

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

بيا پسي حضرت عمري خه په تور كين به تري

ده خوي ده ده انيسه مبرهن لري حديثه

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

وہ اسلام غریب پڑیاند	شہ پتیغ دہ دہ عیانہ
دہ باطل دہ حق فاروق وہ	دہ اسلام صبح صادق وہ
فاروق خکدہ دہ نامشہ	چہ مشہور بخاص علمشہ
ہمیشہ وعدل داد وہ	دہ ہر چار پروں پناد وہ
شوہ د کفر خونہ و رانہ	دہ عمر لبنہ دورانہ
دیر عالمیہ رعیت کر	ورک یہ کفر ضلالت کر
زشتہ بنہرہ ای یارہ	دہ وارہ و کنبہ یکبارہ
شیر ہم نور پردا بالا وہ	فتحہ کریم پاک مولیٰ وہ
ہم خاور زوزہ احبابہ	بت خانی شولی خرابہ
پدوران دہ عمر گورہ	مسجد و نہ شوہانی و زور
چہ زریونسو منبر و نہ	دترہ ولی بکین و ونہ

بیاپی بہتر عثمان بی

بیاپی بہتر عثمان بی	چہ پدر دہ دہ عفان دی
وہ عظمت دہ دہ دلبرہ	میرہن لدا خبرہ
دی جامعہ دہ قران وہ	دہ حیا د سنخا کان وہ

کبه چالده جفا کرد	پعوض کنی به وفا کرد
ده لبنا کچه خرچ سامان	همه واره پر عثمان و
کبه دیر مال دولت و	ده ده نوه ده حضرت و
ذی النورین به لقب و	چه رسول ته مقرب و
سبب د او چه مشهور و	رقیه ده بنی لورد و
بحر مکن به عثمان و	ده ده خونه پتایان و
چه خزان کلی بهار شه	ده مرگونی پنا تار شه
ام کا شومیه و رکبه لاله	بیاعثمان شه پری خوشکله

در بیان بعضی از صفات حضرت علی

بیایسی حضرت علی و	چه دی دیر متعالی و
پهلوان ده محمد و	چه خطاب ده داسد و
که بکران مهم موجود و	دی بتیر تر خیل وجود و
دا حدیث دی خود جلی و	لا فتی الا علی و
هم ده حدیث اظهار و	لا کیف الا ذو الفقار و

ده رسول ده باغ جانانه	هغه گل چه وه تابانه
پر تبه کن چه عالی وه	پد ستار کن ده علی وه
کپوه میزی داید او وه	پنامه فاطمه داو وه
محبان ده دی ای ورو	چه داخل ص ده ورو
پنایست کن بو العجب وه	په ظهرا چه مقلب وه
تل خوشحال ده و خندان	ده ظهرا خیر تابانه
چه وارده منی سنیان دی	خلو و وارده چار یاران دی
بد مذهب به بد ملت دی	چه انکار که بد خصلت دی
یابه بد وائی خوش خویه	چه انکار کوی لد ویه
له اسلامه ید واته دی	دابه کفر کنی واته دی

فَلْيَتَذَكَّرِ الْإِنْسَانُ
رَحْمَةً لِّرَّحْمَنِ الْكَافِرِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
الَّذِي هُوَ غَفُورٌ ذَكِيٌّ

رب دی تا که سرفرازه	داهم زده مکره دلفوازه
اليوم اكملت لكم ديني	چه نزول يه اخري ديني

نبي

پاك رسول په اند وگيښه
 خود خا عمر تمام شه
 ده مولي په وصال خوښ شه
 چه امت به مي شي پاره
 نفس شيطان ده دوي دشمن
 خا امت بکه گمراهه
 چه اندوه يه بي هه پايان شه
 اصحاب واره وه همرازه
 چه خفته وه هم پریشانه
 پاك رسول پتن بيمار شه
 چه ثواب ده شهادت دي
 يوه روحي سخت ازار وه
 عزرائيل چه شتابي وه
 دري دلي پدربار کښ
 ورسول نه چا بيان کړ

چه يد اتصديق يقين شه
 چه کامل واره اسلام شه
 زړه پدا ده ده ناخوښ شه
 تکه نلري وچاته
 چه داخل ده دوي پتن دي
 کرم وکړه يک الله
 ده مسجد پر لور روان شه
 زرخيز شه لدارا زه
 چه دا زويه بي درمانه
 چه ده زهر زوي ازار شه
 حديث روايت دي
 ده وصيت پکار بار وه
 پصورت ده اعرابي وه
 ده رخصت په انتظار کښ
 دا احوال يه وړ عيان کړ

خوڪ راغلي له صحراڊي
پاڪ رسول ويل عزرائيل ڪي
اهل بيت ده نبي لاله
ديري به آه او فغان ڪر
فاطمه شوه بي آرامه
چه فراق به ده پدر ڪر
لرسوله مي سالتون دي
ڪشي مرڪه شاور بني واڳي
چه فارغ شه لوصيته
اعرابي نوه پدر ڪن
لرسول به صحبت وه
حڪم ڇه ده راته واپه
پاڪ رسول ويل مهلت ڪي
چه جبريل راشي تمانه
يم هر ڪوره غم ڪساره

ده ديدن به ممني دي
چه فرمان ده سرب جليل ڪي
شوه پدا گفتار ملا له
چه فراق به ده جانان ڪر
تر حد تيره دل آرامه
پژرايد گريبان تر ڪر
رب حڪم حڪم خون دي
چه مي روغ پريشي دي واڳي
هم لپنده نصيحت ه
پداريد اگدر ڪن
نيه شكل نه صورت وه
اي رسول رهنما به
دير تلوار مڪره فرصت ڪي
خما عرض ده ديري شي شانه
دامت لڪار و باره

بیا جبریل چه اعدت کر
هیخ اندوه مکره رسوله
پاک الله چه مهر بارش
عزرائیل چه مرخص کر
پدا شرط چه خه سختی
همکی تیره پر ما کره
کهر خویه دیر زحمتی
دویه کوم طاقت لرینه
زه در جارشیم زیر مه خواره
ده دنیا رونق چه ماست
اصحاب پاته شوه حیرانه
یو فراق ده پاک سرویه
هم یه دمه دمه پدموه
بل غم جن ده دین پکاروه
چه ده شرع نمر غروب شه

پر رسول په بشارت کر
ستا خاطر مشه ملوله
چه ده دویه پیمان شه
چه واک داریه بنقش کر
چه خماده امتی دی
عاجزان واره رها کره
نما قبول پخیل صوتی
چه پدا سختی کالینه
ده مولی پردر زوی داره
هغه پاک نبی وفات شه
دیر غم جن وه هم گز یانه
چه ده دوی نور البصره
بی لده یه دیر ماستر وه
ظا هر روع باطن بهیار وه
په تیاره کبش عالم دوب شه

هم ده دین بد سر عد مر شه	پرو جهان باندي ظالم شه
عمارت ده دین بر باد شه	بی ستونه بی بنیاد شه
قیل قال یکس پید ا شه	مصلحت قرار پر د ا شه
که خلاف حموز میان شه	کل کارونه به ویران شه
دنیا بی وی کدینی وی	که هموز کبر دوی وی

حالات

خلیفه ده ده صدیق شه	پصراح په تحقیق شه
خلافت یه وه شیر کاله	بیا وفات شه شما لاله
لهغه مرضه ورو ده	چیه سکا روی بولی کوه
چه رحلت یه لدینا کریم	ده دنیا کونیه تر شا کریم
خلیفه ده ده عمر شه	په صلاح چه مقرر شه
بیا لس کاله خلافت وه	لنا بودی یه رحلت وه
یوغلامچه لولوه وه	دی مری ده مغیره وه
ده هغه پتبع مقتول شه	والله ته دی موصول شه
خلیفه ده ده عثمان شه	ده علی هم دافرمان شه

خلافت یه دؤلس کاله
چه مقتول هغه خوشتر
فسيکف کهم الله
بيا على چه بهترين وه
پد وه کاله خلافت وه
عبدالرحمن بن ملجم وه
قاتلان کمقتولان دي
دوي غلط په اجتهاد کښ
وه واره ته لاس پر سر کړه
داديرش کاله خلافت دي
لغه پسه اميران وه
چه ده عدل دعوه کړينه

بيا شهيد شه خمالا له
دا ايت پوښورنک وه
قدرت کوره ده الله
خلافت ده ده تعين وه
والله تيه وصلت وه
چه قاتل ده پالک صتم وه
چه ده پالک رسول ياران دي
کل مصاب پد اجهاد کښ
بدگمان لږ وه بدر کړه
چه انصاف عدالت دي
عدل نشته ظالمان وه
دارواند که مؤمينه

وَالْحَاكِمُ الْمَعْلُومُ وَالْمَعْلُومُ الْمَعْلُومُ
بِقُدْرَتِهِ الْمَعْلُومُ الْمَعْلُومُ الْمَعْلُومُ

بِقُدْرَتِهِ الْمَعْلُومُ الْمَعْلُومُ الْمَعْلُومُ

بیابتر چه ده بشردی	عشر و و مبشر دی
ابوبکر بل عمر دی	بل عثمان دی بل حیدر دی
بل زبیر دی بل طلحه دی	بل سعید بل عبید دی
بل سعد بل الزحمنه	شه خبر لدا بیان
چه گواهی ده جنت کلکه	پردوی لووشی بی شک

فی الحریث ابوبکر فی الجنة وعمر فی الجنة
عثمان فی الجنة وعالی فی الجنة وطلحه فی
الجنة وزبیر فی الجنة وعبید الرحمن فی الجنة
وسعد بن ابی وقاص فی الجنة وکعب بن
لؤی فی الجنة وعبید الله فی الجنة وکعب بن
الکلب فی الجنة وکعب بن الکرز فی الجنة وکعب بن

بیاده بدر چه غازیان دی	یا اصحابا چه ده رضوان دی
ده اصحاب بوجیهترین دی	چه پدین کنر دی متین دی
دوی بی شک جنان دی	محدث کنر چه بیان دی

بِأَحْسَنِ مَا نَظَرْتُ قَدْ أَطَاعَ اللَّهَ عَالِ حَسْبِيَ الْقَدِيرُ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ
 بِدَعْوَى النَّارِ زَجَلَتْهُ بِدَعْوَى النَّارِ زَجَلَتْهُ
 النَّارُ وَاحِدٌ بِأَرْبَعٍ عَشَرَ الْحَمْدُ لِلَّهِ

هم حرم چه دنی دی	خینی وائی جنتی دی
حسینه له حسنه	فاطمه دی ای گلشنه
خینی د اوایی ای لاله	رب عالم ده دوی لحاله

وَلَا تَحْزَنْ لِمَا أَفْعَلْنَا بِكَ إِنَّكَ فِي عَيْنِنَا لَمَلَكٌ مِّنْ دُونِ

ماسوی چه درنی لدوید	د جنت گواهی خوشخوبه
پرهیچا مله گاه دی	دویر عصیان دیریه تباہی
که هر خوبه عمل د پروی	تر حساب تر شماره تیروی

وَلَا تَحْزَنْ لِمَا أَفْعَلْنَا بِكَ إِنَّكَ فِي عَيْنِنَا لَمَلَكٌ مِّنْ دُونِ

ده دوزخ گواهی هم دل	پرهیچا مله هتخ گاه
که فرمان که مسلمان روی	چه گاه یه بی پایان وی
هر کافر لره امکان دی	ده اسلام د ایمان دی

جنت

کافر

ده مسلم که کاه دیز وی	کیره یه تر حدتیر وی
گوندي رب یه مغفرت که	په نصیب به سعادت که
که په کفر کین مرد ارشی	چه احوال ده ده اظهاری
ده دوزخ گواهی کته لی	کاه نشته کیه ولی

وَاللَّهُ جَوَّادٌ وَأَكْرَمُ

بیای پی چه بهترین دی	ده حضرت خکری پری
همی واره انصار وه	چه مُذت ده دوی ظنه

وَالْحَدِيثُ لَا يَكْفِي لِمَنْ لَا عَمَلُ الْآخِرَةِ وَالْأَخْبَرُ
لِللَّهِ جَوَّادٌ وَأَكْرَمُ

وَاللَّهُ جَوَّادٌ وَأَكْرَمُ
وَاللَّهُ جَوَّادٌ وَأَكْرَمُ

پی هم واره اصحاب دی	چه ده پاك بني احباب دی
چه دوی کری خدمتونه	رنکارنک مشقتونه
په دین روشن کر	کوته ده کفریه ویران کر
کمریش چه هدایت دی	ده اصحاب برکت دی

بخش

نفا

واری ستوری ده همدادی چه اصحاب ده مصطفی دی

بالحق من خیر الخلق انما هو انهم اهل الجنة

خبر من اصل الفاروق و در فی الفصل الف

بالحق من خیر الخلق انما هو انهم اهل الجنة

چه پنخو کبش ده غوره بی بی عایشه ده بهره وره

پنجین خین خو یونه ده تمام عالم تر بخونه

چه هنز ده دی فایق وه رسول شکه پری عاشق وه

علم عقل به کامیل وه شکد پیر ورته مائیل وه

بعض داوائی دلبره فاطمه کنز بهتر وه

چه ده پال رسول فرزند دی نوره ستر گوان جمند دی

بالحق من خیر الخلق انما هو انهم اهل الجنة

بیای پی بهتره کوره خدیجه کنز ای و سرور

پر حضرت وه پیره گران بنسب به وه خیل واث

که قاسم که فاطمه وه که طاهر که زینب وه

کل اولاد ده خدیجی دی امر کاشوم ته رقتی دی

ابراهيم دي ماريه دي	ده سُرِيَتِي قبطيه دي
ده وارده وُمرِك وُريني وه	چه لاپاك سرول شوندي
ظهر اشپز مياشتي آخره	كوهيزي اي ماهره

فَرَحُونَ مَعَهُ فِي الْجَنَّةِ وَالْجَنَّةُ أَمْرٌ فِي الْجَنَّةِ

بياخوبي چيه منظوري	مرميه ده عمران لوردي
--------------------	----------------------

أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ عَلَى نَبِيِّ الْعَالَمِينَ

چه فرعون يه شوهر وه	كه خواشد كافر وه
ده موسي دين قبول كر	والله تيه وصول كر
بند پر بند يه خما دله	په ميخون وه كند له
دافرعون پعذاب كر	بيا په اور كنن به بگاب كر
خران پانزيه ده چنبيل شو	سراسره چه غل بيل شوه
بيايه وليد بي حجاب به	جنتونه اي مهتاب به
په نصيب يه شهادت شه	والله تيه وصلت شه

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

فَرَحُونَ مَعَهُ فِي الْجَنَّةِ وَالْجَنَّةُ أَمْرٌ فِي الْجَنَّةِ

له صلاح بهره ده

بیا ایستاده کنده به ده

فصل در بیان احوال و عیال و عیال و عیال

یا حرم ده پاك سر و زديك پخوبی چه بهر و زديك

فصل در بیان احوال و عیال و عیال و عیال

لكه مورچه و ده حرامه و خپل زوي ته دل آرامه

و ده نكاح ده دوي دلبره پرامت حرام يكسره

هر چه بخت ده دوي سیداره پاك رسول به خريداره

پنجره كين به داخل و به خدمت تبه واصل و

وانه خورلس دي دلبره روايت دي لسيريه

به نكاح كين جمع نه وي تر نه زيا تي روانه وي

چه خاصه ده پاك سر و زديك ده امت به سه بار و به

هم سريتي به عاشق و وي به داخل به پكور و وي

فصل در بیان احوال و عیال و عیال و عیال

بول اصحاب چه ده سزود صلاح به هر و ردي

ز به بند كره لكفتاره چه نابوده وي اي ياره

از ازار ده سنجان دي پحديث كين چه بيان دي

لی خود بی اگر تو بخوابی فالش میماند
لیا خجایان من جهم لبحر و من انقضی
لیتقوی فیمن انهم یفقداننا فی من الدی
و فی من انهم یفقداننا فی من الدی
و فی من انهم یفقداننا فی من الدی

پر معاوی باند دلبره	بد گمان مکره لسه
چه مخلص ده پاک سرور	به تقوی کنش هم اشهره
خلافت چه ده علی و	معاویه مدعی و
سبب دای ای مهتابه	روایت دی لکتابه
قاتلان چه ده عثمان و	ده علی متابعان و
معاویه به مقرب و	چه قریب به پند و
ده دخیل قصاص طلب کر	چیه داشور شغب کر
له علی شه روی گردانه	جنت جدل شه لدامیه
معاویه ویل تلوار دی	ده قصاص پر کار بار دی
ده علی پتزد دلبره	بیات اخیر دی بکین غوره

از یهم

الیزید

یرتله

قاتلان ده یقوت کین	په هیبت پشوکت کین
کده دئی قول صحت وی	چه دعوی پر خلافت وی
هم عمل پراجهاد دی	ینه بغض نه عناد دی

یَزِید دِیْرِیْد وِیْ خَکِیْ لَیْ اَلْعَبِیْهِ
بِجَیْزِ اَلْاَیْمَانِ اَلْمَدِیْنَةِ اَلْمَدِیْنَةِ

یزید دیریدوه بی شانه	مدینه یه کره ویرانه
هم حسین یه مقتول کر	والله یتیه وصول کر
بدیزید بدیه لبرکروه	ظالم فسق یه هزروه
بی ستری یه کره بنیاده	رب دری دئی که نابنیاده
پکین تیرسو مستوری ویک	چه همه وار به بگری ویک
ده دوی ستریه کر مات	همکی شوی ثیبات
ده حره مستوری یاره	وکوفه ته شوی فراره
هم اوسو عالمان وه	چه پتیغ مره مظلومان وه
قبایح یه بی پایانه	صواعق گوره جانانه
یا نظر پر تکمله کره	ده زپ لری د اشبه کره

چه گفتن ده ده لعنتی	اختلاف ده روایت ده
بعض داوایی ای لاله	رب دی تانکه مار لاله
بعض الم کین چه فساد که	شور شر پکین بنیاد که
پیوه لحظه لعین وی	چه مقامیه اتشین وی

فی الایة فی عیون اولیاء ان تصدوا له
 و یقصدوا ارحامهم و انکلت الماس
 لعمرو الله

خصوصاً کخوک جانانه	مدینه کاندی ویرانه
یا تش خوف او هولرینه	چه پردوی به تیر وینه

فی الحدیث من اخاف الله المذنبه ظلماً
 استغاث فی قلبه الجنة و انک من اجمعین

بعض داوایی ای و زو	یزید بنوه راضی گوره
لبنگن چه تعدی وه	چیه کریه ناسزا وه
دولس کسه اُمر او وه	په لبنکر کین کبرا وه
ده حسین پتاوان کین	یزید مرده کوه پیدان کین

ظلم

ده لیتر
 نه و فیل و غیره

چه بنایه دافصا ص کر
لعت منع پکتاب دی

لثمت یه خان خلاص کر
په ویل کبش یه عذاب ی

لیسو

مغه قول چه اصح دی

که یزید پداراضی وای

صد لعنت شه پرده باند

کنه امر نه راضی ویه

خویه کفر تعین نوی

تر هغه به لعین نوی

ولا یوا ان رسول حسن

ده رسول چه مویرا پردی

ده ابراهیم پدین همدمه

یا زمان چه ده فطرت وه

خالی نوی لعرفانه

یا اعجاز ده پالک سروزه

مسلمانان ایمان دازدی

دوی باقی ته آخر دمه

نه تکلیف نه شریعت وه

پخپل عقل نمایانه

چه شروند ونیه مکنزه

دوی

پر پوره اٹکس کالہ	عبدانہ وفات شہ لالہ
چہ وشل تہ قریب کر	بیامنی پی رحلت کر
پاک رسول شہ یتیم پاتہ	ابوطالب وہنیو و خاتہ
چہ مبعوث ہمد صلیہ	پر عرب پر عجم شہ
دہ دعادہ دوی پہ باب کر	پاک اللہ چہ مستجاب کر
دوارہ پاخیدہ لقب برہ	مسلمانان شہ دین بدہ
کجاوردی ثنی و درورہ	عبدالحق فتوحات گورد
د رسول دین یہ قبول کر	بیادرب تہ وصول کر
بل تفسیر ابن عباس دی	چہ پردیر بانندی پاس دی
یا تفسیر غریب دی	چہ بیان یہ عجائب دی
تہ د آیت کش جانا نہ	تفسیر ونہ کرہ عیانہ

فیہ آیت و قرآن و حدیث و تفسیر و کلام و فروع دین

کھوک دانکہ اشکال کہ	چہ دی تا خاطر ملال کہ
مرہ کفار شہ دل آرامہ	سود یہ کومر لد السلامہ
دا اسلام یہ ضروری د	نچہ عیب اختیار دی د

میرتہ دامنکہ جواب کرہ دغہ او مریدہ مریدہ اب کرہ

اول مرگ چه و ده دویه **پراجل نوه خوش خویه**

لکه غیر چه وفات شه **پوسط کین ده حیات شه**

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

بیامغه چه دوفتار کره **لطابعونه یه فرار کره**

یوار مره شه بیار وندی **پد عاد خیل بنی شه**

چه خرقیل وه خمالاله **رب دی تانکه ملا له**

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

چه ده کفر له مقاله **خوک پر هیز نکه ای لاله**

لکه فقه اکبر گوره **دا اول مرگ دی ای وند**

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

ای آریه ویت الله ویا الله صبر و صبر

هم الله قادیر بر دادیه **پنهان ندی هویدا یه**

چه نیک بخت سری بد بخت **یاد بخت سری نیک بخت**

لکه بخت چه دیچا بدشی **سیدان فوی یا مرتدشی**

بِهَ حَقِّ اللَّهِ لَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ الَّتِي بَيَّنَّ وَتَلَا كَلِمَاتٍ

عَنِ الْعَصِيدِ وَطَرَدُوا الْوَدَّعَةَ الْبَاطِلَةَ

کهرخو سړي زاهدوي **دیرپا رساودیر عابدوي**

دي ولي وي با کمال شي **چه دوستدار ده ذوالجلال شي**

دي به خلاص نشي اي وندون **ده بندگي لخته اوره**

بِهَ وَالْعَصِيدِ وَتَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ الَّتِي بَيَّنَّ وَتَلَا كَلِمَاتٍ

عَنِ الْعَصِيدِ وَطَرَدُوا الْوَدَّعَةَ الْبَاطِلَةَ

که گناه ده سړي دیر شي **کبیره یه تر حد تیر شي**

چه خماروي يا زافي وي **هم بي نماز ده هم خوف وي**

دي کافر ندي مؤمنه **خو حال ال یه نشمیرینه**

په حال کنړل همدسه **دي کافر شي د مژدمه**

که صغیروي که کبیروي **دي وکفرو ته خیر وپه**

هرچه سپک بي گنبي لاله **دي کافر گنبد سر حاله**

کهرخو صغیر گناه وي **چه بونک وي بابو گاه وي**

وَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بل هم دازده کړه طالبه	چه توحيد وائي پرتبه
دي اقرار پر سالت وي	لقرانه په صحبت وي
وبيله ته د سري کله	دي کافر مه بوله کله
خوبه کفر تعين نشي	په دليل په يقين نشي
پدغه ويل به جافه	ستاوانه شي له ايمان

وَالْحَقُّ مَعَنَا إِنَّا كُنَّا نُفَكِّرُ

فَإِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا أَمْرِي

عَلَّامُ الْغُيُوبِ

بل حديث دي که ايتي	چه ظاهر به دلالت دي
تري مراد هغه معني دي	په تفسير چه هويدايي
چه معني به ده لغت دي	نچه رمز اشارت دي
همرچه دا وائي دلبره	چه معني ده دوي لسه
چاته نده د معلومه	بي امامه هم معصومه

واره ز مزار شارت دي	ده دوي داکمان غلط دي
داملحد بولي اي لا له	رب دي نانکه ملا له

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ إِلَّا لَهِ
حَسْبُكَ يَا عَلِيٍّ

علم غيب ده ستار دي	چه واقف ده پت اشراق دي
که ملک دي که نبتان دي	دوي په غيبه ناپتون دي
مکروب فضل پري وکده	پالهامريه خاطر نيه که

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ إِلَّا لَهِ

چه اميد نکه لرجه	دي کافر گنه بي رجه
کهر خو که کاهوونه	کاهوونه لکه غروونه

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ إِلَّا لَهِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ إِلَّا لَهِ

که ديچا حسنات ديروي	پکثرت ده طاعت سيروي
ده مغرور ده طاعت شي	لعذاب به به غفلت شي
داهم کفر دي جانانه	پناه غوار به لرحمانه

فی الاصل و کلام من یحکم الاموال و الفکر الخا و...

و تصدیق الکافین

فصل فی...

چه لغیب وائی گوره	که گاهین منجز و زوره
چه تصدیق و گاهین ورکه	به کلامیه خوک باور که
پناه غواره لرحمانه	داهم کفر دی جانانه

و کذا...

و کذا...

کل احکاه لشریعتیه	داهم زده کرده نیک طینته
که ثواب وی که و بال و	که حرام وی که حلال و
که سنت که مستحب وی	کچه فرض که واجب وی
هغه خوک چه اهل الله وی	که فقیر وی که ماکوی
پرتبه کنای خوش خونی	ده واره و تعظیم بویه
پرسر بله شراره که	چه پند اکبر مستخفه که
داهم کفر دی مؤمنه	یا چه سبک بیه گنیته

و لا یخبر...

بیا ایمان بی پدوه و رنگه	داخو زده کړه ای خوشترنگه
هغه ایمان چه په اختیارو	پقیامت بی بکار و پ
چه ده مرک اثار عیان شي	خوک لویري مسلمان شي
یا طلوعه له مغربه	آفتاب وکاندري طالبه
دا ایمان په ضروري دي	ده ده پاته مخ توري دي
که کافر شي نیک خصلته	خالی نه دي لعبرته
فرق په دادي که پوهیزي	په اندک رموز گروهيزي
دامقام حق الیقین دي	حق باطل یکس تعین دي
چه کافر نوی ایمان که	عذابونه نمایان که
واړه خوف اضطرار دي	په غیب اختیار دي
او مسلم چه کفر کاندې	دا شاهد ده پرده باندي
چه ایمان په پیش زائل وه	دې وکفرته بمائل وه
دي پري نوه پوهیدلي	له ایمان وه وستیلي

وګڼ نفیلي دي لکن مع الصدق

دوه هم نور قسمونه کوره	ده ایمان دي شخړوړو
------------------------	--------------------

یوایمان استدلای دی	چه افضل تر لوالی دی
پس هر چیز چه ید ایمان و	به دلیل ید دی پوهان و
له آیته احدیشه	کیو هیزی ای رایسه
بل ایمان تقلیدی دی	خه تقلید خه ید بنادی دی
چه خبر نوی ای و زور	لدلیله شخه گوره
چه خه آروی له جهان	دی هغه وائی جانانه
چه پرده کس به تصدیق و	به اخلاص به تحقیق و
تقلیدی ایمان ایمان دی	چه سری پری مسلمان دی
بکاوریه دزیه نوی	تشریح خوله گفتارده دوی
مسلمندی منافق دی	ده عذاب عتاب لایق دی

فصل فی بیان ایمان و ایمان و ایمان

حقیقت خه ده ایمان دی	ده هر چاسره یکسان دی
کمزیا نه کیزی و زور	ده عالزده جاهل گوره

فی الخدیثه ایمان و ایمان و ایمان

ایمان و ایمان و ایمان	ایمان و ایمان و ایمان
-----------------------	-----------------------

په تصدیق کښ څماله	لنقصيله له احماله
تفاوت دي پيدا کيزي	څاي پرڅاي هویدا کيزي
لکه تصدیق چه ده صدیق	نر هر چا محکم حقیق وه

وَلَا يَخْلُقُ فِي رَحْمَتِهِ شَيْئًا يَكُونُ لَكُمْ عَذَابًا

چه پدا کښ دلپسره	اختلاف کيزي اميره
ایمان مخلوق دي او که ندک	ستاد زړه باور څچه ديه
چه غير مخلوق وائي	شهادت په ایمان ستاني
چه کلام ده پال مولي دي	خلقته تیرا دي
چه مخلوق بولي دلبره	چه حادث دي سرلسره

وَلَا يَقُومُ السَّامِعُ لَدُنَّكَ بِشَيْءٍ مِّنَ الْإِنشَاءِ

وَلَا يَخْلُقُ فِي رَحْمَتِهِ شَيْئًا يَكُونُ لَكُمْ عَذَابًا

چه قیامت نژ دي شي گوره	یومهدي برآشی و دوره
جبر ظلم به برباد کده	انصاف عدل به بنیاد کده
چه نسب په پدري دي	له حسنه سکري دي
آتم نسل ته حسین	چه رسيږي نور العین

چه مخلوق به بولي
چه تصدیق به بولي
چه کلام ده بولي
چه حادث به بولي
چه دلبره بولي
چه سرلسره بولي
چه برآشی بولي
چه بنیاد کده بولي
چه سکري بولي
چه نور العین بولي
چه حسین بولي

بالنکله د حسن د یی	اختلاف یه مبرهن دی
عزیز نام په محمد دی	هم جمال یه تیز تر حد دی
بنی المومنین لا یذمت الذمات من قبلك العربی	
تعالی من الملک یحیی الی طریقه اسمی یملای	
از خضر حد لا وقت	
ده ده شکل شمایل دی	و بنی ته چه مایل دی
خوی خصلت بد ده کم وی	له بنی به کله سم وی
بنی الایم و اذک لعل علیهم السلام مساکین	
چه اسلام غریب شی لاله	کار ده شرع شی پامی لاله
ده مهدی هله ظهور وی	پتازه ده شرع نور ده
فلا یخالف علیک العینه	
از خضر حد لا وقت	
بیای پی د جان دی جان ده	پناه غواره لسمحانه
چه رسول کړی هجرت وه	مدینی لره رحلت وه
عبد الله محمود صدیق وه	لبنی سره رفیق وه

اسمی
وقت

په یوه خای چیه کذر شه	و قریه تیه نظر شه
چه دا مجمع الهوی و	ده دجال لعین ماوی و
په قریه کبس یوه یهود و	دی شهر پد او دود و
محضه نام ده ده سائل و	له اسلامه دی مائل و
و قطانه یه و عورت	سحر گره بد خصلت
چه دجال خینی پرواز کر	و قطانی سحر آغاز کر
پهغه ساعت گویان شه	هم صورت یه دیر کلان شه
خولعین کر له آغاز و	ده خدای د عوه همراز و
عبدالله محمود حاضر و	پراحوال ده ده ناظر و
پاک رسول یه پخیز کر	چیه حال پریز زور کر
صبح راغي ترد جاله	ده اسلام لقیل قاله
دجال بیاوینر شه بخوابه	دی ساکت و لا جوابه
اخر دی خینی روان شه	دجال پاته نگران شه
دجال راغي لشتابه	مدینی لره مهتابه
چه کو تونیمه ویران کره	عالمونه یه لرزان کره

په عالم کښ راوړل شوه

پاک نبي پري خبردار شه

رب فضل نمايان کړي

تخوچه وقت په دظهور پري

داد عاشوه مستجاب به

ده مرغه پخیر پران شه

پروت ده د پير به جزيره کښ

بياچه وقت په دظهور شه

دي بناړ په کو کار دغه

که موخه زاد سري اکر وي

مگر رب د پچا عصمت که

شب روز به سرگردانه

تخلو نيتو و سرخو گوره

اب خورده د وینه هير که

وه د حال ته بسجاده که

مدينه شو غوغا شوه

پدعا به انتظار شه

خدا امت پخپل امان کړي

له امت ته خدا دور وي

يو ملک راغي مهتابه

د جال تير تر تبرستان شه

په زنجير به سلسله کښ

په عالم باندې ضرور شه

هر سري به خبر داز که

په آواز به خبر وي

لناري به بغفلت که

ود جال ته شي روانه

عالم بولي شي لورده لورده

داروزگار به په بل بير که

دا خپل دين به بي هوډ که

چه سواری هغه کافر که

مغفه خرجہ عا الزو مینی

دود و پرکی او یا میلہ

پہ جزیرہ کبیرہ مکان دی

چہ ایتامیلہ چمن دیے

لشکر و ترما بنا مه

بیامصباح تانہ تابان وی

ته خلو یستور و رو شو کوره

مسخریه دیریری دری

دغه روخ بوي د رازہ

فکر حاضر به دی خیال خرکه

وَلَيْسَ بِهِ سُوءُ دِيْلَةٍ وَهِيَ

روایت بی قال قیلہ

هغه څاي عجیب وړان دي

ده دجاله خرمخوون

چمن تول کا ندی تمامہ

لکه چغنه بنان وی

مستخرکه عالم و روده

دُردِ جال و زخِ جندی

چه ده ده بوی همرازه

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة طه

نور عالم چہ مسخر کہ

دولت کسبه اسلاموی

چه پیشوایه دل آرامه

و کوفه ته به سفرکه

نویسہ قبول کفر خلا مری

ده دہ پاک نبی ہمارا

حرر نوی

دوست عزیز

三

معالوميزي چه مهدي ديدي روایت چه لارني ديه

دوي به تير تر سر مال شي مقابل به دجال شي

محمد بواني لاله ودجال ته لامقاله

شه خبر ده خان لر شه يوپتر گوني کور چشمه

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيگم خجول لاله لاله لاله لاله لاله لاله

بیابیت المقدسه	خان خبر کره بوالهوسه
داخو خایه په امان وی	لدجاله چه عیان وی
هر چه کف و رد که گوره	ده جمعی پسر و زوره
لدجاله به امان و بی	چه فرمان به دسبحان و

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

بیا عیسی به آسمان	ده دمشق ملک کنز جان
ظهور وی کوی ناگاه	نماز دیگر بوقت دلخواه
چه مهدی به امامت که	ده نماخته به اقامت که

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

ده مقلای یحضاوی	چه پلاس کنز ده عیسی وی
کسی دجال خینی فراز که	چه غینی پنی رفتار که
دی پزمنکه فرمان و که	چه صورت خف دود که

مرفشته و
الدجال شتم
السلام

مهر و زین

ده جاليان به تار پتار که	خوک به مره خوک بفرار که
ده اسلام دين به قوي که	وسرک به کفر گمراهي که
خرافي به نمايان و يے	همه وارده به عيان و يے
بيامه دي به خلافت که	عيسي شغل طاعت که
ده ده شرع اوس منسوخ دي	ده حضرت ده دين منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده شمال پطرف و زوره	چه وتن ده ترکو کوره
ده و عظيم غزونه يادين يے	جور فلک و ته رسيزيے
پکين سدي نمايان نه	ده ياجوج ماجوج لميانه
ده ده طول دي اوباميله	روايت بي قال قيله
دوسو گزه هم بلند دي	استحکام يه تير تراند دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

دوي بذات بني اده دي

۸۰۶
و اړه خو نشو زړه واره
بل به عمر هسي ډېروي
نږيه لوتې وي د لېره
تر هغو به مړك محال وي
كل به قد دي نامعقوله
خوك تر سل گزه كېر دي
بل ده دوي غوږونه وړوي
يو محاف بل به بستر كه
چه وفات حضرت عيسي شي
هغه قول چه شهېر دي
چه وقت ده را تلوراشي
هغه سارېدوي پاره كه
عالمونه به خراب كد
مگر خو خايه اي كاله
خاور كاله به فشرش كه

په تمام امت بسياره
تر د وړان ده عقل تېروي
نږيه زوي وي بد هسره
اراده ده ذوالجلال وي
د بډي دوي كه زړملو
خوك يوه لوښت نصير دي
نهايت دي لوي هر كوره
خان لخوا به بهر وركه
نوير با جوج ما جوج بهر شي
او ه روڅ به تاخير دي
اراده ده پاك مولي شي
بدرنك شكل به ښكاره
كو ه دشت به سېر اب كه
چه امان وه لد جاله
په عالم كېن به گردش كه

بدعا زین و روان پیش
بی قوت حشمت لرمون پیش

دوی بغشتی و لی لاهی	و فلک ته یک ساله
چه رعیت به موز آسمان کرد	ملائک به فرمان کرد
خون الود به راخی سارنه	تعجب دی ودا کارته
چه مغرور دغه کفارش	پی به قهر ده قهار شی
حواله به فرند که	چه به قهره آواره که
همه واره به بر باد که	بیابه داحکم بر باد که
هم دوی و سرک کاندی بکشو	خلاص که ملک لبه بویه

بیایدوی پی به گوره	دابر اشی ز دی رغونه
چه نامه به حساسه دگ	بدیه شکل سپاسه دنی
ده غو خکی لشیان به سیری	مخالف به نور بشر دی
هم ده او بن بخیریه غار	ای مؤمنه پناه غواره
هم ده او بن خیری و نرو	هم دیل غوز و نه گوره

ده دي لهر دېزه پرنگ دي	نور نمره داهم و ننگ دي
ده دابي وړكي جانان	دولس گزه نمايان
هغه گزچه ده ادموي	هسي ندي چه به كروي
بيا خر وچ ده دي مؤمينه	له فاخته واثينه
چيه ديري روح سفر شي	ده دابي به ثلث بدر شي
چه ټوله ووزي لغاره	وفلك ته رسي ياره

في اليوم تخرج من دابة الارض تكلم الله بالانوار

تسبحون يا ايها الذين آمنوا

په اوږه روڅ به لا له	لجنبه تر شماله
لشرقه تر مغربه	داگر دش وکد طالبه
که کافر وي بي ايمانه	پناه غواړه له سبي زده
پر تندي به نمايان شي	کاف بخاري دي چه غيان شي
کسليم وي دل آرامه	دوه ميمان سين له لامله
پر جبين ده مرقوموي	چه ايمان ده ده معلوموي
يا پلاس ده دوي عصاوي	چه راغلي تر موسي وي

هم خاتمه سلیمان دی	لدابی تخنه عیان دی
پرتندی ده کافریاره	خاتمه پوری که یکباره
پکین د انخبه ظاهروی	چه مکتوب هذا کافری
چه مسلم نیک خصلت و	په عصایه اشارت و

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

فرسپوز می به لمغربه	راوخیزی ای طالبه
ده دوی شکل به نسکازین	نور به هم پکین تاویریه

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

دوی به راوی اجانانه	ده فلك ته نیمه میان نه
دوباره به روی گردان شی	عالمونه به ترسان شی
کافران به ده ویریزی	په اسلام به ده گروهی
مسلمانان به شی تا نبه	اعصیان نه ای طالبه

مهر و پیرین

کافران به وی ملوله	چه توبه به یه نابقوله
ده توبی دیر به یسته شی	ایمان کفر به بشکاره شی
ده عاصی توبه قبوله	دب دی تانکه ملوله

فَاللّٰهُ يَوْمَئِذٍ يَعْلَمُ اَن تَكُن لَّكَ اِلٰهَةٌ اَوْ لَا
 اَمَّا جَهَنَّمَ فَاَنَّهَا لَمْ تَكُنْ مَكْنُونًا اُولٰٓئِكَ
 اَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ وَكَانَ اِلٰهَهُمْ اَكْبَرُ

خبر

چه داروخ شی تیره گوره	نمر به بیارتد و لارشی و نوز
دی به خیل عادت د شوکر	خوک ملک نفخه ده صور که
پد میان کنس چه مهاری	سل شل کاله روایت دی

وَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا فِيْ كُلِّ قَرْيَةٍ
 فَاتَّبِعْ اَوْامِرَ رُسُلِكَ لَعَلَّكَ تُقْبَلُ
 وَتُنْفِقُ فِيْ سَبِيْلِ رَبِّكَ فَاُولٰٓئِكَ
 هُمُ الْمُفْلِحُونَ

هم قرآن یه شما کله	الله محوه که لد له
هیخ سری بنوی جانده	پد نیا کنس قرآن خوانده
که بچفظ کنس کامیل وی	چه سحر پاخی جاهل وی
هم ملک بته آسمانه	قرآن تهل یوسی جانانه

وَلَا تَقْرَأُ الْفُرْقَانَ قَبْلَ اَنْ يُّرْفَعَ رَانَ الْعُتُوْر

تفع

تفع

تفع

پیر عرب باندي طالبه	بيا حبش به شي غالبه
پناه غوار په اي مهتابه	چه مکه بکه خرابه
په زوال ده ده ابلنيس دي	ده ايمان جوهر نفيس دي
بيا ايمان ده ده پکار وي	هر مستان چه ايمان داروي
پتوحيد دي الله ستائي	رد کفر دي پير وائي
کپوهيزي اي فهمه	گوندي خلاص شي لرجه

اللهم اني اعوذ بك من ان اشر اليك بكلمة من كلامي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي

او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي

چه فارغ شوي له ايمان نه غافل مه اوسه نادانه

بندگی در لره بویه	چه بنده ئی ای خوشخویه
خود بوصل شی لخدایه	که طلب کری دل ارایه
تر شه لرت نژدی و تاته	طلب مکره بله خواته

این آیه بخوان: **قَدْ جَاءَ الْيَدِ مِنْ جَلِيلٍ**

چه و خدای ته خوک سیزی	لاری در ی دی بیانیزی
اول منده شریعت دی	چه راوری پاک حضرت دی
محرامه له حاله	لثوابه له اوباله
کیه فرض که واجب دی	که سنت که مستحب دی
پهمه وارپه غسل کره	شریعت ده لاری مل کره
بله لارده طریقت دی	چه دیر زهد ریاضت دی
ده دنیا لکار و باره	اخسته ده لاس بکاره
شب خیزی نفلونه گوره	لوژی تن دی خمانگوره

این آیه بخوان: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ**

بله لارده حقیقت دی	چه ده کشف کرامت دی
چه لزهد ریاضت	نور پیدا شی نیک خصلت

و دینکاره وی و وجهانه آن یصفاده باطن جان نه

وال علیکم السلام بحارثه **در حدیثی از امام علی**

قال انما الحق الحق حقیقه فی الحقیقه بانك

بالحارثه فقال **سهرت لیلی و غیبتات غیبتات**

و استوی لی من الدنیا ذمیر او فتم با و جرم ما

و من بعد من انکار و تقصیر من الزمان با انکار

من البینه یزدان و اصل الثاریت و دواک و

اقال حبت فالنور

ده شریعت مافی مؤمینه واره لس اصله لرینه

چه عمل ده ظاهر تن دی دی لانفر پر مرد زن دی

چیه یو تخینی خطا کره دغه کویت هغه تالا کره

منوخ زکوة تلاوت دی روزه حج نصیحت دی

بل هم ذکر نیک خالق دی بل رویش ده پاک بنی دی

بل معاش کره محارقه بیا هاله طاعت کره لاله

چه شروط دی یا از کان دی پایه فقده کیش بیان دی

هیچ حاجت نشته و ماته	چیه و نیم و چاته
پت اسرارچه وی لذویه	کمربیش وائو خوشخویه

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی محمد و آله الطاهین

کدی نمونخ که طهارتی	واجب فرض که سنت وی
مستحب کیه ادا بوی	موافق چه پرکاب وی
چیه بنه و کری مؤمینه	ده باطن صفا لرئینه
سریه دادی کیو هیبری	په و بل خاما کرو هیبری
چه دتازده و صورت دی	یولبله مرتبط دی
که ده خیر که ده شردی	یولبله یه اثر دی
یومثال به ذرته وائو	چه و تاته یه و و وائو
چه دی زره پرچاشیداشی	صورت هم به مبتلاشی
صبح شام وی بطلب کسب	تل په شویره شغب کسب
وخ شوندرلیمه تروییه	بطلب ده خیل دلبروییه
رنک یه زیر که زعفران وی	وهرچاته نمایان وییه

سارو
کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
جمهوری اسلامی ایران

ده صورت هم هستی چندی	په باطن کنی به اثر دی
خیری گوره و سرخسار ته	ده چشمانو و خمار ته
مبنی خوزی خوزی خبی	که لتاسره نادر ی
اخر زده ستامبتلا که	چه صورت الفت پیدا که
ده دین هم داهسی چاروی	یولبله به انوار وی
کده تن پاکی خوک و ده که	په باطن کنی اثر نکه
یابنه منوخ و که دلبره	زده به نشی منوره
دانقصان دی په ادب کنی	په سنت په مستحب کنی
یاده زده چشمان به کوتری	ده دنیا به حب خسور و بی
چه پذیر نو سر اشغال که	ده باطن حواس کلال که
کیه شغل ده طاعت وی	دیر به زهد نیر باضت وی
دی اسرار و بینی عیانه	پد دنیا کنی ای جانانه
که مخفی پاته لچا شی	چه رحلت به لدنیا شی
خود و ده ته بینکاره شی	چه ده تن حجاب پاروشی
کخوک و لار پر شریعت وی	پر سنت ده پاک حضرت وی

لکه ټول چه سځې پیاړوي په وجود کښ په آزاروي
ده حکیم کولی وشو می دی لرغنه شفا مومي
پروت وي دی پجهالت کښ ده واپه طبیعت کښ
چه دا خوشک دی او کتر دی ده شفایه کو و اثر دی
دا گرمی دی که سړیدي چه ده رنځ می به بودی
یو مثال دی مالیده لی پرغاڅه پوری راغلی
زه په کښم لار بعینه بکا ورکوي مؤینه
لکه تن چه ده انسان دی یو په روح او بل په ځان دی
تن جسد اندامونه پوزه سترگی هم غوږونه
دب جوړ کړي پشان شان دی یو بله نمایان دی
ده نماڅه دا هښي شان دی یو په روح او بل په ځان دی
چه قیام او سجود دی ده نماڅه تن وجود دی
ده رکوع سجدی اساسی لکه سړ پنی او لاس دی
چه ده دوی کمال آرام شه دایه حسن ده اندام شه
بیا قومه و و جلسه کوره لکه غوږ و سترگی و غوږه

کدی نمونخ پکار دی و نثری **احتیاطه کوه هر گوره**
مکره غلا پخیل طاعت کنش **بیا کره طمع بچنت کنش**

و حدیث ابو العباس سرقه من بیوت من عباد الله

عنه الا کتب له رسول الله فقال ان لا یجوز کوعده

بما یحضره **و لا یجوز** **و لا یجوز**

روح به نیت او به حضور **بی حضوره نامظوری**

به مناسخه کنش فائده نوی **چه به حضوره قاعده نوی**

لکه مر پر غاره بار و به **سری لایر خوار زار و به**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

چیه زره پخته مسزوری **ده دنیا پجب محموری**

سودیه نشته خما جانه **به مناسخه کنش بی نقصانه**

ده ده نمونخ ده بی اودسه **دی جنب دی بوالهوسه**

لکه مست چه شراب و **به مناسخه کنش به عذاب و**

ایه لا یبطل الله الی معلوم

فی الایة ولا تحزنوا انفسکم واثابکم ربکم

بل مثال ده نما نخته و نرود	ز خیری را وری به کوره
بکادشاه ده سروئی جهان و	ده ده دیر جود احسان و
دی و چاته پیغام و که	هم و عده ده انعام و که
که یونسه زیبا غلام وی	ده ده زیب زینت تمام و
هم عاقل هم بینا و یی	په اندک رموز دانا و یی
خوک پیدا کره که شهادت پاره	زه یه دیر بر منت باره
مقرب بیه در کرم	پری انعام به سیم نزد کرم
و خدمت تیه خوک تله که	الترامده غلام و که
شب روز وی بطلب کن	پنخواری په تعب کن
چه حاضر شی و سلطان ته	غلام را اولی میدان ته
بی لروحده چه مرده وی	بی لسه پراسقطه وی
دست پایه وی خرابه	کونر کروی لا جوابه
عقل نلری اکترو یی	په عوز و کنس یه و قزو یی
کومیه سود لدا خدمت	بی افسوسه ندامت

په لقه هه مضطرب وي	شاه وده ته په غضب وي
چيه كړيه استهزا وي	په تدبير كېن د سزا وي
شي د شاه په غرامت كېن	خان زهير كه پخامت كېن
چه احمق او نادان وي	دده د طمع ده احسان وي
رب دي تا كه بهر وړ	حضور دادي اي دلبره
پاك الله حاضر عيان كه	چه خوك نمونخ د اهي شان كه
هاله راز كه بسبحانه	ماسواورك كه لميانه
كمر د امشه نادانه	كدانگيزي له چانه
په حجاب كله مستور في	چه وړب ته ته حضور في
چه در اړده پاك سبحان و	فراموش د خان جهان و
لحير ته يه مد هوشه	يا ولاړ وي دي خاموشه
په اقوال په افعال كېن	عاجزي كړه په حال كېن
پت پز كېن عاجزي كړي	كه ركوع پز كوزي كړي
لهي ته د وړب وړدي	بيا چه سر سجده كېن وړدي
لكا هه شرمند هيم	چه زه خوار عاجز بند هيم

ماسوي ورك كړه لد له
 چه پزړه يه ماسوي وي
 چه پزبه يه تكبير وي
 كه اميزوي كه پادشاه وي
 چه الحمد وايي جان
 رب العالمين وايه پزبه
 مرني مي پاك الله ديه

چه داني وخت وايي كله
 دزوغ كوي وني نواوي
 ماسوي دسره حقير وي
 په نظردې لكه كاهوي
 مدحه مكره سلطان نه
 پزړه دالره طالبه
 سر كوزي ده بل تبا ديه

في الحديث الصادق من ربه

دايو مشت دي لخر واره
 همكي پرد اقياس كړه
 هرچه نمونخ يه پداشان ده
 لدنكيزي هيڅ كله

نمايان يه مكره ياره
 لري وهم او وسواس كړ
 هغه كس شاهان ده
 كا هونه خما دله

في الحديث الصادق من ربه

هم ده خدای پد ر قبول وي
 داده هر بنده مغراج دي

وانه تيه وصول وي
 روايت چه پدا باب دي

در بیان احکام و عقوبات و جزایات

بی حضوره نمونخ باطل دی	رواج نلری عاطل دی
به صحت کن به فساد دی	ده قیامت پورخ کساد دی
لکه خوک چه ته بازاره	ده سودا اوسودده پاره
به کیسه کن ده ده پول وی	دی لخمق اوجمحول وی
هغه وارده قلف مردود شی	نه سودا اونیه سود شی
یا توبه ده ده باد امرویی	کوه دشت ده ده مقامی
کومیه سودده خالی پوست وی	چه بادام ده تنه و سوست وی
و بی پاته شی محرومه	پتوبه ده ده خان مغنومه
ته حضور کره دل آرامه	لتکبیره ته سلامه
کپه بعض کن حضور وی	بعض پاته تا منظوری
قضائی ده فریضه کره	ته پنقل جبیره کره
چه وسواس د کثیر نشی	تل در خان به زهیر نشی

در بیان احکام و عقوبات و جزایات

کدی نقل به خلل نشی	بی حضوره معطل نشی
--------------------	-------------------

دهغه هومبره نقل بویه
کهرخو دبروی خوشخویه
کیه جمع ته حضور کری
خپل نقصان به پمجنو کری

فی الحقیقة ان العبد یصلی الصلوة و یصلی

عنه و یصلی علیه السلام و یصلی علیه السلام

دایواصل مابیان کړ
په هرځای کښ به جاری کړه
چیه نور اوقات غفلت وی
چه حضور به هم عادت شي
چه دوام بخوله ذا کړوی
په حضور خوراک اب که
تمام تن وجودیه نور وی
عبادت به پخضور وی
په مناسخه کښ می عیان کړ
فهم بویه بیداری کړه
حضور کله ده طاعت وی
دیچا خو یوښه خصلت شي
په باطن رب ته حاضر وی
حاضر پاڅي حاضر خواب که
عبادت به پخضور وی

الاصول الثانی فی الصلوة و الصلوة

عنه و یصلی علیه السلام و یصلی علیه السلام

بل هم مال شندل دلداره
که واجب پرتا زکوة دی
همیشه ده خدای دپاره
که زیاتی نقل خیراتی

فِي الْاَيَةِ وَالَّذِينَ يَكْنُزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَهُمْ
 لَا يَتَّقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مَّا
 لَا تَعْلَمُ بِهَا حَيَاتُهُمْ وَهُمْ فِي الْحَدِيثِ شَاكِكُونَ
 اَلَّذِينَ اَكْمَرُونَ اَلْاَسْنَ قَالَ بِالْمَلِكِ هَكَذَا وَهَكَذَا ۝

سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بفره وره
مال ده هر سری مرغوبی	هم مطلوب دی هم به محبوب دی
چه معاش واره پمال وی	به نیستی سری ملال وی
هم در ب منل ای و زور	پر بنده واجب دی گوره
که مصداق یه ده ایمان تو	که دانه وی بی ایمان تو

فِي الْحَدِيثِ لَا يَجُلُ مِمَّا رَفِيفَةً اِيْمَانَهُ حَتَّى لَا يُوَلِّدَ
 مِمَّا اَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ غَوْلِهِ لِحُبِّ الْيَنَةِ مِنَ الْيَسْرِ وَمَا لَمْ

به اخلاص چه مسلمان تو	حب خدای به صد چندان تو
مال خان به تول ترشای	به مولی چه خوک شیداوی
ده مال باسی ز کو تونه	تل مدام کپی خیر اتونه
چه راضی بخیل خالق شی	دوی پیمنه کنز صادق شی

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ مَنْ مَنَعَ زَكَاةً كَثُرَ لَهُ

كُتِبَ لَهُ	مَنْعَ دَهْ زَكَاةً كَهْ	نَهْ سَخَاوُ نَهْ خَيْرَاتُ وَ
وَمَغُوتُهُ	مَالُ مَرْغُوبٍ وَ	تَرَانَهُ يَهْ دِي مَحْبُوبٍ وَ
هَغْهْ	يَا رُجْهْ وَ زَرْهْ قِيَرُوي	نُفِيرَ بَارَانِ تَرِ پُورِي هِيرُوي
وَهْ شَرْمَنْدُوي	تَرِ خُدَايِ پُورِي	رَوَايَتِ دِي كِيَهْ گُورِي
چَهْ حِيلَهْ كَرِي	بِهْ زَكَاةً كَبْشِ	سُودِيَهْ نُوي پَخِيرَاتِ كَبْشِ
تَشْ قَالِبِ دِي	بِي لِسَاهْ	دَادِنِيَا يَهْ شُوَهْ تَبَاهْ
دِي لَيْمِ	دَهْ خُدَايِ دُشْمَنْ دِي	چَهْ پُجَبْ كَبْشِ دُشْمَنْ دِي
دَهْ خَيْرَاتِ دِي	خُوشْ رُطُونَهْ	وَارَهْ زَدَهْ كَرَهْ آيِ مِيْمُونَهْ
أَوَّلِ خَيْرَاتِ	تَهْ پَتِ پَغْلَاكُو	پَرِضَا يَهْ دَهْ مَوْلِي كَرَهْ
يُوبَتَهْ	خِلَاصِ شَيْ جَانَانَهْ	دَهْ مَوْلِي لَقَهْرَهْ مَانَهْ
بَلِ بِي عَرْشِ	پَرِ تَا سَا يَهْ شَيْ	پَرِ عَالَمِ رُجْهْ شَرَارَهْ شَيْ

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ مَنْ مَنَعَ زَكَاةً كَثُرَ لَهُ

وَالَّذِي نَقَضَ قَبْلَ عَجَبٍ دَعَا إِلَى الْفِتْنَةِ

الَّتِي يَظْلِمُ فِيهَا الْغُلَامُ الْغُلَامُ

بل چه پت پنم خیرات و	لر یا بدی نجات و
چه شی خای ده سری قبر	لدنیا شی ده ده صبر
ده لرم صورت کوره	ده ده بخل شی ای و نرو
هم ریا لکه تور ماروی	چه پرده به تل گذاروی
چه خیرات به پر یا شی	نور مثال ده هغو د شی
چه حلال به دالرم کر	دخپل خان جینی بیغم کر
بیالقمه به کر ه تیاره	ده تور مار و خوله تیاره
چه قوی به هغه مار کر	خپل صورت به خوار زار کر
سودیه تشنه بی لزیانه	که لرم و ژنی نادان
دوم مکره مشو نه	که هر خو کر ی خیر اتونه
مه دیچا پدا ازار کر ی	چه خیرات بر چا شمار کر ی

فایده این قصه را که در این کتاب مذکور است

لفقیره منت بویه	چه پرتایه کر ی خوشخویه
لکه رنخور دیچا صورت و	یا علاج به حجامت و
که وین کنس د خدای ده پاره	حجامت و که ای یاره

دي لرخته صحت مومي	خوشحالي ده فرحت مومي
منت باره دجام وي	دعاگوي په صبح شام وي
ده باطن داهسي شان دي	چه علاج ده ده احسان دي
چه قبول دتازکوة که	يا احسان يا به خيرات که
بخل ستا بدل په جود که	په قبول دي پاک وجود که
درير مال دستا حلال وي	چه مضاده ذو الجلال وي
چه خيرات که له حرامه	سود په نشته دل آرامه
تس ده ده غاړه خلا سيزي	که خشتن ته نرسيزي

وليس الخيرات من تقوى الله والى الله مرجعهم

الانفس لا يقبل الا طيبا

خلور مرته پنازيزه	چه خيرات کوي سيزه
ته خفته وو غمکين مشه	پچاغوته جين مشه
بودر فرچه پخندان وي	برضاده پاک مولي وي
دا تر سيل زره بهر دي	چه ثواب ده ده بيشري
چه ترش رويه وي غمکينه	پخيرات کين اندوه کينه

فی الحولیت سبقت در هر یک از اینها در هر یک

په بندگی کنی ده رب را	چیه فوت در نا طعام وی
خواری و رکبه و طالح ته	پنجم خیرات کره و صالح ته
عیال منده او غریب وی	خصوصاً چه دی قریب وی
کجه مرد وی کجه زن وی	یابه ستا جامه پر تن وی
روایت چه ده کتاب دی	ستاهم بخرده ده ثواب دی
تابه هم پخان شریک که	که نگاه دلا شریک که

فی الایة و تعاد و غوا علی الیوم و النجوم و لا تعالوا
 علی الاثر و العذر و ان فی تعذیر الایة
 الاطعمه علی الایة و لا کما طعمت الایة
 و الایة الایة و الایة الایة

بکا و رکوی پر همت که	بیا سخیتان دی پیری رنگه
ده دی بحر غوا صان دی	چه ده رب ده در خاصان که
همه واره ده در ویش وی	کیه کروی کیه بیش وی
چه حضرت نیه یکاره	لکه پال صدیق ای یاره

مال ملك يه قول انعام كي
 دادي ز اور و ميدان ته
 ده وي پاك الله مي پرينو
 ميانه رو هغه ده ياره
 پوره باسي زكو توتنه
 خه ساتي ورته ناظري
 يا خوراك يا كسوت شي
 ياده دي ده ياره جانه
 پري به جود احسان و كرم
 بيار سول چه دا كلام كر
 كوردي خه پرينو و خاتنه
 مال مي قول و تاته كنينو
 چه كل نيندي يكا ره
 زياتي نقل خيراتونه
 چه فراغ يه ده خاطر وي
 دي قوي پر عبادت شي
 چه محتاج شي نما يانه
 چه حاجت دفع ده ده كرم

في الآية لا تجعل يدك مغلولة إليك كما تجعل يدك مغلولة إلى عنقك ولا تنفض يديك عن كل البسط بطا فإنه بين اليدين وما بينهما خلقك أجمعان فاقبضوا أيديكم وأطعموا أنفسكم إن من الناس من أنفذه عنكم في سبيل الله فليقتلوا أنفسهم إنهم مخرجون إن من الناس من أنفذه عنكم في سبيل الله فليقتلوا أنفسهم إنهم مخرجون

چه ادنی وضعیفان دی
خیل مالونه باندی گردان

نه نقصان که پرکوة کن
نیه لاس به بل خیرات کن

کیه مال نوی فقیروی
پخیرات پی زهیروی

بنایسته خوزی خبری	چه نوز و نه که غم لری
یاز میو کھوک صورت که	دی ده بل مؤمن خدمت که
یا پستنه ده رختور که	جنازه ته خان حضور که
نصیحت گاندی و چاته	تول حساب دی لخراته
روایت دی لحدیثه	بکاورد کوی انیسه

اصل الالمشلی الصابون

بل روژه نه ای وروژ	چه دی رب خلاص که له او
دازوال ده شهرهوت و	دروازه ده عبادت و

باب در باب العبادات المعنویة

سریه دادی ای دلبره	رب دی تاکه بهروره
چه نن روغ شکریه سیروی	پاک الله ده سری هیروی
زده یه تخت سر غواری	هم دباج حریر غواری
بنه بوستان عمارتونه	تویر سترگی شنه خالونه

دایه فکر صبح شام وی نیه دین نیه اسلام وی
 چه شیطان غوندی دشمنی دی داخل ده ده پتن دی
 هر چه وینه حلول کاندی پهنه خای کین دخول کاندی
 چه داخل دیچا پتن شی ده ده خیل دزه وطن شی
 کل اقلیم ده صورت جانیه ابلیس خیل کله لسانیه
 تل عصیان تل به نگاه کر عزیز عمر به تباہ کر
 غافل مشه لغلیمه لاریه بنده کر فزیمه
 بز حوراک ده خان هنر کر وینه وچه ده بشر کر

فی الحديث ان الشيطان يحري من بني اسرائيل

لا تصيغوا عبادي ما الجوع

داهم زده کره ای خوش رنگه چه روژه کره پدیری رنگه
 چه افضل او بهنود دی هغه صوه ده داوود دی
 بن روژه صبا افطار وی دایم ایه ده غه کار وی
 که روژه یه کال سروی تر هغه هم دابتر وی

فی الحديث اصل من افطر الله حيان قليل

سَرَّه دادي کپو هیبزی	په ویل خما کرو هیبزی
چه روزه په تل عادت شي	دامراج په طبیعت شي
نیه نفس په ز هیروی	نپه ده کښ په تاثیر وی
نیه کسره شهوت وی	نډه نفس کډ ورت وی
لکه خوک چه تل د واخلو	پر مقام په بد غراخو
بیاد سرخ ده پاره کوره	دی هغه دارو که وروږ
نیه سودنیه پایده وی	ده حکمت په د اقاچه دی
مختلف د ازو پکار وی	پصورت کښ په اثار وی
میانه رو هغه مؤمنه	چه اته میاشتي په خورینه
بیا خلو میاشتي د لداره	خان نگاه کړه له افطاره
چهار شنبی پان شنبی حابه	کړه حساب لرمضانه
په کامل به د احساب شی	ستا په بخره په ثواب شی
چه اذنی وده معطمان و	په همت کښ په نقصان و
روژه دار په رمضان و	نور په شغل اب نان و

شماره

یطاعت کن همت بویه

خان ناقص مکره خوشنویس

خصوصاً روزه دلداره

چون ثواب لری بی شمار

دری هم نور چشمونه گوره

یوده عامر بل ده خاص دی

بل روزه ده خاص الخاص دی

له عامی روزه مهتابه

له خوراک وی له آبه

احتراز که بجو ماعه

خان نگاه که لوقاعه

تل بچوله ده غیت وی

په گاه پسی به بنوری

خوله ترلی کا و خروی

په روزه کله خبر وی

چه خواص روزه لرینه

نه بچوله دیجا غیت که

نه نظر که ده چشما نو

هر اندام ده ده صائم وی

چه خبر شی له گاهه

دوی روزه کنی تبا هه

به

چه رضاده پاك سبحان كه	بياقضا لازم بر خان كه
دوي ده زبونو چوكيداري	خاص الخاص چه روزه داري
هم زبان لبده ذكره	سائي خان لغيره فكره
دايه شغل صبح شاموي	بخصوص كبن تل مداموي
بخاطر لري پنهانه	چه ده غير فكر جاننه
تدارك ده خيل نقصان كه	دوي قضا لازم بر خان كه
كوندي خلاص شي لماته	داهم زده كره اي صمنه
آدمندي كا و خروي	چه بسيار به آب خوزوي
به تكرار كبن به ضروري	كه طعاموي كه ثروي

في الابه كملوا و انتم و لا تفرقوا

يوار شامو بيا سحر خوري	پدستور چه ده بشر خوري
خان ستراب كره شام ده	پروژه كبن ته يو خله
پر سنت ده پيغمبر خوره	دايوار قبل سحر خوره
حريص نفس برقرار كره	به نماشام شخو افطار كره
داروزه ندي دلداره	چه خان سير كره بدو و وار

چه خاخری پریشان تو	ستا بهج کنس نقصان تو
بل سخا کرده پطعام کنس	هم نرمی کرده پکلام کنس
لا یعنی پرزده جانانه	جنک جدل مکره لجانانه
صبح شام کرده پخوله ذکر	په باطن ده الله فکر
پدا فکر اندیشه شه	بیا لکوره بی رونه شه
چه ده ژوند فراق می داری	ده قیامت فراق بخوادی
چه سفر کرده و عقبی ته	کور کلی بشی پات ته
ده احرام لباس پتن کرده	بیا الحاظ ده خیل کفن کرده
ده جنازی فکر و سوادسی	چه سواری ده او بن داسی
چه بیابان دی کو وطن وی	خالی خای ده تا مسکن وی
خالی اوسه بی نیاز ده	ته ده قبر له الحاظ ته
چه در پیش غل و هنر شی	په لرزه د تا بدن شی
ته غافل مشه ای لاله	ده نکیر منکر لسواله
جو پرزده کنس عرصات کبر	بیا خاتمه ده عرفات کبر
بنا زیارت د مصطفی دی	چه ده زپه صیقل صفا دی

هم وجود ده شفاعت دي | خوشنودي دي | يا حضرت دي

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

بل زيارت كرده نيكانو | ده ژوندوده مردگانو

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

اولا من نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

بل سفر كوده طالب شه | ته وعلمته راغب شه

گرد آلوده چه پردالاري | ده كاهه استغفاروي

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

في الحديث من انك قد رخصت ما رخصت من

ده قران لتلاوته | غافل مشه نيك خصلته

من نور

در منزل

۱۱۷
شرح دیر تاراوت که ده مغوبه شفاعت که

الحديث من تيسر الفضل بن القم

الحديث من تيسر الفضل بن القم

چه قرآن لولی ای دله دی به او رکن سوختی کله

دوزخ هم خینی لرزان دی چه کلام ده پاک سنجانی

الحديث من تيسر الفضل بن القم

دیر ادب احترام کره تلاوت بیاده کلام کره

خای تن جامه کره پا که له بخش له خاشا که

خوشبویی پوری پخان کره بنایسته عطر ریحان کره

مخ پر قبله دوزانویاره تلاوت کوه دلداره

کبناته کوره وقرآن ته نظر کره خان جهان ته

تلاوت چه یقیام وی به منانحه کبن ستاد واموی

پهر حرف بد جانانه سل نیکی وی لرحمانه

که آلف وی کدی ناوی کدی ت وی کدی ناوی

ده هینگی بی حرف انیسه روایت دی لحدیثه

که په ناستي دي صلوة وي	نور پخوس په حسنات وي
بي نماخته چه لولي وندوز	ته پتخه وينت نيکي گوره
کډ کړي طهارت وي	په پاكي ئي ستاقرت وي
کيد لوست په ناپاكي کړي	کډ وېشي بي باکي کړي
لس نيکي ده دري مهتابه	خالي ندي له ثوابه
که په پرو ووت بي ادبه	قرآن لولي بي تعب
هم خالي نده لفضله	بکاورد کوي ذوالفضله

فِي الْاَيَةِ اتَّقُوا اللَّهَ بِيَدِهِ وَتَحْتَ رِجْلَيْهِ

وَلَا تَتَّبِعُوا الْاَوَّلِينَ وَلَا الْآخِرِينَ

هرگز لاس مزده اي وندوز	چه محدث جنب ئي گوره
هم بچيض په نفاس کښ	قرآن مه اخله پلاس کښ
مکړوه نده چه غلاف وي	کشاده وو متجاف وي

فِي الْاَيَةِ احْتَذُوا الْاَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ

منه تعجیل مه تلوار کړه	پلوسو کښ په مدار کړه
نودز پرشد مدگوره	اخفا اظهار غنه وړوده

فهم دیر کوه بی شماره	نمخرج کیند حرف یاره
بمعنی کین خل نشی	چه حروف به بدل نشی
یا به ذال ظا و زوی	لکه صاد اوسین او و ی

در بیان کلمات و معانی آن

قاریان به پدری رنگه	ده قران ختم خوش رنگه
خوک به دسری ریش مشیه	خوک به میاشت ختم کوبیه
چه پده کین دیر ثواب دی	میانه دق ختم اخاب دی
ده قران ختم کاندی دله	به هفت کین چه یو خله

در بیان کلمات و معانی آن

روایت چه بد باب دی	کرلدر و رو شو عذاب دی
افلاطون پدا کین کلک دی	اس ده عقل پکین لنک دی
معلوم کری پاک نبی دیک	دالسر الهی دیک
به اندک رموز گروهبزی	سریه دادی کو به بزی
ده رنخور پچان بلا شی	تر حد تبره چه دوا شی
عزیز عمریه برهم وری	دیر دارود سری سم وری

په قدر چه خوك دواكه	ده رنخو صورت شفاكه
دباطن هم د امثال دي	چه بي قيل هم بي قلدی
ده قرآن چه پتاسرادي	عارفان پري خبرداردي

في الحديث من الخصال من جملة احرف كل لغة
في منها ظهروا من وخلق من خلق وخلق

ته اوس دالمحاط كره جانه	چه زه راز كرم لبسحانه
داده پاك الله كلام دي	ده عاجز بند پيغام دي
نويره زياته تر افتاب دي	پت ده لفظ په حجاب دي
بي حجاب كه بشكاه شي	اسمان زمكه به پاره شي
لكه بشكاه چه الله نوو كړي	تار پتاره به كو و طور كړي

في التوفيق لا يخال من الخصال من جملة احرف كل لغة
في منها ظهروا من وخلق من خلق وخلق

زړه لغيره فكر خا ص كړه	بياقراڼ پوړته پلاس كړه
پر سينه پر سر په كنيږ دي	لهيسته ده ده ريز دي
په گفتار ده ده عمل كړه	ته قرآن ده داري مل كړه

دې مخلص ده پاك نبي و	عكرمه چه اصحابي و
ده قران پكرامت و	چه خبريه عظمت و
بي هوشني به شوه عيانه	چه به خلاص شه لقرا نه
بياني هوشه بشه و زور	ده بناري كره پرور و
چه قران لولي خوشنويه	معني كس و كربويه
تشرده لفظ حظوظ نوي	چه معني به ملحوظ نوي

في الايات فلا يتدبرون القرآن افر على قلوبهم
 اقفالها و في الحديث اقرؤا القرآن و انتم تتقون الله
 و قال علي رضي الله تعالى عنه لا خير في عبادة

اغرا بيبه

اقفالها و في الحديث اقرؤا القرآن و انتم تتقون الله

هم به شام هم به سحر كه	لكه يوايات تكرار كه
لمعني چه بهره وروي	تر تمام ختم بهترو به
بسم الله تكراره و له	خكه پاك رسول سل خله
چه شامه تر سحره	روايت كه ابو زر و
دايات به ده قران كر	مغه پاك رسول كردان كر

فِي الْوَيْلِ لِلَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كَاذِبُونَ

فِي الْوَيْلِ لِلَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كَاذِبُونَ

موافقت ده دل جان کره	بیا شروع ده قرآن کره
کتاب جنت مذکور وی	ستا پرده کنر دوسر و زوی
ده عذاب په آیات لاله	ستا خاطر بو په مار لاله
که بیان وی لعظمته	خان عاجز کره لطیته
ستار جابو په غالبه	چه غفران لولی طالبه
ده سر و سر وقت کنر ژاره	لعذاب به پناه غواره

فِي الْوَيْلِ لِلَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كَاذِبُونَ

فِي الْوَيْلِ لِلَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كَاذِبُونَ

که سخت ده وی هر کوره	ژر و لدری که پر و رده
دادی لوی بد بختی ده	چه پر و رده کنر دی سختی ده
ده حیا پوقت کنر و در و رده	په جبین کنر عرق کوره
که قصه وی ده کفار	ده بدین ناپ کار
چه شریک ده الله ستائی	یا به زوی لونی وائی

ته خفه داخل آواز کره	بیاته نن دهر رب الحاظ کره
لهغه بدده گفتاره	چه کفار به کوی یاره
تلاوت چه بدراشان وی	هغه گد به کاملان وی
چه پرتبه به گفتن وی	به شریکه به زرد تن وی
بل قرائن نحو پیاد کره	ته بچفظ زبگی بناد کره
ده عذاب تحفیق ده یاره	ستالموره هم لپلاره
که مستام وی که کفار وی	چه لایق ده سره انگار وی

الحمد لله الذي جعل في الدنيا من العذاب عذرا للمؤمنين

و جعل في الآخرة من الجنة مثرا للمؤمنين

بیایه هیر مکره هینخ کله	دیر نگاه لری ای دله
-------------------------	---------------------

الحمد لله الذي جعل في الدنيا من العذاب عذرا للمؤمنين

و جعل في الآخرة من الجنة مثرا للمؤمنين

بل هم ذکر کره جانانه	کوندي خلاص شی لیرانه
یکاری غواری لخدایه	مدام ذکر کره خود رایه
پاک الله بدی بر چاروی	خود تا شغل اذ کاروی

الحمد لله الذي جعل في الدنيا من العذاب عذرا للمؤمنين

فی الحدیث ان عند ظن عبدی و قدامی حیره لود

چه ذا کر شام سحر و به تر غذا هم دابهنرو به

هنم بهتر سخاوت کپوهیزی نیک خصلته

فی الحدیث ان کر الله بالعداء و العی فی افضل من

حضر الشیخ فی حیل الله و اعطاء المدا ان حای

و اعطاء و اعطاء و اعطاء

هیچ بهتر نشسته طالب به یوترزده و وبل ترزبه

به زبان چه خوک ذا کروی هم پرده کن دی شا کروی

فی الحدیث غیر النالی ساد ذا کروی قلب ساد

و اعطاء و اعطاء و اعطاء

پس لفرض فرض گوره ده حلال طلب و مروره

چه اقل فرض اسلام دی بیا حلال کنوت طعام و ی

فی الحدیث طلب الحلال فی رخصه بعد الفریضه

و اعطاء و اعطاء و اعطاء

که حیادی شی الخدایه حرام مخمره دل آرایه

تابه و مروی ته اورد

کرمی بخان پکین خمسوره

طاعت کله شی لجان نه

چه حرام خوری حمانه

في الحديث من بيت من البيت فان النار اوله

چه مواز بشویه وری کر

غنم نه رینی دلبر

که تکلیف کوی لخانه

برابر وی عصیان نه

نه اخلاص نه شوق وی

نه لذت نه ذوق وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

عبادت یه ناقبول وی

یه حرام چه مشغول وی

نده فرض یه خه آب وی

نده نفل یه ثواب وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

بیادی کی عبادت من کل امر

و در حرام حرام

که پلس در اهریاره

خوک جامه کاندی تیاره

پکین بود در هم حرام وی

عبادت یه نامام وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

و در حرام حرام

که پلس در اهریاره

خوک جامه کاندی تیاره

پکین بود در هم حرام وی

عبادت یه نامام وی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

کخوک نقل بی پایان که
 هم لایر و روبرو بکر نک شی
 قامت خم لکه کمان که
 ده لندی ده ژری پرنک شی
 خویاک نشی الحرامه
 سودیه نوی دل آرامه

قال عبد القادر عزيه اوصليتك كذا وكذا
حتى تكون في الاوتار ما يقبل الملائكة هذا كذا

卷之四

که خلوت است روح صبا شمی	محرام ته کنار شی
داستازره به منور شی	په لسان بَدِی اتر شی
تل بکری خوزی خبری	ده حکمت کنبلی نادری
ده طاعت لذت بمومی	ده اخلاص شراب بشومی

في الحديث من أكل الحلال لم يضره شيء من حلاله
قلوب واجهتكم بجمع حكمة من قال يدع على لسانه

بیاتقوی پخلور رنگه	داهم زده کړه ای فرهنکه
ده عوام نقوی دایه	چه عماریه په فتوی وپه
ده ملا وخوله ته راموی	که حلال وی که حراموی
روایت چه ورسپدا شی	تصنی ده دوی پدا شی
داتقوی ده صالحانو	لشهی خنه یار سنو
چه تش وهم ده تحیرموی	لهغه کاریه بیم وی

فی الحدیث د م یاب یاب الی سایر بیان

دوی فتوی غواری لخانه	المفتی وی زوگردانه
ده مفتی پزند حلال وی	وصالح وته وبال وی

فی الحدیث استفت قلبی وان افتاک المفسرون

لطیبه له حلاله	مفتی پرهیز که لاله
محلاله اجتناب که	وخیل نفس ته عتاب که
چه نفس غالب نشی	ده حرام طالب نشی
نفس سرکین دی ای دلبره	واکی مه پرینده بکسره
اموخته چه پخوبنی وی	نور عادت یه سرکینی وی

فی اربعه و زنی القلی عن الهوی بان الجنة هي
الساوی وفي الحديث لا یسع العبد سرية المتقين
حتى یترکها الا باس بدخا فنه ما به باسی

ده چشما نو نظر ژ غوري	ده دنیا زینت نه گوري
بنده بند آس عمارتونه	بنده لباس بنده نعمتونه
که بوستان که سیم زروي	پر حرام ده دوي نظروي

فی الايتقوا الله ان عینک لا ما متعنا به و لا
منهم من هم بحیوة الدنیا

چه نظریه پر زینت وی	بنده ذوق بنده لذت وی
طاعت له ایمان نه	بکاور کوی جانانه

فی حدیث النظر والی بحال اهل الدنیا ان یسرق
اسا المهرید من بحلو اب دکره

ده صدیق تقوی هم دای	چه هر کار دده دای
که لباس که آب خور که	دوی پردا باندی نظر که
چه قوی پر عبادت شی	پر بندگی پر طاعت شی

کفصود دیا لذت وی له لباسه یه زینت وی
یارویش ده کاو خسر که بی لکتره اب خوز که
ده عارف پتزد حرام دی مختصر نگاه کلام دی

فی حدیث الدین ما ملعون له و ما ملعون یفیه الا انما دار الدنیا

حکایت له اربعین تیه غوز باسه مؤمینه
چه عارف ده رنخ ده یاره چه دارو و کره ای یاره
پدارو کنر د امر و شوه چه پردوی باند کرد شوه
کوزوده ته نصیحت کره ده رفتن به اشارت کره
ده وی دهم دم حساب دی چه ثواب دی که عقاب دی

فی الحدیث ما سبوا قبل ان یقتلوا و ما یقتلوا بعد ان یسبوا

چه گردش لغیر الله وی دایه مال ره ککناه وی
داتقوی دی لخاصانو ده کامل خواصانو
ته خود او کره ای و زور مه کپود او سه وه کور
چه به و پنج لامده یکسان بک بدستوریده حیوان خوری
مه سختی کره دل ارامده چه بنه خوری اطعامه

په کلاه پي به بنور يی	مال به ټول حرام گوړی
دا تقوی ندي وسواښی	مکړو نو ده خناس دي
محرام دیر پر هینز کړه	خو دي پښي سي گریز کړه
چه خوراک به شبه ناکوي	تل غافل گریزي بي بالوي
له حلاله مال له قوت کړه	امنا قوت لا یتوت کړه
که حلال وي هم حرام شي	چه لحده تیر طعام شي
په شکوک مال کښ ای دل	فتوی مه اخله له بده
پنظر چه د تا پاک وي	بیا حلال بیا خوراک وي
تبه نشي بزه عکاره	که حرام وي ای دلداره
اهینه بدی صفاوي	ستا باطن به مصفی وي
لکه چري ټوړ یتم کښ	په اندوه پساتم کښ
بناسته زیابشروي	ستا پرکت پر بستر وي
پر خاطر خوشحال تابان کړي	هزار شکر سبحان کړي
داناگاهه بي گانه وي	په نظر دي جانانه وي
که حرام د تره خر گند شه	نور خوراک به لتا بند شه

که طعام به خوری زوادی	که پرهیز کوی تقوی دی
چه بحال خبردار نشی	خوش خاطر به آزار نشی
یکه مال اکثر حلال وه	حرام کدوده ده پمال وه
هم پرهیز دیر لره بویه	که تقوی کوی خوشخوبه
که مشکل ده ده احوال وه	ده حرام ده حلال وه
کوم مغایوب دی کوم غالبه	حال معلوم کره لصاحبه
تبه شان شوکت گوره	ده ظالم بخیر وی و بزور
هرگز مه خوره لد اماله	خو پرسش کوی محاله
کده فسق علامه دله	تا پده کنش و لیدله
دادلیل ده حرمت ندی	چه خوراکیه بدعتی

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان

که فقیر عاجز ناتوان وی	دیده سوال دی پت پنهانی
کد بل دواندی گوره	خو سوال کوی بزور
دی احسان کوی بی شمار	ده عالم لشرمه یاره

عمره
نصرت
فرزاد
خود
سوال

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان

پت پزده کس به پخیزی
داتر غلا غصب بتردی
ده حیا به قچی و زوره
پوپزده ده پر هار شه
ده تقوی علم ده پاره
چه سود ادتی پیمان دی

به سخابه زهیر یزی
پکاب کدی باوندی
شه ده ده زرگی خسوره
بل پمال یه کپ ناتار شه
دنیا مه غواره ای یاره
سود دی نشینه واره زانی

فی الیمه لا تشترکوا بآیات الله

بناسته حلال کسب کره
که بر سر ده غر و لسه
وداناته وی هسانه

عبادت هله ده رب کره
تل تبری وری د لبره
دنا مراد له امتنانه

قال علی بن ابي طالب
لی جمالی الامیر لکامن فی حبه المعبود

ای سالکده که وحیدئی
ستایتن کس دادری بخین

بل خوک نلری فریدی
غافل مه اوسه عزیزه

یوقوتی شهوانی دیے	طبیعتی حیوانی دیے
چری تنفع کہ لذت وی	چہ بہ لاندی تر قدرت ی
وخیل خان تہ را کاری	لاس دہ نور خینی کاری
لکہ دیر حرص خنیر کہ	لور پر لور کاتہ خیر کہ
بل قوت غضبی دیے	چہ طینت دہ دہ کلبی یے
لری دیر و فی لغہ کارہ	چہ ضرور دینی نگارہ
تل پخیلہ رضا تلہ کہ	دی دہ نور رضا ز کہ
لکہ پی شور غوغا کہ	چہ فقیر پردہ راتہ کہ
دیر یم عقل با کمال دی	چہ عطادہ ذوالجل دی
عجب نیک خصلت دہ نالہ	چہ عطادہ لسمحانہ
تخل کہ بار بردارویے	تل احسان کہ نیکو کارویے
اوس کرد شہی پهلوان یی	چہ خبر سپود زیان یی
ستا پلاس دی دادری خیزہ	سپنی خنیر ملک عزیزہ
تہ داسپی خنیر آرام کرہ	و ملک تہ دوقیہ رام کرہ
چہ لاندی تر فرمان وی	خوار زار عاجزان وی

په فرمان نه ده عمل که	نه خلاف نه جدل که
تل ده شرع په فرمان وی	و فرمان ته نگران وی
مرتبہ بدی و الا شی	تر ملک به هم بالا شی
تبه وریشی تر خدایه	بل کمان مکره خود سرایه
کده دوی پر ضاتله کری	بی هو ده کارونه ته کری
چه ملک دی خوار زار کره	و سجده ته دی لاچار کره
تل سجده کوی و سپی ته	و ختریر غوندي دنی ته
پصورت کده بشر و بی	تر ختریر تر سپی بترو بی
ندمی شرم نه حیا شی	ندی خوف ویره لخدایه شی
چه دی رشد و خنیز و کره	بیام ملک دی دستگیر و کره
چه بازارده عدالت شی	تعامل بحقیقت شی
پعمل داد بستاد و بی	ده صورت بازار گناد و بی
پوشیده اسرار شکاره شی	چه حجاب ده تن پارده شی
خود به ده سپی پر نک نی	پقیامت به یه هم پر نک نی
یا پر نک بد و ختریر شی	دیر بته خسته زهیر شی

فی الحقیقه بعد عشر اصفاف من تنقیضهم و ابطال

ضمیمه الخزانة فی بعضه علی بنیوی فی القصید ۱۰

ده جنت پرلور خوشحال	قطمیر خکه در و می لاله
به باطن ده سری تیز و	که ظاهر ده سپی بخیر و
خان یه و یوست لسکانو	دامن گیر شده ده نیکا نو
کوبنه تله لی لعالمه	یو سراهب و ه ای صمنه
ده جواب عجب مقال کر	چالده پرسش ده حال کر
چه عالم کهنم بدکاره	داسرنک نده ای دلداره
لنگاهه می عصمت دی	مالدوی کری نفرت دی
تل می عمر به ضروردی	خماخیل نفس عقوردی
ده خیل نفس یاسپانی کر	کوبنه ناسته سکوانی کر
ماتری لی پر بخیر دی	بل خماپلاس خنزیر دی
خلاص به نشم لتاوانه	چه خوک خوز نکد ملانه
گوز کای دی مسکن دی	کدی تاخایو وطن وی
هغه چار مکره هیتج کله	اول فهم کره ای دله

که پلاس که پنهان وی چه ازارد مسلمان وی

فی الحديث ان من سار المسلمون من نفسه

ان سار المسلمون من نفسه

چیه دیر فضل کرم وی دی بهتر ده کل عالم وی

هغه بد بخت ده دست جهتا وی چه ازارد مسلمان وی

فی الحديث خیر الناس من یفهم الناس وشر الناس

من یؤذی الناس

چه احسان دی چاهن وی ساو و کان یه هول چاکر وی

بی لیم بی لز زه خادمان یه وی دلبر

قال لا یستغفر الله عن ذنوبه

خیل پودر یکه چه لیم وی نیه خوف نیه بیم وی

ده خواران بار بردار شه په بدی کنش نیکو کار شه

پرنیکی چه نیکی کرینه خرخری دی ای مؤمنه

فی الحديث ان من اعطاك من حرمك واعطاك من حرمك

من فضلك لا عطاء من حرمك واعطاك من حرمك

بل کینه نیکو کار شه	کبر مکر ته خاکسار شه
چه ده خواور و خز و سر تیغ	دی لخته خبر نویی
چه پنخا و بر و کنش خاکسار شی	بیا هله غنچه گل زار شی
ترخم ته پر صغیر کره	دیر ادب ده زار و پیر کره
چه پروژ کیور خمت نکه	ده سپین زیر یوغرت نکه
دارویش ده اسلامندی	بکا و زدی شما پنخوله دی

فی حدیث من لرب و صغیر و لرب و کبر و لرب و کبر و لرب و کبر

کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر

هر سپین زیری ای دلبره	برابر لیغم بره
په عزت په اکرام کنش	مکره قال پدا کلام کنش

فی الحدیث الشیخ فی القوم و کمال الشیخ فی الاله

کره اکرام عزت جانا نه	ده سپین یوبی پایانه
داستا عمر به بسیار شی	دا عزت به درد خار شی

فی حدیث من لرب و صغیر و لرب و کبر و لرب و کبر و لرب و کبر

کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر

زیر یوبی

زب حیا کوی بی شماره	ستال سپین و لیب تو یاره
ستالده هم حیا بویه	چه نگاه نگر ی خوشخویه
داهر گوره بدا نخوری	چه سپین زیری مخ یه نوری

فی الحقیقه خطیب الشیخ ابن نور بن فاضل

بسم الله الرحمن الرحیم

بل خوش حاله خندان اوسه	لهر چانه تابان اوسه
نور له اوره دی تلخیص دی	بکاوردی بحدیث دی

فی الحقیقه خطیب الشیخ ابن نور بن فاضل

و سوره یوسف

بل هم صلح صلاح گوره	کرو د و لمبانه وروره
دشمنی چیه پیمان وی	بولبله روی گردان وی
نیک نامی نیک نشان دی	هم ثواب یه بی پایان دی

فی الحقیقه خطیب الشیخ ابن نور بن فاضل

بسم الله الرحمن الرحیم

چه دهه د و لمبانه شرکه	په ایمان پوری شرکه
------------------------	--------------------

حبطه ده ده عمل و یی نه هم راز نه نیه مل و یی

لی الحديث افضل العمل اصداق ذات البین و کاف

ذات البین و یی الخلفه یی الخفی علی مستحبت

بل چغلی مکره پخپله میه غوز باسه لبه

چه لبه وائی تاته ستابه و وائی بل چاته

مکره و یی الخلفه یی الخفی علی مستحبت

مقرب یه ده در مکره په گفتاریه باور مکره

پر حرام ده جنت بوی دی چه یه داخلست خوی دی

لی الحديث لا بد من خلوک حرام و یی

بل تر دسری و رخ زیاتره مانی مکوه در لبره

کهر خودی و یرازار که کوپ دزپه دی تارینا که

وظایم ته میلان مکره پنجان پوری نیران مکره

لی الحديث ولا یزکوا الی الذین ظلموا انفسهم

کخوکه گدشی خسا دله ده دین لاریه و وهله

هر عالیز چه خان کد و د که او برید پوری پچیل و د که

سینه مصدق

اكنه سڀي چه تخت يره ملاقات كوي اميره

في الحديث من كان كسالى الكلب ان غرس عليه يهلك

تخت يره او تخت كه يره

ده بني ميراث يه پر بسو چه داپند يه پر سر كنيسو

خيني لري چه هر كوره دي شيطان گنه اي و زور

في الحديث من كان كسالى الكلب ان غرس عليه يهلك

وان خالطوهم فيهم من المؤمنين فاحذروهم

فاحذروهم فاحذروهم فاحذروهم

وي نيك بخت ده اميرانو چه پردرد فقيرانو

مداه ناسته كه دلبره لدعاوي بصره وده

چه پردرد ده امير ناست و يابه عجز يابه خواست و يابه

وي بد بخت ده فقيرانو بكاو نركوي يارانو

في الحديث نعم الامير ان كان ابداً الفقير و يابه

الفقير على الامير

بل معاش داهسي نيك كراي مجلسه خان هم نيك كراي

چه پدوی کنسروانشی خوار و زاری نوانشی

په باطن گوسنه نگارشه ده زپگو می شوکیدارشه

فی الحديث خالطوا الناس بعلمهم وزالوا هم بالطلب

کيه شغل ده بدکاروی ستادی منع په اقراروی

هرگز مه کنس نه دلبره پهنه خای کنس دلاوره

یوروش داو د سوال کر چیه رازده ذوالجلال کر

رب ابه کوم خصلت وی چه وتاته می قربت وی

هم بخلق کنس محبوب یم ده هر جاده زپه مرغوب یم

وحید را غله له آسمانه وداو دته ای جانانه

کدین داره متقیان وی ستادی هم داهسی شان وی

کحوک اهل ده دنیاوی مجلس کنس حاضر ستاوی

پظا هر خصلت ده دوی گره په باطن کنس خان یکسوی گره

یاد او د و خالی اهل الدنیا با خلاق الدنیا و خالی

اهل الاخرة با خلاق الاخرة فی سیر

بل کحوک اهل شریروی په بدی کنس دی شهیروی

يا شاعروي بد هسزه

مدارات يه كره د لبره

چه ساتلي دي خيل آب و

نهايت يه دير ثواب وي

في الحديث ما رل به الرجل عرضة في صدقة

يوه روح پكوير كن جان

پاك رسول ناست و بنادانه

يو كم بخت وه پدير بار كن

ده دخول به انتظار كن

پاك رسول و سرتو دهنه

مدارات يه دير كاونه

عائشه وه پخيزت كن

ده رسول پدا خصلت كن

پاك رسول ويل شير دي

په بد ي كن لا نظير دي

مدارات و سرتو بويه

چه امان يه شوخويه

چه د اطور اشان وي

دي بد بخت ده درست بخت وي

في الحديث من الناس من يترك له يوقا القيامه من

من يترك له الناس من يترك له القيامه من

بل چه پني دي وسي زغله

ده همت لخوايه د له

تبه هم شي گاه كار ه

كه گاه نلري ياره

چه پرتانا بود گمان كه

يا غيبت دي بزبان كه

فی الحدیث من امن بالله و رسوله و اخرق نفسه

فی حق الله و رسوله

چه دور نخی لداخایه

بیابد مویه دل آرایه

کدی شوک عیب جوئی که

بد گمان بد گوئی که

فی الحدیث من وقف سوا ضلع الله فلا یلوه من

فی حق الله و رسوله

یوه روح حضرت خبری

بل شوک پیش شه ناگانه

دامی خیل حلال حردی

یاخا خیل که عمه دی

اختلاف ده روایت دی

هغه خوان و بل رسول له

خمو ز کله دا گمان شی

چه به بنی که گانه وی

ده وی نفس او شیطان دی

پهر جا کن پت پنهان دی

بل ده خوز و زرد واکره ده محتاج حاجت مرواکره
 خودي وسع او طافت وي کد مال که شفاعت وي
 چه ثواب ید نهایت دي زیات ده کال تر عبادت دي
 یوساعت که پندار کنی شی زهیر ده بل به چار کنی
 که ناقص در مانده وي ستابه خیل ثواب توده وي

فی الحديث فیما ینسب من احب الله من احب الله
 فی الحديث فیما ینسب من احب الله من احب الله

بل نرمی کره پکلام کنی پیش دستی خیل سلام کنی
 چه ثواب به بی پایان وي علامه دي ده ایمان وي

فی الحديث فیما ینسب من احب الله من احب الله

بل دوه لاس ور کره پینه چه شوک بر کرندی کرینه
 مه یو لاس و چاته ور کره مه بشکاره ده گتوسر کره
 داده کبر نبانه دي وازارته بهانه دي
 سود دي نشته واره زیانگه په ثواب کنی دي نقصانگه
 او یار حکمت ده رحمان دي چه نازل ستا میان دي

نور واره هغه مونده لي چپه لاس وي غوړيدلي

يو به پاته شي و تاته د پرمخه و ايرتاته

في الحديث اذا التقى المسكينان تصافوا تحت بينهما

سبعون درجة ثم و سبون لا تحسبهما ايده

بل چه زيان ده مسلمان وي دي حاضر نوي پنهان وي

كيه مال وي كيه آب وي چه خاطريه پكباب وي

فائده تالره مدت دي ده نيكه انود اخصلت دي

كه د پرمخه شي دشواره رب به ستاوي مدد كار

كته بل كړي بي ابرويه رب بتاسيك كه بدخويه

في الحديث من سئل عن اخيه فقال هو من بيتك فقل

الاخيه انك فمخوطن بحب فاما اخيه فليس من بيتك

نحوه انهم وضع بينك وبينه فاما اخيه فليس من بيتك

بل پرهيز كړه لغيتانو كړه مجلس ده فقيرانو

دوي پسا ه صورت زندگي په باطن لكه مرده دي

في الحديث ابا كرو عن اخيه لول في قيل و منبه

الانجيل

تابه هم که مرده د له
هر مجلس لره اثر ديه

في الحديث انكرا محلي

چه موسي ويل يار بته
ستامونده و ماته گران دي
پاك الله و بل كلیمه
شكسته زړونه پيدا كړه

قال موسى الهى اين المطلبك قال عند المنكر

قلوبهم

هر فقير چه دى صبور وي
پاك الله و بني عيات نه
نيه شك نيه شبه وي
پخشور مشاهده وي

قال موسى ومنهم قال لفقير الصبر و بركات الله

بل فائده چه ده دين نوي
پكش عالم تلقين نوي

هرگز مه کنینه خود را به	لری درومه لغه خایه
لمجلسه چه ده شرویه	تنهائی خینی بهترویه
ترتبه بهتر وی گوره	ده نیکانو مجلس و مرون

فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف
 فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف

هغه بوی ده مشکو بار که	هرچه ناسه ده عطار که
چه سوداده مشکو کینه	بی تکلیفه و سر سیزیه
که احتیاط کوی هرگز که	سری خلاص نوی له اوژ
سره بخرنی بانندی وری	چه ده پند و کان بنوری

فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف
 و مثالی فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف

پخیل کو کبر کن اندرونه	بلشوک مه پر یزد ده دسرونه
کدی خین کدی قریبی	که آشناوی که غریب وی
چه و لاری تاپر و مره وی	کدی و رور کدی تره وی
احترازد سر لره بویه	که ولی وی که خوش خویه

که پکور کین فی غیرت وی
حکایت دی تحدیثه
صدیق راز کاوه نهانه
چه بل شوک نوه حاضره
دیر پشه بغضب وه
په پاکی کین ده ده لاله
ده قز آن شپارس ایاته
هم صدیق ده دی بد نرو
با وجود رسول غم کین شه
چه صدیق و سر ته حیران وه
بی اصدیق و بل رسول له
دی احوال راته اظهار کره
پاک حضرت و بل صدیق
چه ته راز لعاب شکی
تجد راز کوی پنهانه

وده ووس تیه نسبت وی
تیه غور باسه رائیه
لعایشی سره جانانه
پاک رسول پین شه ماهر
لغیرته مضطرب وه
دی نازل لذو الجلاله
دیر بجه وایتم و تاته
په پاکی کین زری می نرو
پلیده یه اندوه کین شه
لکه بید می لرزان وه
ستا خاطره ملو له
په شیرین زبان گفتار کره
حال می دادی لتحقیقه
خماده زرده ولیه دیر بکری
نه ویر بزی لشیطان

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما لا يحصى

فما لا يحصى من نعم الله عليه

که سپین زیری پیرانه وی	یا هلت یا دیوانه وی
چه نظریه پردیکدان و	خوب زشت و تر یکسان
اندرون به پرزده جانده	که خبری لقرانه

في الدنيا ما لا يحصى من نعم الله عليه
والله الذي لا يظلم احد

ده احوال چه در بیان شه	ده کافه اهل ایمان شه
خاصه حقه مؤثر پلاردی	چه لازم پرنیکو کار دی
هغه کار مکره میخکله	میه غوز باسه لبه
چه ده دوی پکن آزاروی	که کرداروی که گفتاروی
بناسته نزمی خبری	کره لدوی سره نادریری
هم عزت اکر امورد کره	تل خدمت ده دوی پسر کره

في الدنيا ما لا يحصى من نعم الله عليه

والله الذي لا يظلم احد

۷۱
کجنت غواری نخدایه نری مخه دل آرایه

ته ده دوی برضاتله کوه و جنت کنیواته کوه

دی محروم شی لجنته نوی لاریه کوه غلطه

فی حدیث من انما یبوی فی الاکبر و لیرید دخل

فی حدیث من انما یبوی فی الاکبر و لیرید دخل

ده مو حق دی دوچندانه پریدر باندی جانانه

فی حدیث من انما یبوی فی الاکبر و لیرید دخل

بل هم حق ده همسایه دی تل پرده باندی سایه دی

لکاره خلوینست سرایه همسایه دین دل آرایه

و محتاج تی کوه بنسندنه پر رنخوریه کوه پینستنه

لمرده سری رفتار کوه که قرض غواری ترینه جار کوه

که ادایه پینه زره که چه خاطر دی ملال نکه

حب دی پرینکه همرازه دی ده قرض ملقرضه

قال من رضى الله تعالى عنه القرض مقترضا

المحتة القرضه عن الله تعالى

در بیان صفات حق تعالی

پنهانی مبارک باد کرده	پنهانی غم جن بنیاد کرده
ده کور زیر می کرده ای و نروده	کدی تله لی وی لکوره
چه ضروری ده ده کوته	مانی مه خرویه پورته
چه خاطیره پلال وی	بی ستری وی که بل حال وی
دی محروم مکره دلداره	چه میوه وری لبازاره
نوریده پسته و ده پنجمه	که تنه یایه خوری صنفه
کمر لوی واره خبردار کرده	هم داخل ملک هونیار کرده
کمر لویه آزار نکرده	هم به چری اظهار نکرده
همسایه دی نگران ویر	هم که گرم ستاد بیکدان ویر
شخو کمر بیش خوش خوبه	ده ده بخره چینی بویه
په تش بویه زهیر مکرده	دی ناحقه د لگیر مکرده
په پستوچه هویدا دی	ده حدیث مضمون هم داری
پر عالم بانندی هیبت وی	سخت روخ چه ده قیامت وی
ده حقوق طلب کار وی	چه اول ده ده گفتار وی

همسایه دي ای رئیس که خبری تحدیثه

فی الحدیث اول النسخ من غیر الفیقه جازان

ده ده سپی هم آزار مکره پری ده کافی گزار مکره

چه آزاریه همسایه وی بختی ناوایه وی

فی الحدیث لا بدخل الحنفی من لا یغیر من جازان

همسایه چه ده نعمان وه په بدی کنش نمایان وه

ضروری به پا که وله ده امام ولورته دله

بیا امام هغه خایه وره پخبله دل آرایه

خوپر حلم به شیداشه محبت به پری پیداشه

یهودی وه مسلمان شه اهل دین اهل ایمان شه

بل خیل وانوعر نزان دی چه حقوق به لایبان دی

چه خیل وی کوی پوهیز ومولی ته وصل کیزی

چه پخبله دوندی وی له الله بریده وی

فی الحدیث القدری لا اله الا الله من وخطبته

الاحیة شققها من الجاهل النبی من وخطبته

چه صله دَرَحَم گوری
په رویش ده احسان بنوکر
یوبه عمر دیر وی لاله
بل مدام گری خوش حاله

فی الحدیث تو جدد با غلّه حنظل من سیرة خیرات

چه نخپله خولت فرار که
یا از ارد ده مو بر پلار که
پر حرام ده جنت بوی دی
بد و ه گونه یه سیاه روی دی
کده یونسو کال لاروی
ده جنت به تنه کاروی

فی الحدیث تو جدد با غلّه حنظل من سیرة خیرات

عاه و لا یجدر بحی عاق و لا یاطعم الریح

ده رضاعه نسبت گوره
غافل مه اوسه ای ورو
پاک بنی کر یه غزاوه
ده کفار داسزاوه
دیر یه بند دیر یه اسپر کوه
چه یه دوی خسته زهیر کوه
بوی شخی داجواب کر
ورسول تبه خطاب کر
زه ترله یمر ستاس وده
لرضاعه بهر وده
دایه خلاص کره لبند
کیو هیزی ای هوشمند
سرفراز به ده احسان کره
کجاوه یه ده سامان کره

ولانہ داتہ و لایستہ
نصیحت کوہ و دوی تہ
تہ ہم شی بسرہ کارہ
لہ اگر امر لہ عزتہ
چہ خلاص نوی و بدخوی تہ
گلہ دوی شی خوک بندکارہ

فی کتاب الایمان و الذکر منہ فی الاقرابین

بل عورت تہ جانانہ
بیامانی خینی اختیار کرہ
بیایہ وہ وہہ پرورہ
نصیحت کرہ بی پایانہ
لفرشہ یہ کار کرہ
غافل مہ اوسہ لکورہ

فی الایمان و الذکر منہ فی الاقرابین

فی الحدیث کما ترفع عصا عن کمرش عورت

دہ عورت خلقت کورہ
چہ گرم پیار نکریے
نکری پیستی دہ و زورہ
عورتینہ پر لار نکریے

حدیث خلق اللہ تعالیٰ حوالہ منہ خلق اللہ تعالیٰ

کہ داوارہ اشرنکہ
تہ طلاق ور کرہ ہم دمہ
شرمندہ بہ بخشرو یے
وصلاح تہ گذرینکہ
شرمیزہ لہ عالمہ
دہ مغوغو خواوری پسرو

ده دنيالنا مونت كه هيتخ پروا مكره ملز كه

چه دينداره يافتيروي پيوسرته تل زهيروي

احترار كوي گلشنه لدشنامه لزدنه

چه فاسقوي اي طالبه دي پرنخه وي غالبه

في الحديث من يغلب من الغر يغلب من الغر

بل په كور كين اواره كړه تل مزاج مسخره كړه

خنده روي اوسه خوشحاله چه دي كورشي ملاله

في الحديث خير كراهي له وال خير كراهي له

چه ده بنخي پوچ گفتاروي ده مړه جبر و قاروي

يوبه قبر ده ده نو نرووي تل به دوتد حضوروي

بل ثواب لري يارانو ده اويا و شهيدا شو

بل ده بنخو پميان جانه برابر اوسه يکسانه

كه پوشاك وي كطعام وي مجلس وي كه كلاموي

كيه ناسد كيه خواب وي كيه قدركيد آب وي

كه مزاج كه مسخره وي كه پنهان وي كينكاروي

چنه طرف کوي لميانه د اگاه لري بي شانه
بقيامت به په بد سرنک وي دي به کوز په يوه خنک وي

في الحديث من له امر متين وقال الحداد بها الجاهل

في الحديث من له امر متين وقال الحداد بها الجاهل

زړه پلاس ده پاک سجان د کلي وال د پچا کله ده خان د کلي
وهر لور ته چه ميلان که په فرمان يه ده رحمان که

في الحديث مطلوب الخار من بين اصحابه

في الحديث مطلوب الخار من بين اصحابه

چه اختيار نوي درخواهه ويره مکره لکنا هه
تش د زړه پمينه لاله مه ويره لاله و باله
چه بل چري برابر ئي پر هر چا ختلي مري ئي

في الحديث من له امر متين وقال الحداد بها الجاهل

في الحديث من له امر متين وقال الحداد بها الجاهل

عبد د پير گران دي اي لاله ويره کړه لذ و الجلا له
ته غافل بي فروامخته ده خپل زړه پر ضامخته

چیه و ناسه حیراته **بله مسه وی خدانه**

فی الآية ولا تبطلوا الحج اليه

کزده یو وی ای دلبره **دوم نشه لبشره**

چه مین پرچاشیداوی **محبت یه هویداوی**

بل خای نکه هغه مینه **کخوک خوری دزگی وینه**

فی الآية وما جعل الحج حلالا

ته لزه سره جدل کره **ده غم او پرتندی بل کره**

تل تکلیف کوه له خانه **برابر اوسه یکسانه**

چه دزده پرفنا تله کری **تل واورته کبیسوانه کری**

چه مره پنا رضاوی **داهر گورده ناسراوی**

ینه نمونخ نی مطاعت و **نه دیدار نیه جنت و**

فی الآية الحج الى مكة

الحج الى مكة

که رواای بی خدایه **ده سجد کره دل آرایه**

پر سجده یه نکو سناره **تل عورت ته وه دلداره**

و مره و ته انيسه روایت دي حديث

في الحديث عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم ان السجود لله لا يرد الله امره

بشيء الا ان يسجد له في سجده

بل كمينته يا مريونه ستا پكور كنش وي مپونه

ته پوشاك ده دوي شيان كره برا بريد آب نان كره

دوي سانه لهغه كاره چه سختي لري شواره

في الحديث عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم ان السجود لله لا يرد الله امره

بشيء الا ان يسجد له في سجده

تا يكونوا كسوف من السجود ولا تكلفوا من العباد

الا ما يطيقون فان الله سالكهم ايا كره ووشا كماله

سبك نظر مكره جانانه ورتيرزه له عضيانه

پشپه روخ كنش خماد له دايه حق دي اويا خله

مثل عيب السجود كره خفيقه عن المكاله من السجود

في الحديث عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم ان السجود لله لا يرد الله امره

بشيء الا ان يسجد له في سجده

بل ديني ورويه پيدا كره پدامينه خان شيدا كره

نما مدام كره صحبتونه ده نيكانوز يار تونه

چه پرتاده رب کرم شی	پاس پر عرش در تاقدم شی
تن پویناک در شی لنوره	تل خوشحال گری مسرور
چه بنیان یه هم ارمان که	شهیدان یه صد چندان که
کهر خویه رتبه لویه	ترد از یاته ده خوش خویه

فی الحور یشتان حور العرش منار من نور رب العالمین
نور و وجوههم لیسوا بالبیاض لا یضبطهم البیوت
والشهداء ذلک الواعظهم لنا فقال المتحابون فی
لله المتحابون فی الله وانشان ادسرون کسیر

بسم الله الرحمن الرحیم

خوک چه ورونه دینی و که	ده زیارت پر لوی تله که
اویازره به ملک و یه	چه ده ده پر کاب لک و
که دعاده ده پشان کیش	پزمین پده آسمان کیش
بنه دی تلک بنه دی فتاری	بنه دی خوی بنه دی قاری

فی الحدیث من زاد فی الله شیء تسبیحون الف

ملک یقولون طاب من الله

ته ترخان پردوی احسان کرده دوی خوشحال او خندان کرده

لکه چو رچه دهدی وی یا مزاح مستخری وی

دوی انا الله تعالی و نحن بخیر عباده الکرام و هو

عبرنا فی ذلک التنبیه

که ترخان به مکره گوره پچیل مال کین خاوری و

دی محتاج مکره بهیختکه و سوال ته خسار دله

کدانوی اتفاق دیه چیه و شرور نشته نفاق دی

دوی انا الله تعالی و نحن بخیر عباده الکرام و هو

فی الله تعالی فقه الله ربک بحقوقه فقال لا فقالک

فی الله تعالی اذناه ان لا تكون بمالك اولی

هم ده خدای ده پاره جان ده دهنمی کره نمایانه

ده مغوجه گمراهان وی به دوستی کنده ده زیان وی

کدی زوی دی هم غلیم دی چه خصالت یه ده رجیم دی

حضرت نوح حکم بیزارشیم لکنغانه چه فرار شه

فی الله تعالی ان الله یسیر فی الارض

بل مدام گزنه ترش زویه	لبدانوای خوش خویه
هیچ احسان دده ده له لاسه	قبول مکره نخنا سه
چه نیکی دی پاک بند نشی	محبت دی خر کند نشی
دی تاخونه به تا لای شه	ورک ستانه بغض الله شه
پاک سړول خکه ای دله	پدا سړنک دعا کو له
هغه کس چمتا د بنم وپه	کخه مردوی کخه زن وپه
رب لاس به بالا مکر په	دده مال ومارا مکر په

فی المصاویه اللهم لا تجعل لنا من عملنا اثمًا ولا حسرةً

چه خدای محبت نوي	ده بدانو غیرت نوي
سودی نه نشته طاعت کړی	پلیر زهدیر یا صنت کړی
خکه وحی له آسمانه	وعینی ته را غلی جانه
کده کل جهان طاعت کړی	چه تنه یه بصورت کړی
چه ده خدای د پاره مینه	دبني زکوي رنگینه
سود دی نشته طاعت	که پوهیږی نیک خصله

وحي العیسی علیه السلام ولوان عبدی جباراً

افيد النعمات والارواح وحج في الله ليس ببعض
 في الحديث الذي من روعة الاخير

کدی خیل که بیکانه وی	که پکور کنش جانانه وی
چه خان جور که و خدمت ته	خداص که تا و عبادت ته
یا و تا و نه انعام که	خو که ده سیم زر غلام که
یا پتی وی یاد باغ وی	چه سبب دی ده فراغ وی
چه ده حبیب دد اشی	د تا مینه پری پید اشی
ده هغه هم حب فی الله دی	بل گمان مکر و تباه دی

فی الحديث الذي من روعة الاخير

کدی حب ده سیم زرو وی	یا الباغه دی ثرو وی
زحیر یه کره ای شومه	فقیر پاته شی محرومه
هاده واره بدی سردی	په ویل کدی باوردی

فی الحديث الذي من روعة الاخير

بل هم حقه ده فرزند انو	چه لازم ده ای یار انو
ته په زوده دوی سرور که	خیل فرزند ده ستر گونو که

فِي الْحَدِيثِ الْوَلَدُ لَوْنُهُ الْأَسْوَدُ وَفِي الْحَدِيثِ الْأَخْيَرُ

هم پلور مشه غم گینه کیو هیزی ای مؤمینه

خاص چه زوال نوبت وی داپکور کین برکت وی

فِي الْحَدِيثِ بَرَكَةُ الْمَرْءِ تَكْبِيرُ مَا بَرَأَتْ

گوره کوم یوستا پکار وی چه وگورته دفرتار وی

چه صالحه نیکو کار وی زوی ویر جارشه چه بدکاری

چه په لو نو مبتلا وی دی صابر پردا بلا وی

که پر خای ده دوی حقونه دی له اوسره رجایونه

فِي الْحَدِيثِ مَنْ جَلَسَ فِي مَجْلِسٍ كَثُرَ فِيهِ الْخَيْرُ

یو خبر شه له اذانه پنی غوز کین ده ده جانه

پکین غوز کین اقامت دی چه ده پاک بنی سنت دی

له صبیانه یه امان دی بحدیث کین چه بیان دی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَرَأَ مَا يَدْفَعُ عَنْهُ الشَّيْطَانُ

بل خوننی ودرله بویه چه خیرات وکری خوشخویه

دوه دوه زویی دوه دوه لوی لکابه چه مستور دی

لغه پسه سلامت ویه	نیه عیب نیه علت ویه
بل یه نامر کهن زده دلبره	بنایسته پکتاب غوره

فی الحديث حسن النعماء اولاد کرو اولی النعماء

فی امراء المخلوقین

عبدالله عبد الرحمن دی	په منو نو کهن تابان دی
بل نامه یه محمد دی	که حامد دی که احمد دی

فی الحديث من رزق له من الایم ثلاث و اربع

احمد محمد احمد احمد

پژدایه اندوه مکره	خان نادان ناپوه مکره
ترد و میاشتو شهادت دی	چه وئل یه عبادت دی
تر خلویرد کردادی	النفة بالله دای
تر انومیا شتو بیاد سرود دی	ده بی پر پاک وجود دی
ترد و کالو استغفار دی	همدمو سرهم ده پلاردی
یا نفیرین یا لعنت دی	ده کافر بد خصلت دی
بل یه زیرمه ده مکتب کره	تل ده علم ده ادب کره

برکت به دیر شی لا له | ستاپکور کس مال مال

فی الحدیث اذا خرج الضبی لطلب العلم یكثر

و یجود الخیر فی بستانه

خویه عسراوه کاله | نصیحت کوه ای لا له

چه ولس ته رسیدن شی | نور لازم ده ده زدن شی

پرمانته روزه انیسه | روایت دی بحدیثه

فی الحدیث من راعی نکر اذا بلغوا سبعا لا یخرجوا

اذا بلغوا عسرا

بل سوار ی شناوری دی | ده مره دلاوری دی

هم دبنخو هسز گو ره | داخر خه دی شما و سروره

چیه یو گرد شد دوزه دی | زردن ده صغیره دی

کیه نیت خالص کفای وی | لسواله یه عفاف وی

دوی پدا هنر شنوا کره | زوی لورد واره دانا کره

فی الحدیث من اکره کما یکره و سیه و القباحه

و بنا تکر العسر

خوخیل خان په زهیرنکه	تل شب خون شبگیرنکه
فرزند پاته بی هنر شی	دی بتر ترکا و خر شی
ده پلار خونه په تالووی	تل په آه و

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر الامراء

کبریا امیر الامراء عاشق علی بیگ و ان من توفیق انا

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر الامراء

بل یکسانه په احسان کښ	ته دخپل اولاد میان کښ
چه خاطر په ملال نشي	ستا پغاره و بال نشي

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر الامراء

بل ختنه ده فرزند بویه	پراوه کاله خوش خویه
پراولس په واده کړه	ته لده سره باند کړه
بل په سپک نظر مگوره	و فرزند ته خما و وره
هر نظر چه ده پد کړوي	ده جهان هغه نظروي

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر الامراء

آموخته په پکسب کړه	تپه زده خواري تعب کړه
--------------------	-----------------------

دیده بشو بحساب وی	چه نه زیر مده اکثری
یو به سپک شی بچمان کنی	بل به دین وی نقصان کنی

قال عمر بن الخطاب رضي الله تعالى عنه لا تروا كسوا بالهن
 لا يحاسبون قال نعم ان يابى لا تروا كسوا بالهن
 يقتل قال الثاني بجان ويضع دية

نه کسب چه پداشان وی	پهر حین پهر آن وی
نیه عالم نه ادب وی	نیه درس نیه مکتب وی
چه په پر کری ده ده غاره	بی لیتغه پناه غواره

في الآية ولا تقتلوا اولادكم قتلة اولادكم

بل عزت ده میلانه دی	پر مغل پر پستانه دی
که هندو که مسلمان ی	عزت بویه چه مهمان ی

في الحديث اكرموا الخيف ولو كان مكا فمرا

بد وطن بد دیار وی	چه میل به بی وقار وی
دی بی خیره بچمان کنی	چه سستی که به مهمان کنی

في الحديث بدني القرى ما لم يكرم القرى الخ

افلاک و زمین و بیاضی

دشمنی که له سبحاته	چه بدی که له مهمانه
خینی غوطه جبین مشه	پدرتله یه غم گین مشه

فی الحدیث الضیف فتنه بعض الله تعالی

دی روزی خوری سالحا	کناه یوسی له جهات
دیریه خیر برکت دی	بسه هنرینه یه خصالت

فی الحدیث الضیف اذ احلبا برزقه و اذ ذهب

ذهب باریوب القور

خدمت کنجیه بنوری	زروخت ویراندی وری
برکت هم هو مبره گوره	پر مغه کور لورده لوره

فی الحدیث الضیف اذ دخل بیت اخیه و دخل

عنه الف برکت و هر چند

ته اوبه تقوه ای دله	پرلا سوده ده پخپله
هم لده سرکه تر دده	ته رفتر کوه در لبره
هم برکاب یه نشه یاره	ثواب دیر لری بی شماره

که غریب وی نا آشنایه	ته قبله کره ورتمایه
هم خبری کره ای ویروه	ده حاجت لختایه گوره
هم اوبه کنیزده بسیاره	ده اودسده خنود دپاره
پرغه خای هم بستر بویه	چه میل مه کنی خوخویه
پکنی تل تازه تاباته	ته مشعل کره خما جانه
یالمبه کوه له اوره	که چراغ نوی ای ودره
چه لازم ده ده عزت دی	ته ده رور و خوضیافتی
ترد از یات دی خیل خیرات	کیه وکری حنات یه

فی الحدیث الغیب فقلت فیما اذا انصرفت

بنه لذیذ طعام تیار کره	دیر عزت دیر وقار کره
ده نگاه یه مغفرت وی	ده طعام چه دیر لذت وی

فی الحدیث فیما اذا من خیمه شهوه فقلت ما اغفر له

که حاضر وی ستاپ کویر کن	تکلیف مکوه پنور کن
چه به قرض یا سوال کری	خیل خاطر به پمدال کری
ستا سخا به پریا و یه	له اخلاصه به پریا و یه

وَأَوَامِرُ الْمُطْعَمِ وَمَا حَضَرَ وَخَيْرُ الْمَنَاسِكِ مَعَهُ

وَأَوَامِرُ الْمُطْعَمِ وَمَا حَضَرَ وَخَيْرُ الْمَنَاسِكِ مَعَهُ

هَزَيَّ مَحْنَدَةً وَهَلَا لَهُ قَهْرٌ مِثْلُ مَهْ نَشِي مَلَا لَهُ

فِي دَابَّةٍ وَمَا لَيْتَ أَنْ جَاءَ يَحْمِلُ حَيْثُ شَاءَ

مَهْ كَاتَهْ كَرِهْ وَلَقْمَهْ تَهْ وَمَهْمَانُ وَطَعْمَهْ تَهْ

قَهْ دِي چَالُو يَهْ وَيْ كَهْ كَهْ دِي زَهِيرِ نَشِي صَنْمَهْ

كِرِهْ پِرِهِيَزْ لَدَا كَلَا مَهْ دَهْ هَعْوَلَهْ اِلْتِيَا مَهْ

قَهْ خَفَهْ دِي تَاهِمَانِ وَ نَحْوِي اَكْ كَبْسْ نَهْ نَقْصَانِ وَ

خُودَهْ لَاسْ نَوِي يُتَوَلِيْ تَهْ لَاسْ مَكَازَهْ وَرُ مَبْرِيْ

مَهْ طَعَامِ اَخْلَهْ هِيَخْ كَلَهْ خُودِيْ سِيَرِ نَشِي اِيْ حْ لَهْ

دَهْ كُوفَرِ بَجَرَهْ كَرُ بِيَشَهْ خِيْنِيْ اَخْلَهْ دُورِ اَنْدِيْشَهْ

كُدُويْ يَاتَهْ شِيْ مَحْرُومَهْ شِيْ دَهْ خَانِ يَغْمِ مَغْمُومَهْ

يَحْذَمْتْ كَبْسْ بِيَهْ تَقْصِيْرُوْ سَتَامِيْلَهْ بِيَهْ زَهِيْرُوْشِيْ

عَزِيْزَانِ حَاضِرْ كِرِهْ كُورَهْ دَهْ طَعَامِ بَوَقْتِ اِيْ وَرُورْ

يُودَهْ دَهْ پَكْنِ عَزْتْ دِيْ بِلْ دِيْ وَصْلْ دَهْ قَسْبْ دِيْ

حوده کورده خستن دادي	بوسلکه چه جدا دي
چه ميله دي تلوار نکه	ده دوزده دي آزار نکه
خويه و بولي پخپله	بيا هله دي و شرخي ده
ندي داتلوار که ياره	چه روتي کړي ژرتار
کوندي کار به سامان توک	هيڅ پده کيس نقصان توک
ندي اخلي لطعامه	بي رخصته دل آرامه
مگردار نکه پوهنيزي	چه خاطره په خوښيزي
مه وسپي ته لدا خوانه	روتي اچوه جانا نه
مه سخا کړه لفقيه	چه مضيف نشي زهيره
چه دي بولي و خپل کوته	په تلوار چه ودا لوتنه
چه فارغ شي لطعامه	په تلوار چه دل آرامه

في اية لا تدخلون بيت النبي الا ان يؤذن لكم

غيرنا فمن اياه لكن اذا دعيت فادخلوا قلنا

اذا دعيت فادخلوا قلنا

بل لدمرو و خوزياتره | مکت نه بويه دلبره

مکر خواتمیره الجا که	چه خیرات یاسخی که
بل خوشحاله خه خندان	لداخالدا مکرانه
کهر خودی زده زهیروی	پخدمت کبر ستا تقصیری
بل هم حقه تعامل دی	دساو ووده مغل دی
ده هندوده مسلمان دی	چه لازم پرهرشان دی
راشه قرض مکره لچانه	کهر خوئی دیر پر نشانه
که کمر دی که آهین دی	ترداد وار پور سنگین دی

قال القرآن حلت الجندل والحديد فاما ارباب القتل

من الذین

تیره تیغ تیره مقراض دی	جدائی ده هر مکر از دی
کدی خیل و ملاشنا شی	چیه قرض میان کبر لاشی

انما لولا القرع من اللب

که محتاج بی دیر هر کوره	پور هاله کوه ای و کوره
یه خزانیه ده مولی کوه	پداد کبر خان کدا کوه
چه نظریه بخیل مال دی	په ادا کبر یه انکال وی

خه بنده خه به دولت دي | خه بازو خه به قوت دي

في الحديث تقضوا الدين اذا احتاج احدكم

فليسدن على الله ويرجوه

هر چه بخت ديچا بيداري | كشاده بده ده داروي

بل به قرض ده ده هم کوي | بخیل کو سر کن به بیغم وي

بل روزي به پند یاروي | نه سفر نه رفتاروي

قد علمت ان الدين راحة داره و راحة داره

في الحديث ان الدين راحة في الله

چه بقرض کن به نیت دوي | چه تلوا سر به پادوي

ورقه سپک بدغه بارشي | پاک الله به پرچار مشي

في الحديث ان الدين راحة في الله

في الحديث ان الدين راحة في الله

ملائك هم دعاك | چه دعا قرض به رب اداك

چه دعا به مستجاب دي | دوبرطاعت دیر به ثواب دي

في الحديث ان الدين راحة في الله

که نیست کاره خالی لاس	ده ده غاره که خوار خلاص
یا اجل ویر که په یو ویر کبیر	غریب نه سخی پا ویر کبیر
دیر ثواب لوی بی شان	وی حساب ده ده آسان

فصل اوله فی نظره فی حیرت و فی الحیرت و فی نظره
و فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت

معامله چه کری آسان	پر هغه به له سبحانه
رحمتونه مدد و وری	چه پدار ویش کبیر نبوری
کیده اد که بستاندوی	چه تهیل که نیک نهادوی

فصل دوم فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت

بل قلم مکره، هینح کله	پسودا کبیر خا دله
چه سختی که پدا کار کبیر	په حبه و ویدینا ر کبیر
بی مرونه و بی دینه	خینی تبنه ای مؤمین

فصل سوم فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت و فی حیرت

ده دانق حساب و گوره	ده حسن و وړاندی و وړ
ده عتاب پدا گفتار کمر	دیر لعنت په پر دوی بار کمر

دری الله جل جلاله عند حسن حجابی بدان حق تعالی
بسم الله الرحمن الرحیم الذائق والمستد

بل قسم مکره هینج کله	پسودا او سود کین د له
که باطل وی که برحق وی	چه قسم کوی احمق وی
دی محروم وی نیل خصله	ده الله لبسه رحمته

فی حدیث ایمر بنی مفضل السامی عین

چه دیر قسم هنروزی	په ایمان کین به ضروری
په روزی کین به نقصان و	دیرگاه دیر به عصیان و

فی الایة و لا تقصروا فی الصلاة انما انکروا علی

انما انکروا انما انکروا انما انکروا

مه صفت کوه ای و نزود	ده دئی خیل کالی هرگوره
مه ده بل لما له وایه	کچه بدوی دل آرایه
لا یعنی دی له کلامه	سودیه نشته دل آرامه
روز رخ چه وی جانانه	پتیه مکوه لچانه
دارویش ده اسلام ندی	بکاوردی خسا بخوله دی

فی حدیثی از حضرت علی علیه السلام: اگر کسی

نقصان مکرده پدید میان کنی چپکاسه و ویران کنی

چه و نقص ته که میل ده مقام ده هغو و میل

ن آیه و این مستغنیان الذين اذا اكلوا اكل الناس

يستوفون واذا اكلوا لم يملأوا واما من لم يستوف

بل هیچ عیب پنهان مکرده ته خلل ده ایمان مکرده

بنکاره وه وایه عیانه چه گای پری جانانه

خیانت مکرده هیچ کله امانت چه پروت وی ده

ته وعده مکرده خلافه چه و چاته بی کری لافه

بی ایمانه وی بی دینه چه وعده خلافه وینه

فی حدیثی از ایمان حسن امیر مومنان علیه السلام: اگر کسی

ده نفاق علامه ده له تا پیده کنی وه لیده له

چه دسروغ خیانت که لوعدی مخالفه که

فی حدیثی از امیر المومنان علیه السلام: اگر کسی

وعد مخالفه و اذا اكلوا لم يملأوا

بل حق ده سائلانو پر هر چادي اني يارانو
که سپوردرشي ستا گوره دي ده حق خستنه و ورو

في الايه واما السائل فلا يخفى وفي الحديث

حق وليا على غيره

که حاجت به پرستياري په سوال په التجاوي
دي محروم شي ستا لدره خلاص به نشي اي دلبره

في الحديث وصدق السائل في حاجته ما افهم

که تشدوي ياتبروني چه سائل ولا پرديروي

که کتوي وي يابه پيلي هر کاره وي کغل پيلي

که کاسه وي ياسوزن وي چه سائل ولا ريغ جن وي

دبر نگاه ديره عذاب دي روايت چه پدا باب دي

في الايه وصدق السائل ما افهم

سربه داده که پوهيزي په ويل ديچا گروهيزي

مؤمنان به يولبله مدت غواړي قل ته تله

يولپل به پوزه چاروي دادنياد ايه وقاروي

دیر خجنتی عمارت شی | بنیه زیب بنیه زینت شی

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

کومر یولاس دی چه تنه باشی | دی به پاک یازیا شی

چه مزی یولبله | لاس هله پاکیزی دله

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

بأخبركم عن ما أخبرني من الأحبار

بل هم قد هم مستیادی | چه پیرونی بیادی

خو که چه نختی ته مهمانه | دیر نگاه لوی نادانه

بی فرمانه شی لخدایه | لرسول دل ارایه

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

که خولوی دیاروی | یاده نقل روژه داروی

هیخ دی عذر نکه لاله | چه زپه نشی ملاله

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

من قال لا اله الا الله وحده لا شريك له

تقول اني صانع | کاتبه من قول یارب که انشی

وه كراع الغيم اي و سرور	يو منزل مكي كور
پاك رسول ويل همد	كه مي بولي زه به خمد
كدي نقل روژه داره	روژه ماته كره دلداره
بيا قضايه زاوړه جانه	دير ثواب لري بي شانه

في الحديث ان من وافق يومه ما كان له

چه مومن كه خوك خوشحاله	رب خوشحاله شي اي لاله
تر روژه يه زيات ثواب دي	ده دي بربخ و نان آب دي

في الحديث من ستر المؤمن ستر الله تعالى الامم
لما سمع في الامم بالمعروف والنهي عن المنكر

اول خان ته نصيحت كړه	بيا وبل ته پند عبرت كړه
كته خلاص پرېز دي بندونه	كړي ونوړته پندونه
دا خالي نده مهتابه	له اجر ته له ثوابه

في الحديث عز و بالمعروف وان لم تعلموا كماله

انما اعني المنكر وان لم تعلموا كماله

دا خپل خان به مسخره كړي	په عالميه شهره كړي
-------------------------	--------------------

د ب بتا ته پغضب شي د ب بتا ته آدب شي

خپل گفتار بدې شي لومه سودينه مومي ظلومه

فِي الْيَقِينِ مَنْ عَصَى اللَّهَ أَنْ يَقُولَ آمَنًا لَا تَفْعَلُونَ

که نومي پخپل گفتار کښ شفت پدارفتار کښ

تل موسي وهارون گوره ده فرعون پر لوري وکړه

چه ده پاك الله گفتار وه ده نومي ده ده وقار وه

فِي الْيَقِينِ مَنْ عَصَى اللَّهَ أَنْ يَقُولَ آمَنًا لَا تَفْعَلُونَ

اِنَّا الْعِلْمُ يَتَذَكَّرُ اَوْ غَيْثِي

کڅوکه بد که گاه کاروي يان يو لي خپله لاروي

سوديه نشته لطاعته ده بني لعبادت ته

خو پخوله نصيحت نکري پرده بغض غيرت نکري

ستاهم لدوي حساب شي چه عذاب يا عتاب شي

پند پښه کښ بدان وه تل ده دوي گاه عصيان وه

وه نيکان اتلس زړه پدا پښه کښ ما هره

د پريه زهد پر طاعت وه ده نبيا نو عبادت وه

ہم کی وارہ عذاب شوہ	نیکان ہم پکین کباب شوہ
تل و چولہ کبلہ	نانڈی سوخی پا ویرلہ

فی الایہ واثقوا فتنۃ لا تصیب من الذین ظاہروا بسلام
 فی الصلوٰۃ فی الحدیث عدلت اہل قرینہ و بیہنا
 ثانی عشر الف اہل علم اعمال انبیاء و قسا
 و سرچول اللہ قال لریکونی یقتصرون اللہ و لایامرون
 بہ الا بالمعروف و النہی عن المنکر

کچا آغوستہ قباویے	دہ حریر یاد سیاویے
یا خولک مونیخ کہ لنقصانہ	یا غیبت کوی لچانہ
یا بظلم یا بدعت کہ	یا بنکٹھل یا فضیحت کہ
تہ ساکت بی لعتاب کہ	خلاص رہہ نئی لعذاب کہ
تہ شریک پدا نگاہ سڑیے	ہم ماخوذہ عند اللہ سڑیے
مگر داد تایقین ویے	چہ عبثہ تایقین ویے
فیضیحت دی مسخرہ شیے	جورہ بلہ نندار شیے
یاد تایقین با و سرویے	چہ دہ سُر مال ضررویے

یاد تابی ابو وی و ی چه وهل پوچ کوئی و ی

نصیحت مکره خود س رایه و کره تینسته لدا خایه

بجای این آیه و اذا مررنا بالکعبه مررنا بها و اذا مررنا بالکعبه مررنا بها

که کری نصیحتونه چه قبول کری محبتونه

دیر ثواب دی بی پایانه که خبری لقرآنه

فی الامه و انما عن المنکر و صبر علی ما اصابک ان

تو ای که از آن من عزم لا مؤثره و صبر علی ما اصابک ان

که یقین دی باندی نوی وهم ویره دی پرزه وی

کوندی مال و ضرر شیه راته جوهره نوی شریسه

یا مینع خیل احسان که چه پر مایه پشان شان که

خار ص به ثنی لعدا به که ساکت شی لعتابه

خینی تینسته گوره د له خودی پشی رسیزی غله

چه بنده هلت روزی ده وارده ملک ده پالک نابریده

فی الایه و اخر الحیة فیه من و انیها و تینسته

لحدیث الباری بالاراد و الخلق حب الله

چه یوه لویشت خوک لځایه	تښته و که دل ارایه
تستولی خپل دین وي	لېد نواندوه گین وي
واجب ده لره جنت دي	لحدیثه روایت دي
لبنی سره به مل و سیه	چه داتښته عمل و سیه
هم به مل ده پاك خلیل وي	ښه قال وي ښه قیل وي
چه دوي کړي داهجرت وه	لکفار به نفرت وه

و فی الحدیث من فن البیضاء فلو شہر او عیب له الجنة
و کان رقیق ابراهیم و هم الامام السالکون فی الجنة
ایضا فیہ الجاهل من جامع الیهودی و المجهل
من جمیع الشیوخ الاصل القاضی فی التاج و التاج
و التاج و التاج و التاج و التاج و التاج و التاج

چه ده پاك بنی پکړو شته	پدایون کښ خړه رو شته
پهرخوي پهر خصلت کښ	پسکوت په حرکت کښ
هغه بي قیل بي قاله	جنت بیا مونده اي لاله
هم محبوب به د ستار وي	چه ده پاك بنی پر لار وي

فِي الْاَيَاتِ كَيْفَ تَجْعَلُ فِي الْقَدْرِ الْاَحْمَدُ بِحَمْدِ اللَّهِ

عبادت وي كعادت وي	چه ده پاك بني سنت وي
پر توک آغونده پناسته	استنجا مکره لواسته
بني لاس خوراک آب کره	خان يعطر به گلاب کره
سريه داد ي اي دلبره	رب دي تار که بهر و مره
پهر کار کن يو حکمت دي	چه ده پاك بني سنت دي
پکن فیض پنهان وي	خاستاکه کور حشمان وي
ته چار پای نه ني انسان ني	مکلف به حين آن ني

فِي الْاَيَةِ كَيْفَ تَجْعَلُ فِي الْقَدْرِ الْاَحْمَدُ بِحَمْدِ اللَّهِ

نفس سرکش دي اي دلبره	ملوئي مه پر زده يکسره
چه پخيله رضادرومي	خوشحالي و وفرحت مومي
بنده کی به کاند ي هيره	شي بتاوت ته دلبره
ته زبزه سلو نه اي و زور	کومره ده لره هر گور ره
چه مدام ز هير بسته وي	يطاعت کن خوار خسته وي
که خوراک کدي آب وي	کدي ناسته کدي خواب وي

که نکاح وی که تجرد وی	که مجلس وی که توحید وی
کدی کسب که هنر وی	چه سنت ده پاک سرو تر
محمد ابن اسلام و	پرست چه مستحکمه و
حزبوزی خجسته هینج کله	ده خوراک نکاوه ده له
بیالده نه چاسوال کر	ده جواب پدماقال کر
طریقه چه ده سنت دی	ده خوراک یکفیت دی
زه پری نیم پوهیده لی	ما حدیث ندی لیده لی
شوم و صبر نه لاچاره	چه شرمیزه لر وینداره
بل سالک و ده حماد له	ده محیی په پینه کو له
په کین لوری ابتدا کره	ده سنت لاریه خطا کره
یوخر و ارغمن دلداره	ده دئی خیل کما ده پاره
ده خیرات کره ای یارانو	کفارت ده فقیرانو
بل سالک چه نیک خضایت	لده پاته جماعت و
فاتحه به غنوبته یاره	ده ده خیل اندوده پاره
لکه مرچه زوی و روشی	سری بیر بغم خسور شی

بل سالت چه محتضرو	لدنیاده ده سفر و
ورته ناست خاصه مرید	چه دغدیہ آخر دید و
ده او دس ده خیل استاد کر	په سنت به ده زره بناد کر
لمریده خند هیر شه	چه خلل ده زیری تیر شه
ز به بند ده استاد و	ده نیک خوی نیک زیاده
اشارت به کر کلدسته	وخلل ته خود پرسته
عقل ته یواشارت بس د	چه بد پروائی ناکس دی
اوس سنت عظیم دیر دی	چیه قعر نایاب دی
گرمیش خینی بیان کر	چه په پوه عامه افغان کر
خالی دس مخه ای یاره	ده او سراد لبازا ره
چیه ورد نوی ای و زوره	دابی دینه وی هر کوره

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

آخر شب پاخه خوابه	پت ثواب ده نایاب به
چه ملک هم کویر کردی	په ثواب به ناخبر دی

في الآية تعالى ان جبرئيل جاء بالكتاب

در تهر جو فدا و طهرت افلا مقصد نفس ما اخف و خفت

چه و دۀ و بی تر سحره | شیطان بول که دلبره
به غوز و کبزن دده گوره | ای سالک رب دی ز غوز

در حدیث ابن زناد علی القساح | الشیطان فی

چه اول و بین شی نحوابه | داد عالوله احبابه

الحمد لله الذی یمن سوت و هو علی کل شیء قدر

و هو الذی یسیر علی الماء و یسیر علی النار

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

و هو الذی یسیر علی کل شیء و هو الذی یسیر

ان في خلق السموات والارض والخلق البشري

نهار ليله في ايام الالوهية ما خلقت هذا

بل خلقه سبحانه عذبة الشا را تهم ان ذلك

هو ما خلقه الله تعالى في ايام الالوهية

چه بيرون ووزي لكوره ده اودس ولو برته كوره

داد عاده نيك نهاده تابه ويزولي ترمس راده

كدي مال وي كدي خان كدي اهيل فرزندان وي

دوي امان وي له آفته بخواري لذ لسه

بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله الرحمن الرحيم

من الله وحده لا قوة الا بالله العلي العظيم الله

ارضني بما قضيت وما ارسلني الا محض حق الحق

تجمل بما اخبرت ولا تفر ما عجلت بديك على نفسي

وحسيني واهلي وسمالي وولدي وبناتي المذنبين

كه حاجت كوي خود مراه داد عالم بري به وابه

چه بند خلاص كوي له ازاد تبه خلاص شي له ازاده

که بپرووی که دیویان وی چه ضروری تاده خانی
 پداوقت سری تنهاوی حظه لده جداوی
 دیر آزار کیزی لدوبه پداوقت کبزی خوشخوبه

أهم في عود من الحث والحيات تحت

في عود من الحث والحيات تحت

چه ولا رشی لغد خایه ویاک خای ته دل ارایه
 داد عالوله دلبره ربی تا که بصره وری

في عود من الحث والحيات تحت

في عود من الحث والحيات تحت

لری درومه لدیاره خیل خان پت کره له آزار
 چه حاجت که بی حجاب به خلاص به نشی لعذابه
 چه وده و نه بل گو مری دیر لعنت پرد واری

في عود من الحث والحيات تحت

چه نه درخت نه لاری نه غار ده جوی باروی
 چه ودالور ته تعین شی پنهان محظه لعین شی

کته سیوری کسایه وی یا په درخته کبن میوه وی

في الحديث من فحش ما جاء في الخبر في مرة او من مره

منه او من فحش ما جاء في الخبر في مرة او من مره

في الحديث من فحش ما جاء في الخبر في مرة او من مره

هرگز بول مکره گو سره په ولا پر رب دي زغوره

ده رسول بحق جفا دي نه شبهه و نه خفا دي

في الحديث ان رسول الله ان رسول الله ان

في الحديث ان رسول الله ان رسول الله ان

في الحديث ان رسول الله ان رسول الله ان

في الحديث ان رسول الله ان رسول الله ان

منكر خای بلیت مردار وی پر صورت ده ده پر هاری

پناستی کبن به ضرز وی کد ریزی دی مضطروی

یا مرض دیچاده ملاوی په ولا رکبن به دوا وی

قال الامام ابو بكر في الخبر في مرة او من مره

احتراز کوه لغاره کپوهیزیانی دلداره

وہ ویریزی لضرورہ دہیری دیو لشرہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

بل هم خان چپ کرہ لباده لغہ خایہ نیک نہادہ

چد بہ خا خکی در سیزی تن جامہ دی مرد اریزی

دیر عذاب دہ قبر گورہ وی لداسبہ و سرورہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

رو برو مشہ ہینخ کله وقبلہ تہ خمداد لہ

مہ قبلہ کوه و شاتہ دیر بہ خہ وائو تاتہ

وقبلہ تہ داخل خنک کرہ مدام بول پدارنک کرہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

پر حاجت بانڈی تہ دیرہ ناسد مکوہ دلیرہ

وہ ویریزہ لباسورہ ای خمدہ سترگو نورہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

کتاب الموعود

بول مه لسه په زوره که غالب وي دهر هرگوره

مشانه بد شي و سرانده شه خبر لسوده زياته

سنة الوعد

چه او په کړي پر لاس تويه استنجا کوي خوشخويه

داد عالو له سنت دي چه امان ده هر افندي

عود بکلمات الله الشارحات من شمس جميع

ما خلق و عود بک من هزانت الشياطين و عود

بک رب ان يضر و ان لا يضر و ان لا يضر و ان لا يضر

و کفانه الله و کفانه الله و کفانه الله و کفانه الله

پاکي مکره اطعامه لهدو و کي دل آرامه

يا و اینه وي يابه سکوري يابل خير چه پوخ په او وري

يا پلینته لوبه ياره چه ته آخلي د و باره

کڅان پت کړي له آزاره استنجا و کړي دلداره

داد عاده د لپ زيره چه ثواب په بي نظيره

حوله الذي جعل لما تشيرونه ولا اهلها
 رضى رضى الله عليه وسلم رضى الله عليه
 خير للمسلمين ورضى الله عنهم

چه اود س کوی هوشمند
داده وُرد داد طاعت دی

دوا به لاس میخه ترسیده
چه ده یمن برکت دی

[illegible]

الحمد لله الذي هدانا لهذا

چه اوبه کړي مخولي توبه دادعا لوله نيك خويه

الذي لا يملك من شيء وعلى القلوب والخصع عيسى في الملك

مَنْ لَمْ يَجْعَلْ مَعَهُ زَكَاةً يُؤْتِيهَا

چده سوال ووهي در لبره | دادعا لوله لسکره

اللهم اجعل توبتي من ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

بياپه پوزه کبش او به کره | دادعا وبل بخوله کره

اللهم ارحمني بربك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

بياده پوزي سونه ول کره | ته ده دي فکروئل کره

اللهم ارحمني بربك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

اعوذ بك عن ذنوبي وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

بيا او به توبه پر مخ کره | دادعا لوله نور مخ کره

اللهم ارحمني بربك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

ولا تسود وجهي يوم تبيض وجوه اعدائك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت

چه بني لاس مينغي اي لاله | دادعا واپه لقاله

اللهم ارحمني بربك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

ده کين لاس دعا دي داي | پکاب کبش هويد رادي

اللهم ارحمني بربك وامن ذنوبي خفية لا تعلمها الا انت وامن ذنوبي خفية

عيا يا سميع اللهم لا تجعل ذنوبي مغفولة الى عيني

ته پر مسیح ده سر جاتنه | شه ده دئی ذکر گو یانه

اللهم اغفر لي برحمتك وانزل علي من رزقك اللهم وطلني

احت ظلم عرشك يوم لا ظل الا ظلك ولا جمع بين

الجنة والجهنم | ومنا والقدوس | سبحانك يا ذا الجلال والإكرام

بیا پر مسیح ده غوز دله | لدعامشه غافله

اللهم اغفر لي من الذين يستمعون الأقوال لا يفقهون

سنة سبعين ساله من الحسنة من الله والفضل

تخبرني يا ذا الجلال والإكرام | سبحانك يا ذا الجلال والإكرام

پیی مسیح کره پر غازه | دادعالوله پرو یاره

اللهم اغفر لي من الناس الذين لا يحسنون الصلاة ولا الصوم ولا الحجة ولا العمرة ولا

الزكاة ولا يوفون بالعقود ولا يحسنون الجهاد ولا يوفون بالعهود ولا يحسنون

کره پر پی پنه او به تویه | دادعالوله نیک خویه

اللهم اغفر لي من الناس الذين لا يحسنون الصلاة ولا الصوم ولا الحجة ولا العمرة ولا

انا انزلناه ده یو خسله | پر کینه پنه هم خادله

یوسنو کاله عبادت دی | لکابه روایت دینی

بل لوستلده شهید دی	چه پرهر انداملا بدی
بل قادیر همه دیری واره	پر اندام وایه دلداره
پردن بدن قوت وی	هم توانا بدی صوت وی
خامنه ده اودس دادی	پکاب چه هویدا دی

اللهم اجعل سبعین شهيداً من ذلک من مغفوره ان عجل
مغفوره او بخار من لم یجرب من ذلک یا عزیر یا غفور

چه پنجه لیه دا اذکار وی	ده اوس پکار بار وی
یا ک الله به لکرمه	ده او بوهره منه
یومک پیدا که گوره	چه تسبیح به وائی ورو
پداویا او یاز با نه	ده قیامت ته روخ جانده
چه ثواب یه ده بنده وی	که ژوندي وی که مرده وی

فی حدیث والدی ختی یا حق خلیل الانیس من قاف

عند وصوره لریق من حلال الحلاله فطره لا یخلق

الله فی ال منه ملک فی الله تعالی فی من لسان

بکون شایه ان یومر لیسفه

شي ترعرش لاندی مکنو | ملائک یه که مختو، م
چه زوال ده دی هیکله | بکاه نوی ای د له

عزله الدن خلق التیوت بضرعید و فیه الخ

ان و جنت استغفرک و اتوب الیک اغفر لی

عز علی انت انت التیوت التیوت التیوت

من لزمها فی طیبها فی التیوت التیوت

لکیر الی و مر القی و سینه قی

الکیر الی و مر القی و سینه قی

چه فارغ شی له اودسه | تهجد کره بوالهوسه

کدیرنه کیزی لتانه | کره یوشفعه نادانه

بلد و وصلوة تسبیح | دیرلذید دیرملیح دی

لکه پسه چه لوشی یاره | خلاص کره خان لدغه باره

الکیر الی و مر القی و سینه قی

داهتر توکل جهان دی | نیک عمل نیک نشان دی

هیچه چه دی پد نیا کبش | مکره شک پداو نیا کبش

الحديث في كتاب الجود السيل في

الدين والعلوم فيها

چه بيدار به آخر شب وي	پر مغفور رحم ده رب وي
مغفرت يه په نصيب و	هغه کس ده خدای جنيت و
نجيريل داو ده سوال کړ	پدا مرنگ يه قيل قال کړ
کوم يو وقت ده اجابت د	چه د پر قدر عزت د يه
ده وي نيم پوهيد لي	اما هو مبره غوزيد لي
عرش خالي نوي لښوره	وسخړته خما وروړه
وسخړته چه بيدار وي	ده مغوبه استغفار وي
ده هغو چه مغفرت شي	قرار ي پسکونت شي
رب نازل شي لامکا نه	وه د نياته آسمانه
آخر شب وته د لبره	روايت دي لخبيره
وايه کوم سړي دعا که	خما و لور ته تمنا که
چه دعا يه کړم قبوله	پاته دي نشي ملوله
هغه خوک دي چه سوال که	عاجزي ده ذوالجذال که

زده و رکړه هر چه غواړي | چه خوشحال دوي په وياړي

کو م سړي وي چه زهير وي | پکا به په تقصير وي

مغفرت غواړي لمانه | چه ید و بچنم جانانه

ان الحديث يقول من سئل عن سبيل الى الجنة قال

علا من الثلث الثالث يقول من سئل عن سبيل الى الجنة

فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة

فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة

که ملوله شي بد خوابه | ته او د شه اي اجبابه

لېز آرام کړه تر سحره | بيا وقي پاخه د لېره

ان الحديث يقول من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب

فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة

دېر تکليف مکره لځانه | چه ملول شي جانانه

پضاغت کښ چه کمال شي | پال الله لدۀ ملال شي

ان الحديث يقول من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب

فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة فاجاب من سئل عن سبيل الى الجنة

بسم الله الرحمن الرحيم

چه پر زده ده سړي زوروي | ده باطن چشمان به کوټوي
نه اخلاص نه حصوټ زوي | بنده گي يه پضر و سروي

قال ابن حجر العسقلاني رحمه الله تعالى في المحلى لابن حبان

عن ابن عمر عن النبي صلى الله عليه وسلم قال من أحب الله وأهله أحب الله وأهله

چه تهجد و کړي مؤمينه | غافل مشه ليا سينه
چه ددي زړه ده دست قرآن | بچديش کنس چه بيان دي

في الحديث الحسن بن علي بن فضال عن الحسن بن علي بن فضال

چه خاص ده خدای په پاره | بنده ولولي دلداره
ده نگاه يه مغفرت دي | بل ثواب يه پنايت دي
لکه شول چه دوه ویش نخله | قرآن ولولي اي دلده

في الحديث الحسن بن علي بن فضال عن الحسن بن علي بن فضال

عن الامير محمد بن الفضل بن الحسن بن علي بن فضال

تبه وير په شي تر مراده | پد و ټکونه نيك نهاده
شي به خلاص هر شره | کړه با وړلدا خبره

في الحديث الحسن بن علي بن فضال عن الحسن بن علي بن فضال

بل یا حی یا قیوم دے	دیر ثواب دیر بہ شکوہ دے
دی سبب دے ہر فوج دی	زندہ کی دے مردہ روح دی
ذریو خلد دے عدد دی	دایہ عدد دایہ حد دی
ہم درود دے خواہ و سوز	پہ اوّل آخر کیں گور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چہ خبر شی لصادقہ	پہ امزولیو کیں فایقہ
------------------	----------------------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملائک بہ تری پیدائش	ارادہ چد دے مولیٰ شیع
چہ تبیح کہ ترقیامتہ	ستادہ پارہ نیک خصلتہ
ہم دنیا بد لو مردہ لورہ	پرتا تو یہ شی ہر گورہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تہ سنت دے صباح دلہ	کرہ پکور کیں تر تہ تلہ
--------------------	------------------------

چہ نمونخ و کړي خان تيار کړه	بيا مسجد لره رفتار کړه
ته تر شا کړه کور و کلي	خوچه غرنوي ختلي
چرته مخه دل آرامه	نماز ديگر هم تر ماشامه
ده دنيا شغلونه پرېژده	وطاعت ته غاړه کښېژده

ل الاله المستجاب ان ينجي من كل ضيق

و يخلص من كل غم و يفرج من كل كرب

ستا به جوړه هره چار شي	پاك الله بدي غمخوار شي
چه غم خوار دي پاك الله وي	كده دين كه ده دنيا وي

ل الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا

هدانا الله و هو اعلم بما كنا لنهتدي لولا

ستا په بخره به ثواب وي	هم له اوږه به حجاب وي
ده فردوس جنت لورته	دېرجه بدي شي پورته

ان الحديث من علي بن ابي طالب الصحيح

عن تلميذ الحسن كان له حمار و هو من النار

و قال الحسن بن علي سمعت رسول الله

و الحسن

کتی زیره د دنیا کری	خیل نی به به تاه کری
جور کارونه بدی و کرانی	چه خاطر دی پیریشانی
یو وینسته به ستا ترکوره	زیاتی درنشی ای ورو
تر هغه چه مقدر وی	ستاپه بخره به مقرو وی

في الحديث من اجمع و لله الاخرة بهنجه الله
 سئل عن الرجل يجمع بين نفسه و انفسه
 التي تاراه و من اجمع و هو المتوكل على الله عليه
 من رزق الله به و جعل في رزقه و من عيبه و
 و لو ياتيه من الدنيا او من الاخرة و الله

چه مشغول بیکاه سحاری	په تشبیه په اذکار وی
تر هغه دیه ثواب زیات و	چه تل خیر خیرات وی
تل بیجود تل سخاوی	په زرگو نیو په لکاو وی
تل ورژلید توره ورینه	لجنت ریزه ای مؤمین

في الحديث المذكور في الفقه و العشر افضل من حله
 في الحديث في رجل له و عطاء الله ان يحيا في

یا مریونه خوک آزاد که | چه خسته زرو نه پنا دکه
چه اولادده اسماعیل وی | په بندی کن خوار ذلیل وی

و حديث الاستغفار بها احب الي الله تعالى

من ولد اسمعيل بن ابي طالب

په سحر چه تحیه دی | ده او را د فتیه دی
بل مستیع العشر دی | په بیگاه په سحر دی
چه نخضره په تعلیم دی | روایت چه ده مقیم دی
بل کبریت دی دلپذیر | چه منقول دی ل دستگیر
بل هم د آیات د سری خله | ته هرگز مشه غافله

نفسه ان الله تعالى يقول ومن تصحرون قوله الحمد

في التوراة والانجيل والكتاب والقرآن

عرج الحن من البيت ويخرج الحن من الحن ويحي

الانجيل بعد موتيه وكذلك عرج الحن

صاحب بن يحيى شرحه على الجاهل والجاهل

تدارك ده هر نقصان دی | چه دو وقت پیمان دی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَاتَلَ فِي سَبْعَةِ أَسْهُالٍ لَمْ يَمُتْ
 فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَاتَلَ فِي الْمَسَاءِ تَكْمُلًا لِمَجَالِهِ فِي الْقَهْرِ

بیاچه خلاص شیله او سراده	ته اشراق کره نیک نهاده
چه لدودی بیا تر لسه	بکا و سر کپی بوا الهوسه
چه پدوه کنس مغفرت دی	ده خلور منزلت دی
چه به شیر که او ابین دی	چه اته که فائزین دی
چه لس که سړی پوهوی	ینه خوف نیه اندوهوی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ حَمَلَ الْحَدَادَ وَجَلَسَ لِمَصَلَاةٍ
 حَتَّى تَضُمَّ إِلَيْهِ مَغْدَانُ الرَّجُلِ فَهُوَ مَسْرُورٌ مُرْتَضٍ
 كَتَبَ لِي يَوْمَ أَنْ الْمَغْضُورِينَ وَأَنْ جَعَلْتُهَا أَرْبَعًا لَبَّ
 فِي دِيَارِ الْفُلَانِيَّةِ وَأَنْ جَعَلْتُهَا سِتًّا لَبَّ
 دِيَارِ الْفُلَانِيَّةِ وَأَنْ جَعَلْتُهَا سِتًّا لَبَّ
 دِيَارِ الْفُلَانِيَّةِ وَأَنْ جَعَلْتُهَا سِتًّا لَبَّ

پداشراق پی خوشخویه	تلاوت ده قرء آن بویه
ویرسی می بیا ضحی دی	چه سنت ده مصطفی دی

نیک بختی و وسعادت دی هم غنا و هم دولت دی

فی الحدیث لا یغنی عن الزمان الا فضل مع الفقیه

بیا پس علم آدب دی چه تدریس یا مکتب دی

ده علم فضل جاناته پر عامی ده صد چندانه

لکه فضل ده نبی و یی برادنی چه امتی و یی

فی الحدیث فضل العلم علی الجاهل افضل علی

بیا پس علم آدب دی چه تدریس یا مکتب دی

چه خلویست حدیثه یار که عمارت ده دین بنیاد که

ته خلویست زره دیرمه دابهر دی ای صنفه

چه خیرات یه که ای یاره خاصه ته خدای ده یاره

هم بناب که دلبر ده خلویست کوته زیبا غوره

ده دغه بنده ده یاره پخت کنش ای دلداره

هر حدیث به بعد انوری بقیامت چه بر حضور یی

فی الحدیث ان یعودن حدیث الطهره القصد یعودن

ار حیات الذل یصدق به و اعطاه الله جبریل علیه السلام

فی الجنة وله بها حبيبته و هو القبر العتيق

چه نه ملاوي نه طالب وي و بل کسب ته راغب وي
وي بي خيره پيمان کنش مکره شک پدا بيان کنش

في الحديث اخبرني عن الامام علي بن ابي طالب

دي حساب وي ملگه لنا بوده لنا کسه
سري ندي دل آرايه چه بتردي لچار پاره

قال ابن رجب رحمه الله تعالى في كتابه الناس في معرفة اولاد

و متعمل على سبيل النجاة في معرفة الناس في معرفة اولاد

که پرزور نخور ا نو خوک پستنه که یارا نو

یاد اهومبره رکعتونه منوخ کوي پر حمتونه

یا حاضر شي و مرده ته چه دعا و که و ده ته

ترواره و دابهترو وي چه لعلمه بهره وروي

کوي ناسته پمکتب کنش پخيل علمه په آدب کنش

في الحديث انما انتما بالعلم الخليل من صلوات الله

عليه و آله و صحبه اجمعين

خلاص به تشي لشیطان نه	کهر خوبندگی کړي جازانه
په علم له صلاحه	طعمه مکره لفللاحه
چیه داد سرته پلاس و	ده شیطان ملکه خلاص و

لن یومیت فقیه و بعد من علی الشیطان الف

چیه ملک ووزي لکوره	ده مکتب و لورته و سروز
په طلب کبزه قران وي	لیدر په احسان وي
یو دسرا هم چه پد سر لاله	واستاد و سرکه خوشحال

ده احد ده غره پخیر شي	چه ثواب په ترحد تیر شي
پدا کو رکن پرکت وي	لزيه شتر شقاوت وي
هم شیطان تشي دلبره	ده هغه سري لدره
رب به و سرکه دیري برته	په عقی کبزه جنته
چه بهتر تر درست جهان وي	کيه نامر کيه نشان وي
نور عالم به برهنه وي	نبه نوي نه کهنه وي
درجه بمومي لاله	پهر حرف لذو الجلا له

حه
لسم

عن ابن الحنفی من علم راجحه لقابته الفخران و
 تفق عليه الله بكلمه سرهم بحر الحسد ووزن احد واذ الفرج
 النبی من بیتة تكثر الخیرات مست والدا وفضل القدر
 ویزب الشیطان ویکفی الشغل من عمل الجنة کما
 طه من غیر من الدنیا و ما یطیها و التماس غدا غمراه
 و له بكل حرف من کتاب الله خصال تسعة

چه بسم الله زده که ای چانه	مغفرت و فی سنجانه
چه دیری که وه بخشنه	مورپلا استاد مؤینه
دیر اولس چه نگاه کاروی	پردوی قهرده قهاروی
واجب شوی دی همد مه	نازیزی دمر دمه
ناگاه و رکی وی لدویه	چه الحمد لوی خوشخویه
رب مهلت و سرکه له اوژ	ته خلوتو کال کوره

ان العبدین ان الله یضی العذاب علی فیه و جنة الفیض
 عن من حدیث من الکتاب الحمد لله رب العالمین
 و هو الله العزیز العظیم

ده لقمان چه نصیحت و	ده خیل زوی پند عبرت
ته غافل مشه لعالمه	له ادا به هم له حلمه
کدی مال نوي ستا مال و	کدی مال وي ستا جمال و

قال لقمان لا تحضر العار و لا تترك المال و لا تكون

اعدا و لا تترك المال و لا تكون حسدا الا

عجب کتر خزانه ديه	بی قیمت گنجینه ديه
ينه غصب غلا شي	کهر خوديره بلا شي

قال بعض الحكماء العبد الثاقم و لا يرب الضال

و لا يرضى غصب و لا يملك مال

بيا چه خلاص شي سبقه	ده تدر سر لبه رونقه
و کسبته تينکه ملا کره	مه سوال کوه مه غلا کره
چه ده پالک بني سنت دي	بنه هنر شه يه خصلت دي

و لا يرضى غصب و لا يملك مال

و لا يرضى غصب و لا يملك مال

چه کسب کوي اي ضروره	ده عيال ده پاره کوره
---------------------	----------------------

هم په نیت کښ دده داوي	لسواله تېرا وړي
بل احسان پر هم سایه وي	پر غریب باندي سایه وي
دې به ورشي ته خدایه	پنځر کښ دل آرایه
چیه مخ لکه قمر وي	چه بلیله البدر وي
کدي فخر که لاله	چه یه ډیر کاندې ای لاله
تل یه داشو ر شغب وي	الله ده ته پغضب وي

وَحَسْبُكَ مِنْ طَلَبِ الدُّنْيَا لَا تَقْنَطُ مِنَ النَّارِ

وَمَنْ عَنِ عِيَالِهِ وَتَقْنَطُ عَلَى حَالِهِ الْفِي اللَّهِ وَجْهَهُ

بِالْفَرِيْقَةِ الْبَدَا وَنَاطِلِ مَخْرَجِهَا

فِي الْفَرِيْقَةِ الْبَدَا وَنَاطِلِ مَخْرَجِهَا

چه ولاړوي په انبار کښ	ده دنیا په کار بار کښ
بيا طلب ده حلال وي	نيه مال نيه منال وي
واجب ده لره جنت دي	الحديث روايت دي

فِي الْفَرِيْقَةِ الْبَدَا وَنَاطِلِ مَخْرَجِهَا

فِي الْفَرِيْقَةِ الْبَدَا وَنَاطِلِ مَخْرَجِهَا

چه خوک ستری و بستمه نه
پطلب ده حلال جان نه
ده جنت و رازی و سرور ده
شی و ده ته خلاصی کفور

فی الحقیقه من کذبید ان طلب حلال تحت له

ابواب الجنة یدخل من ابوابها

خوک عابد و ده پری شانه
عیسی و لید جان نه
وی لکوم ده قوه دی
چه معاش لایوت دی

ده وی و سرور خا کثوبت ده
پطلب ده دنیا و وب دی

کو مرقوت ده ده لاله
بیاطاعت کو مرای لاله

ده وی دی تر تا بهتر دی
لطاعت بهر ور دی

روی انه روی صبی علی السلام

فی اوله قیامی احلیت له رقبه احد منک

که پرسر دعره لسه
نل دبری و پری دبره

ود انا نه وی هسانه
ده نامراد له اتمنا نه

قال علی بن ابی طالب علیه السلام

احبت من الوجوه

چه لکبه به حذر و بی	تل و لارده بل پرد سرو بی
یو به دین وی به نقصان کنی	بل به سپک وی بجهان کنی
بل به عقل کنی ابترو بی	چه گردش به در پرد سرو بی

قال تها ان لا تبذلوا بالحق و لا تقبلوا بالباطل
 و لا تضعف عند و خیر عند الناس و لا تبذلوا

کد نیا غواری ای لاله	به کسب مشه ملا له
اول کب ده سودا کره	به سودا پیره دنیا کره
کجنت غواری بخدایه	ترهد کره دل آرایه
کیه داد واره پکار وی	ده هغو علم و قار وی

في الحديث من اراد الدنيا فليحرقها و من اراد الآخرة

فليتركها و من اراد كلهما فليصم

دشروع مه وایه ای باره	ده سودا لکار باره
داثواب ده شهادت دی	محدثه روایت دی

في الحديث من اراد الدنيا فليحرقها و من اراد الآخرة

پسودا کنی بیا به تره	بازاری گنه دلبره
----------------------	------------------

چه سنت ده ابراهیم دی | دیر دانو دیر فهم دی

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یؤکلوک فی سائر الا

یوم الا فی یوم واحد و ان لا یؤکلوک فی سائر الا

بل پی می ذراعت دی | بنه هنر بنه خصلت دی

چه ده کنت لکار باره | اشتغال کوی دلداره

ده ده مخ بوی تابانه | ده قر پنخیر جانانه

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یؤکلوک فی سائر الا

فی یوم واحد و ان لا یؤکلوک فی سائر الا

بی اختیار بی سخاوی | چه ده کنت په متاوی

نه مرغیوت ه دوا به | کپوهیزی ای مهتابه

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یؤکلوک فی سائر الا

فی یوم واحد و ان لا یؤکلوک فی سائر الا

چه اول دانه مؤمینه | خورده تخم واجه وینه

ده نگاه به مغفرت دی | و احبتره لره جنت دی

یو بنی چرته بدر وه | پناپی کیش به گذر وه

یوم رخت چه دیر گشته وه
 پرده پین بنه ناگهان
 چپ مرست بیه پرش کر
 بنی وه پدیر حیرت کن
 وحیه را غله لسیحانه
 چه دانه یه واخستله
 القاس دیره زاری که
 خوقبول یه شفاعت شه
 خویه گنت زرعون وی باره
 حج عمره گوره دلبره

نیه اب نیه دانه وه
 خیه واخسته لمیدانه
 هم آواز هم یه نالشن کر
 پداسر پدا حکمت کن
 پیغام بر لره جانانه
 اوس یه تخمیری خما دله
 تختنه غم خواری که
 په نصیب یه مغفرت شه
 وی مشغول له استغفار
 ده هر وزی لقدره

فی الحقیقه من ذمیرم بدایا کتب الله به فکون

در جواب سید الشهدا علیه السلام

بل سری چه نگاه کاروی
 مرشی دی پدیر عصیان کن
 بد عمله بد کرداروی
 ده نگاه یه ارمان کن
 چا پنجواب کن دی لیدلی
 له احواله پوشیده لی

چهاربشخه دسره ودرکه	کاهونبه ستاخه کره
دهوی دیروم بعتاب کنش	دهگاه پعداب کنش
چرته درخته شماله لاسه	پرجوی بازو لاسه
پوه روخ ده نرتابش وه	ده فقیر هلته گردش وه
چه پدمرخته یه آرام کر	دایه عرض دایه پیغام کر
دبته بی مهر بانه	گوره تیر شه لعضیانه
په نصیب خما غفران شه	پاک الله چه مهربان شه

لله اعلم بالصواب

بسم الله الرحمن الرحيم

بیایسی می خیاطی دی	کابتن شپانی دی
چه حرفت دی ده بنیانو	بکاور کپی مؤمنانو
ده سگی لکار باره	دیر حذر کوه ای باره
چه ترویج ده سیم زردی	ده دنیا زب و کردی
چه منغوضه ده رحمان دی	په ترویج کنیه نقصان دی
بل طرف ده لاله مشه	گپ ده دویده بحال مشه

خدا ص به یثی نیک طینته	لد زوغه خیانت
جاست مکره کز رنگه	دیر پر هیز کوۀ لرنکه
جارومه آخله له لاسه	اغلبیله خه هراسه
چه ظاهر صورت آلوده	ده باطن بجه بهبود ویه
اخلی یوفیض لبیله	سریه دادی حمادله
چه وقتی ده خیل کسب ته	ونحواری و تعبت
چه فارغ شی له اوراده	برکت دی نیک نهاده

فان الخیر ان الی الخیر و ان یزید و ان یرحم و ان یرحم

فان الخیر ان الی الخیر و ان یزید و ان یرحم و ان یرحم

چه ته درس وائی دلبره	طنعه مکره لسه
لدنیا و هم له جاهه	له خدمت ائی دلخواهه
ده بنیانو لتوزیشه	غلط مه درومه رائه

فان الخیر و ان یزید و ان یرحم و ان یرحم

تنجامه لره ته پاکه	گد و دمه ته بی پاکه
چه باطن دی منوروی	ستاپه ژبه کنش اثروی

شفقت دسر لره بویه | پر شاگردان باندی خوشنویه

عن الحديث انكوت من الواعد لولد

بر ابراهیم یکانه | که انصاف ده دوی میانه
که غنی وی که فقیر وی | بی چاره وی که امیر وی
هلاک مه وهه پزوره | چه طاقت به نوی و نوره

عن الحديث انكوت من الواعد لولد

چه نیست کاره بل یتیم وی | خه تری غواری بی یتیم وی
به بدی کنن لا نظیر وی | ده پدر حقیر وی

عن الحديث انكوت من الواعد لولد

عن الحديث انكوت من الواعد لولد

بخل مکه له چانه | بکانه لری له خانه
چه به علم کنن بخیل وی | به قیامت به خوار ذلیل وی
زیزه سلونه به له اوره | که ده ده بچوله کنن گوره
مگر خوک وی ناقابل | فیض نه موچی هیشکله
یا بل خوک وی اینی دلدازه | خلاص که تالده باره

فِي حَقِّهِ سِرٌّ عَلَى الْغُيُوبِ وَفِي الْمَعْرِفَةِ

أَنَّهُ يَرَى مَا لَا يَرَى وَفِي الْإِيمَانِ

چَه پَه بَجَل مَبْتَلَاوِي مَبْتَلَاوِي پَدِري بِلَاوِي

يَا بَه مَرِشِي پَه خَوَانِي كَبِي پَه اَرْمَان پِنَادَانِي كَبِي

يَا بَه غَم تَرْدَه چَار پِيرِشِي بِيَانِي كَرِي عِلْم هِيرِشِي

يَا هَمْرَا زَبْدَه سُلْطَان وَي چَد بَتْرَبَه تَرْشِيْطَان وَي

فِي الْحَقِّ سِرٌّ عَلَى الْغُيُوبِ وَفِي الْمَعْرِفَةِ

أَنَّهُ يَرَى مَا لَا يَرَى وَفِي الْإِيمَانِ

کَرَه نَظَر وَتَه طَبِيعَت تَه دَه هِر چَاو غِيْل قَوْت تَه

بِيَان دَرِيس کَوَه جَانَانَه دَه هِر چَاو خُپْلَه شَانَه

فِي الْمَعْرِفَةِ سِرٌّ عَلَى الْغُيُوبِ وَفِي الْمَعْرِفَةِ

أَنَّهُ يَرَى مَا لَا يَرَى وَفِي الْإِيمَانِ

هَر سِر کَلَدَه وَهَر چَا تَه وَايَه کَبِزِي نَا کَو جَا تَه

دِير اَسْرَار دِير تَه حِيل وَي پَه اَظْهَار کَبِي بَدِ خَلل وَي

خُشْکُو کَبِي خُجُو کَلَدَه کَبِي نَکَاهَه کَه خُشَاد لَه

فی الحدیث لا تخرجوا من الدار الا بالحدیث

بل تعلیم ده ده لوزه کمره	قل قلّه ده زبّی مکره
چه بد نش ده خولی گفتاروی	نه اخلاص نیه وقاروی
هرگز نه نبلی پزیه کبش	سبق پاته شی به خوله کبش

قال الحكماء الكلام راد عن الفهم من القلب بقلوب
القلب وذا فخرج من القلب وذا من القلب

بل هم پت مشه پنهانه	بنکاره ناسته کره عیانه
چه موقوف پد روزگاری	دی بخان پت که کار شی
که قاضی وی مکه امیروی	که ملاوی که فقیروی
رب به خان لده پنهان که	دی به خوار سرگردان که
سخته روخ چه ده قیامت وی	ده ده پر غرض حاجت وی

فی الحدیث من دین سومر سالین شینا فاشجبت وک

فمنهم وعلیهم واولیهم واولیهم واولیهم واولیهم

فمنهم وعلیهم واولیهم واولیهم واولیهم واولیهم

بل خفه مشه غم گیت	که خوک پرسش کوبینه
-------------------	--------------------

په تکرار په بار بار که	خوش خاطر دي ازار که
آهين کله بي لتابه	تغیر بیا مومي مهتابه

بقيت من قال المحکا بحرمه الاولاد حرمه الاولاد

هر طالب لره ضرور دي	يو اخلاص دي بل حضور دي
چه پښت کښ ده ده داوي	د شروغ نواي روښتياوي
چه ده جمل لگړدابه	خان بيرون کاندې احبابه
بيا ونور و ته تدريس که	خپل ده پاك نبي توږيښ که

بقيت من قال حديث ابي موسى في الامهات

هم په خپل علم عمل که	نيک عمل ده لاري مل که
هم رضاده پاك سبحان وي	لعذاب به به امان وي
دي به خود شي بهر مند	لغز ته ارجمند
هم شرف به مومي لاله	په عقبې لذو الجلاله

بقيت من قال حديث العاصم بن النضر في الامهات

چه غرض به مال جاء وي	ده ده سعي به تباه وي
ينه دين به دنيا وي	پخواري مبتلا وي

فی حدیث من اجمع الذخائر تحت الله علی الارض

چه بل و سر آخلی خوش خویه	امانده و در لره بویه
داست ده پالک بازی دی	په اخر علم هادی دی
هدایت ده مغومل وی	چه پعلم بعمل وی

فی حدیث من صلب العلم لغير الله لم یخرج من الدنيا

فی حدیث من صلب العلم لغير الله لم یخرج من الدنيا

رخصت بویه ثما و سرورده	بل چه دی و زی لکور
چه ازار نشی نکا و ره	هم لموره هم لپلاره
و باز و قوت ته	که محتاج وی و خدمت ته
په رفتار کبر نقصان نه وی	که محتاج ناتوان نه وی
بی رخصت نه خی مکتب ته	کیه نه پر یزدی طلب ته

فی حدیث الامام علیه السلام فی من صلب العلم لغير الله لم یخرج من الدنيا

و فغانچه ته شما لاله	بل هم ست مشد کماله
په سبق کبر شما دله	مه خان و پانده کوره لپله
بی وقار نه بی حرمته	مه کتاب کوره بی عز ته

نصی

در بر و ده

برکت به مومی و سزوده
ته هاله لعلم گوره
دیر مجلس مکره لچانه
له احمقه لنادانه
خصوصاً چه دوی زنان و
یا خوش رویه هسلکان و

فی الحديث ان کیدک من تعبد و فی الحديث انک

سائل الشیطان

که دی چری و لیده یاره
نظر مکه و دو باره
چه ساتی دی خیل خان و
ده اول کتوغفران و

فی الحديث اصل الشیطان یقع النظره الخطیئة

وان الاول الشیطان یقع النظره الخطیئة

کنظر کوی دو باره
بته خلاص نشی ای یاره

لوی افست لوی بلا دی
چه عالم به مبتلا دی

فی الحديث انک من تعبد و فی الحديث انک

سائل الشیطان

بل هم بحث تل مذکور کرده
ته خندا و هم سرور کرده

که نه نرمی پدارفتار کش
چه دوی ب نشی به ازار کش

ستابد به بر قدر قیمت وی چه دی و روایل خصصت

في الحديث ما يدخل الشيخ في الايمان وما لا يدخل

الحقوق عن الأسانيد

شبگیری کو. بیدار شه
تلد و درس پکار و بار شه

هَذَا احسان كوه بی شماره که غنی بی که نیستگاه

په خواری کنښ صبور اوسه بیا عالم ته نور یوسه

في الحديث في رواية العامة لا يفرق بين الوضوء وبينه

في الجاني والعمر ويدان حبيبتان

عبدالله ابن عباس و چه بچشم کنش به لاس و

چالده و کره یو بنستند : چده اعلی دري الحنه

دهوی میرمی کره سوالونه

یه باطن بکین و خوش حاله دیردانا و مرزیه لا

سنة ١٢٠٠ هـ

مشعل و فلان عقوبت و فلان عقوبت و فلان عقوبت

نَهْ ذَرْجَمُ حَيْدِرْدَانَاوِ دِي يَدِ رَحْمَتِ بِيْنَاوِ

چالده پرېستنه كړه له داحكمت دي موند كاله
 ده وي تل به په جستي تلمر خپل سبق لره وقي تلمر
 دېر حريص لكه خنزېروم و سبق ته پخېر خيروم
 لكه سې هېي صبوروم و تل مدام لفاقي چوروم
 وم عاجز لكه كېده په نه مي جنك وه نه جگړه
 چه مي آورېده له بله ياده ول مي اي در له
 لكه پروند چه لوسواسه عصا بناسي له لاسه
 خوشامند مي ده استاد كړم غم جن زړه بيه ماساد كړم

خپل پوځي پر ملت الحاكمانه او لكه سر لفراب

سرخ خنزېر و سېر الحاكمانه و متعز و السور و

الاضبط لا عري ملت الحاكمانه

خودي توان رسيږي ونړو له فتوي چه لري كوره
 وسره او سر ته كنيو اته دي په فتوي چه كې و اته دي

ان همدې جزو كړم ان همدې جزو كړم

هم قضا مكره قبو له چه دي و س كيزي فضوله

خپا غاړې بد پرې پر کړې | ابې لیتفه بیه سړې کړې

فی الحديث من جعل لایسا فکان ذی عیور مملو

تر باب ۱۰۰۰ و من فی القصر

چه سفر کړې لدیاره | اول مله پیدا کړ یاره

چه بی مله ووزي لکوره | دیر نگاه لري هرگوره

فی الحديث من جعل لایسا فکان ذی عیور مملو

کصورت یه ده انسان وي | چه تنهاد مړومي شیطان وي

دوه لاهم ده شیطانانو | حسابیزي اي یارا نو

پریوه قول رائیسه | که خبر ئی محدیشه

فی الحديث الزاکی سلطان والراکان شیطانان

والله رب

خوک وائی مړند نگاه کاره | چه تنه یانوي یکبار

فی الحديث الشیطان مع الواحد من الاثنين بعد

مله بیا بویه چه نیکان وي | ده بدنو مله بدان وي

چه پوره یه ده دین کارو | نصیحت یه کار بارو یه

نوسن بل ته آهینه وی چه د چا صافه سینه وی

فی الحديث المؤمن مسرعة المؤمن

هم مدت کره یو لبله ده دنیا لکار د له

خوار عاجز بنده ناتوان دی چه محتاج نوی سبحان دی

ده غه سرتیر شوی کوره ده سائل بحق کس و ضروره

چه نیک خلقه وی دینداره پل گر یو کس د لداره

سرداری و زلره بویه چه سفر کوی خوش خویه

ته قبول ده ده گفتار کره دیر عزت دیرید و قار کره

فی الحديث اذا كنت تلتهم امر و الحمد لك

چه سردار لره سخا دی ده مل گر یو تسلی دی

شفقت دیر احسان دی پر عاجز ناتوان دی

یو ساعت چه لنهاره دی چا مل شی ای نیکاره

بقیامت بیه بحق پو بنسیده نوی مطلق

فی الحديث ما من صاحب حق و له سلامه

یون نه کاره الاصل عن حجت فعل الفاء و فیه حق

المستغفر الى الله اعوذ بك من الهم والحزن

پردابه باندی هینخ کله	سنگین بار مزده ای دل
چه پتابیه طاقت وی	لوی نگاه لوی بدعت وی
کاهی گهی ترکوزیزه	په پیاده رفتن خوشبیری
چا بکئی دئی ده صوتردی	بله تخنبه ده همت دی
بل مسواک آهینه دی	هم رنجلونه هم شانه دی
بل هم ستن سپین سی جانه	یاد و لچه ده لرسمانه
نا خون گیر چاره ده شری	چه سنت ده پاك سروردی
هم کفن چه وری یارا نو	حق پئی الحق دارا نو
ده شنبی له لو سحاره	ته غافل مشه ای یاره
دو بریه خیر برکت دی	چه دعا ده پاك حضرت دی

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

مَدِينَةُ الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ

یا سفریه پانشنبه کره	سود بیامومی شک مکره
چه سفریه غنیمت دی	محدثه روایت دی

بسم الله الرحمن الرحيم

دوشنبه هم که ندی	بکاوردی خماچوله دی
چه وجود ده پاک رسوک	والله تیه وصول و
مدینی لره هجرت دی	بیادخول ده پاک حضرت دی
خوک پدئی کین و ده لبره	روایت دی لخبیره

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

چه بیرون ووزی لکوره	دادعالوله ای ووزوره
---------------------	---------------------

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بل هم لوله خلورقله	اذا جاءهم خصما در له
--------------------	----------------------

ستاخرخی بویه پری وانه	دیرمانده به نشی جان نه
-----------------------	------------------------

درم

بل بستاقد رعتوت وي پر هر چا بدی هیبت وی

فی الحدیث **خبر الخبیث انما خرجت الی معرك ان**

یکون امثل **لحمی** والفرار اعانت نعم قال **اقر**

بک فی ذلک ولا اخلا من الغلو فیکن والقم کلما اقلد

چه ته پنبه کری لری کا به **دا آیات لوله مهتابه**

الهم انزلنی من رب هذا و ما اکی له مقربین

دادعا لوله لسیره **کپوهیزی ده دین نیره**

الهم من اجل هذا التضرع لولاه من رب

بیاچه ورشی ترمترله **لدا بی شه ته ناز له**

دادعا لوله امان دی **ده پیری ده انسان دی**

الهم انزلنی من رب لانا کما و انت من ربنا

لغه آسه دیر پر هیز کره **خینی لری خه گریز کره**

چه خلاف یه یوه پنبه وی **لوبلا وی خرخبه وی**

فی الحدیث التضرع فی الثلث فی الذاریه والفرار

من غیبه و الخیر و الخیر

من غیبه و الخیر و الخیر

بلا و

بل په شپه کېږد پر فتار کړه | غز مته خوب کوه قرار کړه

په شپه بڼه کېږي پندونه | شي ژدي لري ملکونه

ژدي ملک به د تره پر شپه | ده گهي څير چه تر شپه

في الحديث علي كرم الله وجهه فان الارض تطوى

في يوم واحد بالكلية لا تطوى بالليل

کډي لار کړه له غلطه | داهم زده کړه نیک خصله

وېني لور ته څه اي دله | لاره بيا مومي پخپله

يو ملک دني هادي نامه | تابه خوېښ که دل آرامه

في الحديث لا تختلف عليك الطرق في مناسات اليمنى فان

التي هي على يمينك هي على يمينك

چه وښه تره ښکاره شي | په ليد په متداره شي

داد عالوله اي ياره | خور سينې ژر د ياره

ابن ماجه عن عمار بن عبد الله بن

چه درون شي وښه دادي | پکاب کېږي هويدا دي

لا اله الا الله والحمد لله رب العالمين

و حَسْبُكَ الْبُكَاءُ وَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ وَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ
و حَسْبُكَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ وَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ
و حَسْبُكَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ وَ الْبُكَاءُ الْبُكَاءُ

چه کند روی پر باز روی دادی و مرد دادی اذکاری

په عده بدده دله لس نیکی دسر که عاقله

لا اله الا الله محمد رسول الله

خوبی و بدی و بدی و بدی و بدی و بدی

لری ز غله پر ملکونه چه خبر شی لطاعونه

کیه بنهر کنش و باو یی تور عالم په مبتلا و یی

دیرخوراک کوه لپیانه که پوهی بزی ای همرازه

دی تا حرز هم امان دی بحدیث کنس چه بیان دی

فی الملکوت اذا دعواهم فی الملکوت اذا دعواهم

فانه امان فانه امان

که کاهن یا شاعر و یی یا منجم یا ساحر و یی

یابه پی یابه جرس وی مل گیری یه که ناکس وی

ملايك تنبي لدويه | كويه خيره خوشخويه

در دياره لاس مينجه ته بنده | و در وقتي ته اي هوشمند

داد تا مال دولت دي | نيك بختي سعادت دي

چه فارغ شي لطعامه | بيايه مينجه دل آرامه

مغفرت دي لکاهه | چه صغير وي اي نيخواهد

في الحديث الوضوء قبل اكله و شربه | خوش حاله گوزه خاطر جمع

کرده لاس او به ته جمعه | کهر خودي و دان روزگار و

پر بال خای به کره ریزانی | چه دي روغ شي ویرانی

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | داد عالم بریه و ایه

پر ثواب دي دل آرايد | چه در دوزانو واره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

في الحديث جمعوا وضوءكم و جمعوا شربكم | پر خواره کبینه دلداره

تکلیف

گو یا ته پاخی لختایه	یا کبینه پرد واره پایه
بنی واره کوه نیکو بیه	یا پر کینه تکیه بویه
چه طعام خوری خادله	تکیه مکوه هینخ کله
چه تکیه کوی احبابه	نشیده لوی شی بی حسابه
دیر عذاب لری هر کوره	مه پرکت طعام خوشر کوره

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

پهشان چه ستار ضادی	ده میو خوراک روادی
له اوله له آخره	مالکه هم خککه ماهره
هم دارودی هم دکرمان دی	ده او یار نخواست امان دی
لحدیثه روایت دی	ده نگاه مغفرت دی

الحمد لله رب العالمین

لخوچی ته یا لخواشه	خوهر خوراک لدرخانه
چه کاسه دی وی چوبینه	لکاسی ولد خوهرینه
برکت دی انی جانانه	هم کاسه بویه کلانه

شود سونه پکین دیروی برکت به ترحدیروی

میلمانه وی که خد مروی که اولاد وی که حشم وی

فی حدیث البرکة فی کثرة الاولاد من الخیر

فی حدیث غیر اطعموا بر اکثرت علیه الامامین

چه تنهایه آب نان وی په بدی کین نمایان وی

برکت هم نوی گوره په طعام کین خما و نروره

فی الحدیث شرب الناس من اکل و عده و غیره

عبد و منع و ف: اصحابه اجتماع اطعموا

لا یجوز الا ببارک الله

چه لکوره آب خوروی لثوابه بهره وروی

خود حفظه په ده نقصان دی برابریه سود زیان دی

چه خاطر دی تا طعمه وی پرمانحه و لار امام وی

خور طعمه ده سترگو نور چه منوخ نشی فی حضور

فی حدیث افاحشوا العشاء فی العشاء

بالعشاء

فی حدیث افاحشوا العشاء فی العشاء

خوره خوراك لبني دسه . بسم الله كره له اخلاصه

بي ترتيبه تل حيوان خوراك . پکين لاس خوار به شيطان خوراك

في الحديث لا تأكل من طعام ما لم يدر كسبته

منه ولبا كل من يبيع نفسه لغيره

لا تأكل من طعام ما لم يدر كسبته

که اول دي شي هيره . په آخر مشد دلير

که پوره يه کري لميانه . ته پداذ کر نادانه

في الحديث الرخص الخمس في اوله و آخره

که پر هر لقمه دله . بسم الله و آيه عاقله

لطعامه خيل طرف خوراك . مه لميانه مديه بخف خوراك

چه خوراك کوي لميانه . برکت يه دروي جانانه

مگر خوراك چه ميوه خوراك . پر ضاده وار خوراك

في الحديث لا تأكل مما يبيعك الظالمين

في الحديث لا تأكل مما يبيعك الظالمين

چه ده دوسر گوشتن وي . ستا و لور ته يه کتن وي

ده ده خكه خيئي بويه	خو گم بيش خوش خويه
كه پيشووي كه سري وي	كه پدر كس و د پسي وي
جوي غوبي ده خزيروي	چه ده ده كاته خير خير وي
خيئي پاته شي محرومه	رب د تانكه مقصومه

من الحديث من كل واحد من عشرين فام يد
منه نكاح كل واحد من عشرين فام يد
منه نكاح كل واحد من عشرين فام يد

بل په دروگو خور الكدي	كم زيات چه خوي بي الكدي
يو بته بل ميانه دي	بل گت مبابه دي
دوي ده كبر نشانه دي	زيات و حرص ته بهانه دي
بل هم گرم طعام سور كره	بيا هله ته خان په مور كره
د يريه خير بركت وي	هم به خوند هم به لذت وي

من الحديث وردوا بالصفه فان كان له
من الحديث وردوا بالصفه فان كان له

د يريه عزت ده زوتي بويه	خودي وس سري نيكويه
-------------------------	--------------------

کړه يه پورته پدوده لاسه	پرکالی يه زده ده پاسه
لاس کاسه مکره په پا که	تیه بوی مکره چالا که
چه حاضر شي اي وروره	ده قنغ پر لور مگوره
پچاره يه جدام کره	راشه کبر پيدا مکره
هرگز روغه مکره ماته	خوچه ماته وي و تاته

والمعصية انما هي الخوف من الله تعالى والذل والخس
بما يتبع الطاعة بضافه لا يخبروا الطعاع من كتمان

والمعصية انما هي الخوف من الله تعالى والذل والخس
بما يتبع الطاعة بضافه لا يخبروا الطعاع من كتمان

ده کاسي گتوختل دي	چه لازم پر هر عاقل دي
زړيد آخله لطعامه	بيايد و خوړه دل ارامه
چه کو دليد وي لخوانه	ده کاسي لدستر خانه
بودي مکره حور انو	ده قیامت پور شر یارانو
بل درزق هم یردولت دي	ده فرزند يه عافيت دي
له خواري لذت ته	هم بجهاله حماقت ته
که منسي وي کدي زوي و	کدي و وړکي وي کدوي

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا فِي

فَعْدَةٍ مِنَ الزَّوَالِ وَرَأَى الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

الْحَدِيثُ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

که چ و لویده دلبره	یکاسه کنبد لا وره
یکبن دوب به کره یکاره	بیایه و کازه نیکاره
یوزرده ده لقهره	تل لره لی دی لزهره
بیایه بل کنبد دوا دی	چه دارو و هم شفا دی
وکاسه ته چه لویده که	پیش دستی پزهر و و که

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

الْحَدِيثُ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

الْحَدِيثُ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

الْحَدِيثُ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

غوبنی مه خوره تل ته تله	چه دی مست نکه ای ده
چه مدام سری کوشت خوری	که عابد وی زده به توری

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْكَلْبَ إِذَا تَغَشَّى سَائِلًا خَرَّ رُكُوعًا وَ

فان له عذري كفى و ان احسن كما يشاء

میه پرژده تل مد ا مر	چه سرد ا ر د ی د و ا د ا مر
ده دنیا ده آخرت دی	بنده یه خوند بنده یه لذت دی
ده غوز و دی چا لای دی	ده بدن دی چا بکی دی

ان الحديث الحموي في التهم والوسيلة

في الدنيا والآخرة

چه خلو نیست شبانه روزه	غوبنی نه خویری دل افزو
شی بد خلقه بد مزاجه	شه خبر لدا ر واجه

قال علي بن ابي طالب عنده من اوراق

الكتاب

غوبنی تویر خویره ای جان	قوت چه لری بی شانه
په غابویه پریک ره یاره	وی خوش حضم خوشگوار
ته ده پال کنبی پر لار شه	لجری گوینه کا رخه

ان الحديث انقطاع الی الی الی

الکتاب

ده خور پوختن هنر دي | چه او مېخوري گاو خري دي

هم لقمه که پکار دي | چه يه لوي خوري ناگاري

ژوويه ديري بويه دلبره | که ويريزي له ضرره

في الحديث علي اذا العجبت فاصبح وادنا اكلت

فاصبح الغفور واطل المصنع صاحب سيرة

سبزي هم بويه حاضره | پخواره کنش اي ماهيره

که ويريزي لشيطان نه | نا اميد بختي بخواند

هم سر که بويه موجوده | که دولت غواري پنهان

في الحديث ليس بيت يفتقر فيه من ايمان

لا دامن فعل الزمان

په سبزي کنش غوره پياز دي | پخواص کنش ممتاز دي

آب گردش لره دوا دي | چه حديث ده مصطفي دي

في الحديث كلوا من فضل الله من اكل غوره

فما الا ارض تضر هيماء

هو زه مخوره خمار له | خودي پني سبزي زغله

کدی و خوره ناگاهه	مسجده شه نیکاهه
خوده دی بوی اثر دی	په ویل کدی باو ستری

الحمد لله الذي هدانا لهذا...

فصل اول...

میوه و پان دی اطعامه	ته مداه خوره دل آرامه
چه اول پیداشی گوره	تیه و په لخیله گوره
چه وی و ورگی لعیاله	وهغویه ورکره لاله
په میوه کبش چه عجب دی	خر بوزه بله رطبی دی
ده کد و نبوره واهم دله	رسول پیره خوش وله

في الحديث الحق...

چه قوت دده دماغ دی	هم ده عقل ده چراغ دی
--------------------	----------------------

الحمد لله الذي...

فصل...

بل انار مدام نه خوره	شربكه يه رها خوره
وي پو خاڅكي بخته	په انار كېن نيك خصلته
كوندي وير به كړي وچاته	ته محروم شي څيني پاته

قال ابن عباس رضي الله عنهما القوت مادي

القيوت من سائر الجنت من الزور

بل ده میان چپه پرده دي	دیر به سوده پروفایده دي
ستامعدي لره قوت دي	لحمه زروایت دي
لداق به جدام کره	سودیه گوره رضا مکره

قال ابن عباس رضي الله عنهما اذا اكلت الرمانه لم يجر

فيها دانه ذباخ الخدة من الزور

بل خور الكهمده انجیر دي	چه دواده بوا سیر دي
بل نرمي و طبيعت دي	بښه يه خوند بښه يه لذت دي
بل بلغم پده و سره کيزی	مthane پده پا کيزی
هم لیکنی له طحا له	غوته خلاص کړه اي لاله
روایت چه ده بیضادی	بل لکان مکره خطادی

پریوانی کوہ پکور کبش - ده خور و او بو پور کبش
چه خواره یه دیر پریوان و هغه دوست ده پال سنجان

ن حدیث ان الله تعالى يحب البيت المصعب

چه طعام سره بسیار خوری - خینی نور خوری خینی نا خوری
خوک محظوظ وی اطعامه - داهم زده کره دل آرامه
چه پر بلیه رنبه وینه - خیل صورت وتری کوبینه
طعام ندی دغه نوری - په قیامت به پر حضور وی
چه و خان تمیه را کازی - ده بل لاس و سر تخه کازی
طعام ندی هغه او خوری - یالنبه و ویا به سکو خوری
چه خیل حق خوری ای متیابه - لطعامه وی سیرابه
چه فارغ شی اطعامه - داد عادی دل آرامه

المؤمن بالله المبرأ من كل عيب

و بر خنی

یاد داوایی دلبره - روایت دی لخبیره

اللهم يا رب العالمين ما ارضى عن عذاب النار

یاد د اوائی ثواب دی روایت چه ده کتاب دی

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

بل لا یداف ده قرآن دی له اغیره چه امان دی

بل هم دواو یا کز ته یا باسط دی نیک خصلته

چه دولت هم غنادی عاقل پوه پداوینا دی

چه شوده وخوړی لذت ده داد عالوله عزیزه

بسم الله الرحمن الرحيم

چه غوړی په شود وگړه اوسر به پوړی پخپل وږه

خلاص به نشی له اسرافه کهر خو که دیره لاف

بل خلال ده غاښو بویه چه طعام وخوړی خوځویه

ستا غاښو لره شفا دی هم دوا مری هم بقا دی

بسم الله الرحمن الرحيم

بچارو وړو لدیو اړه خلال مکاره ایی یاره

پد پوزی کښ هم ضرر دی چه لفقره دی حذر دی

لغزه دور خه نيك فاده	كه ويرينى لسره باده
كه صحت غواري بخدايه	خواره كه خوسره دل آرايه
چه معده دمرض كوئري	پرداخاي دمرخوز ووردي
سري ورولي ترقبره	دارونلري بي صبره

في الحديث كذا وكذا والحمد لله رب العالمين

المعنى تحت الذل والحق والحق

اوبه خنبه لبني لاسه	تل په دوه وورده انفا
په كين كاس اوبه شيطان خنبه	په يوه نفس ونيان خنبه

في الحديث الخطا والحق والحق

در حديث واحد كثر الابل والحق

لوزينى جامى دور خه	په خوښى په سرور خه
چه پجارد دوزر لاله	خوك سيرا به شى خوشحاله
پقيامت به سیر شى كوره	ده دوزخ لخته اوره

في الحديث من ارب من الالفه

في حديث واحد كثر الابل والحق	في حديث واحد كثر الابل والحق
------------------------------	------------------------------

از به کمی جنبه هوشمند	تله غابو لیوننده
چه پلو غره پواو به جنبی	ده خیل خان وینی به جنبی
دی ده کیستی له آزاره	بکاور کوی نیگا ره

فی حدیث مصر المصنوعه من المصنوعه

بجز از این

چه او به جنبی به ولا ره	مه نازینه مه پویا به
کخبر وای لغه دندره	چه پیکدشی ای بی دره
تابد قی کره دم تر دمه	کد باور کوی همد مه

عن باب الحریه و فی حدیث المصنوعه من المصنوعه

بجز از این

مگر تیر ده اود س وی	یاز مزمر ته دیچار س وی
په ولا جنبه روادی	هم دارودی همد وادی
ته ده ژری الخولی هیکله	اوبه جنبه خمادله
د تاخونه به تالان شی	چه غالب پرتانسیان شی
چه ده لاستی لطفه	ته پر هیز کوه لغرفه

یا چه ماته ستا کوزه وی	شیطان پروت پردا پوز
بل او به مخبئه نادانه	ده طعام لوسطه میان
چه معده بدی که سرده	تبه خار صفتی لدرده
چه ده حضم لقصانه	تل خالی نوی جانانه
بل گردش ده جامه هم بویه	پریمین باندی خوشخویه

در حدیث الامامین علیه السلام

تل مدام خوره ته پخپله	پس خورده ده مؤمن دله
خصوصاً چه صالحان و	هم داروی هم درمان و

در حدیث جعفر علیه السلام

چه غارغ شی لشرابه	داد عالوله مهتابه
-------------------	-------------------

در حدیث معانی و ابوالخیر علیه السلام

عن ابی ذر ان ابراهیم و لوط علیهما السلام اصابا الذین یؤمنون

در حدیث الحیاس

جامه بویه چه کهنه وی	هم زیزه وی هم پینه وی
----------------------	-----------------------

در حدیث الخیر السیر و الخلقوا ایضاً

فِي الْحَدِيثِ رَجُلٌ مَعَ الْعَالِ حَتَّى لَا يَخْلُقَ شَيْئًا

وَأَقْرَبُ نَزْوًا خِي تَلَمَبَ [وَأَقْرَبُ نَزْوًا]

چه پر شو جا موشید اوی	ده هغو پدین سوداوی
ده دین لاریه وی تار یکه	چه جامه یه وی باریکه
چه ده تن لباس مهین وی	ده بدن عذاب مهین وی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ مَلَكَ نَفْسَهُ هَرَقَ دَمَهُ

لَوْرِ شَمُ دیر پر هیز کره	خینی لری خه گریز کره
چیه تن وی حر پر پوشه	هغه تل وی ایمان پر وشه
بقیامت به وی مغمومه	دی لبو جا مو محزومه

فِي الْحَدِيثِ مَنْ لَبَسَ الْحَرِيرَ فِي الدُّنْيَا لَبَسَهُ

فِي الْحَدِيثِ مَنْ لَبَسَ الْإِسْرَافَ

دیر شر یروی دیر ناد انبه	چه تکلیف کوی لخانه
سرگردانده بازار وی	ده بنایسته و طلب گار وی
مدام غوبنی غوری غواری	په ودر شیم کبش خان نغاری

فِي الْحَدِيثِ مَنْ لَبَسَ الْإِسْرَافَ وَبِالْإِسْرَافِ

سأدفع راية الحق إلى الأمام
تحت راية الحق

بیایه پر مینتخه گلشنه	چیه و کازی لسته
و فقیریه ورکره دله	هم نجبنی کره پخپله
لعذاب به له آفته	ستا امان دی نیک خصلته
شه په نوي پوښ خوشحاله	ده جمعی پورخ ای له
چه سنت ده پاک بی دی	بل هر غسل خوشبوئی دی
پنج شنبه ده خاجانه	چه ویسته خری تخانه
لساب به ترا بهامه	چه نوکان دی دل ارامه
او شمال یه او خُشَب دی	یا مین یه خوا سب دی
دُعای خریل هزار دی	چه ده او زبشتی بقدری

فَالْأَعْدَاءُ يَتَحَمَّلُونَ الْخُفْرَ وَالْخُفْرَةُ الْأَبْصَحُ وَاصْبَحَ

لعائنة في فرج الحبيب والفضل واللباس والطيب

卷之四

چده ناستی کو سرخندانه یا جمعه کوی جانانه

جامه سپین و تی بهتره | شه خبر لد اخبره

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

په اختر قیمت بهاوی | بنایسته و هم زیباوی

بل لِسُرجا موهر اس دی | لازم شوی پر عام خاص دی

جینی لری خه جانانه | دازینت دی لشیطاننه

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

پرتوکه آغونده پناسته | ابتدا کوه له راسته

جور دستار کره لقیامه | کپوهیزی دل آرامه

که غلط شوی خان دخواست | په بلادی گرفتار کر

تری به خلاص نشی لسه | ته قیامت ای دلبره

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

هم ولولیه تره گوره | ته پرسربانندی ای وئرو

پُرهرول بانندی دخواست | دیر ثواب دی دل آرایه

هم ده دیده ذکر گفتن کوه برکت یه مبرهن کوه
ستافراغ جمعیت دی بجای الدفراغت دی

منه من الله ذلک من بحیریت الکوثر

بیاده کنبویه داترتیب	دیر ثواب لری عجیب
شمله لوی لدستاره	چه دالوشت وی نیکوکار
یا پوره پر نیمه ملاوی	چه سید وی یا ملاوی
یا ته خای ده ناستی دی	تول سنت ده پالنبی دی
چید و تری د لبره	بیایه و کازه لسه
خراب ولونه یه جو سیر کوه	خان بنایسته و هم زیبا کوه
بل پر نوی پو بن جانانه	شه ده دیده ذکر گویانه
ده نگاه دمغفرت دی	محدثه روایت دی

منه من الله ذلک من بحیریت الکوثر

منی و لا حق منی الله ذلک من بحیریت الکوثر

منی و لا حق منی الله ذلک من بحیریت الکوثر

المن شرح ده دری دیر ثواب
پراویه لوله ای دله

پر دانوي پوښ به پاش کړه	سلامت گرزه معاش کړه
و کړه نقل نیک خصلته	پدا پوښ دوه رکعته
دایه حقه شکرانه دی	دهینکا نوښانه دی
آغوسته مکره نهانه	چه خوک نوي نگرانده
تبه پاته شي ناشاده	لد عامبارک باد
که خوک پاته شي حیرانه	بیادی وکازی بخانه
دوباره دی بیایه برکه	چه بل خوک مبارک وړه
قميص پش پر توك پس کړه	چیه آغوندی هوس کړه
هم به لنډ کړه تر پرکيه	که ویریزی لمرکيه
چه پندري دی شي گوره	ده دوزخ سخت اوږه
جامه پاکه لره دله	ته پچر که تل ته تله
داهم تخنه ده ایمان دی	چه لازم پر مسلمان دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَ كَفِيرٌ

هغه کس ده خدای دینوی	چپه تن جامه چرکوی
جامه پاک لره سپینه	کپوهیزی ای مومینه

إلى أسمى من الله تعالى بفضل الرعية

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم

چتہ واعونڈی غسیلہ د ادا لولہ جلیلہ

اللهم غفر لي خطيئتي بالمال والكفر والغشيم والاب

وَأَقْبَلِي مِنْ عَطَايَاكَ يَا لَيْلِي الشَّيْبَ الْكَبِيرَ

من الناس من يبعد بينه وبين خصايه

أما في بين الشرق والغرب

سورة الاحقاف

چیلی زیره بویه دله چه خوشحال بی تل ته تل

تویری مکوه تل غم دی تل اندوه تل ماتم دی

في ايفناقم الدنيا نمر الحمرين

...

بل شمسری مکړه یاسپینه روایت دی کیه وینه

دا تو سرش وي اي جانده
افرعونه لهما مانه

جیل کا زہ کلہ کلہ چہ پر لاد رومی عاقل

چه دهنوار چال خبر شی و ته لشکره خبر و دشی

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

بل هم دیری بویه فشونه و رایشه دیر مکره و رشونه

یوده کوریل ده خان دی و دسرهم فرشتی ده مهمان دی

خلو مرده شیطانان و احتراز کوی یارا نو

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

مدامه خله همدمه و ته پرفرش باندی بیغمه

گاه بوسیرا گاهی زمین وی و ده نیکا نود آمین وی

خصوصاً چه پوست مینوی و داهر گوره دیرنا و سرنوی

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

له او گزده پاسه و بنامکوه خناسه

مغه گزچه و یکابوی و پدیری نیم گزه حسابوی

چیه پورته خره ول که و ملائک داونک و بل که

له اته کیسه فاسقه و خرووی پورته فائقه

فی التوریت من جنی خوف سبع اندر مخوف است

در مخوف است از آن با فاسق

هر چه زیات وی لعافه ده استوی لکفاه

قیامت به دل آرایه ده او ز مکول پایه

شی حلقه ده ده پغاره لدر باره پناه غوازه

فی التوریت من جنی خوف سبع اندر مخوف است

ان عمل علی عا نفعه من سبع اندر مخوف است

استحکام ریه ده بی بوده داروش ده لشموده

ده پخو خبنت لکاره احتراز بویه نگاره

چه بنایه لفر عونه لبی دینه لبی عونه

کسجدوی کر باطوی تری ید جور کره چه ثبات وی

چه بناید وی کنشده ده پانشنبه و جمعه ده

چه او و وار و آسمانه شوه بدوی کنش نمایانه

یک شنبه دوشنبه دله دی کار یز لره کامله

چه دیچا یکش بنادی عاقل پوه پدا بنادی

چه ده زمکو حلقه کوفه
سه شنبه چار شنبه یار
چه روزی و قوت د لبره
وه پداروخ ای و سزوه
دی ده کبست نهال د کپنه
شوه پدوی کبیر مقتره

الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة

دهاودس غسل مخایه	ضروري هم دل ارایه
چهر کور کین لا بدی دی	چدی و که بهبودی دی
دهما نحه مخای دل	غافل مه اوسه هیتکله
چه زکوة دی تاد کویری	چیه نه منی داکویری

وَالْمُعَذِّبِ الْمَذْمُومِ الْإِذَاكَرُفِيهِ

البيت زكوة

بلدہ سرای فراخی و ستی
چہ نکاہ دئی پکن مال دی
ده کفار لدنیارہ
پاک رسول خینی ویزاد
چہ دہ بل واورتہ گوری
نیک بختی سعادت دی
ندی غم ند جنجال دی
لری اوسہ شما یارہ
چہ خاطر یہ پرآزاروہ
لعنتونہ بانندی وری

فِي الْحَدِيثِ الْبَابُ فِي مَنْ كَانَ سَيِّئًا سَقِيمًا يَأْتِيهِ

مِنْ الْمُسْرَةِ لَيْسَ تَسْتُرِي بِرَحْمَةٍ

کوسر هم پاک لره ای یاره هم بخنده هم بخاره

هر چه غولی به ناپاک و به هغه تل خفه غمناک و

بل پشه کنش ته هتخکاله جارومه وهه ای دله

بد خصلت بد هزردی ستاده فقر پر حذر دی

چه دسرون شی و خانه ته و خیل کور و جانانه ته

غافل مشه سلامت برکت دی دل آرامه

فِي الْحَدِيثِ إِذَا دَخَلْتَ بَيْتَكَ فَسَلِّمْ عَلَيْهِمْ بِمَنْ

بِمَا لَكَ سَلَامٌ

سارم کوه خپله خانه پر ملک بانندی جانانه

که بل خوک نوه یکور کنش ستاپه بیت ستاپلور کنش

فِي الْحَدِيثِ إِذَا دَخَلْتَ بَيْتًا فَسَلِّمْ عَلَيْهِمْ

كَاتِبُهُ رَسُولُ اللَّهِ

ملائیك بیه ادا که چه داد کرد اوینا که

السلام علیک وعلیٰ عیالک الذین صلب علیک

بل هم دعا وایه نصرتی استا لوی ستاهیت ی

بامعناک وبتجارتک باجمک خرجنا رب ادخلنی مدخل

صدیق واخلزجنی حتی یمخرج صدیق واخلزجنی

من الذلک سلطانا صبرا

فاتحه لوله ای و زوره آیات کرمی واخلزجنی

ستادولت ستاغنادی مجرب داونینا دی

چه بیرون و ذی لدان دادعا وایه دلداره

بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الرحمن الرحیم

علی لا حول ولا قوة الا بالله اللهم انی بها

قضیت و بالسر فی قلبی قد رزقت منی لا احدث تعجیل

اخرت و لا تأخیر ما عملت بسم الله علی نفسی واهل و عیال

تابد ورومی تر مراده بکاو سر کرمی نیک نهاد

هم شیطان بستا لکوره شی به تیسته خما و زوره

چه نه خای نمی مکان شته نه می آب نمی نان شته

لداخارفتن پکار دی	بد خستن بدیه دیاردی
چه پنهان کن گذرویه	عالمونه لر برویه
که بیابان لری میدان وی	ده پیاده و وسط میان وی
بنه خد تل گوشه کنار وی	دایه کار دایه روزگار وی

فی الحديث ليس الشدة نصيب في سرة الطريق

خاشاک لری کره لراهه	کافی لوقی ای بنخواهه
داهم شاخ دی له ایمانه	بجاورد کوی لماسه

فی الحديث ما نة الاذی عن الطريق شعبه من

الامان

که در پیش شی ناگهانه	نصاری یهودی جانانه
دوی وتنکه لارته خیر کره	کوبیش یه پز هین کره

اذ الحق کر الیهود والنصارى فاضطرزهم

الی ضیفیله

بل پر لاری په وقار خه	مه پتاختی مه قرار خه
-----------------------	----------------------

فی الآية واقصد فمشیك

پسرت چید رفتار وی نه هیبت نه وقار وی

فی الحدیث سر عه المسی یطیب بها المومن

صالحه سید مرت

ده وحدت لذت ده خه بیان کرم نیک خصلت

بپسرخش به و گو ره چه تیر شوی دئی ای و سرو

چه مرده دوشی ای دل فاخته غوا پی لبه

ته دسری روش خان قرار که مه گردش کرمه رفتار که

پسجد یا پکوثر کبش ستا نگاه دی به بل لور کبش

هر گز مه کبش نه دلبره ته پدر کبش دلاوره

وسته النور

ورپکی مه پر زده بهار چه تیاره وشی دلداره

خوچه تیر نوی گلشنه یو ساعت ده نماز بنه

که ویریزی لضره ده شیطان پیری لشره

فی الحدیث اذا کان جنه اللیل فلقوا صبیبا نکیر

فان الشیاطین تنشر حینئذ

چته نیت و کړي پخوا به	بسم الله وایه احبا به
د سروازه کړه اړه وړه	په پرده وي یا پد به
ستا امان دي شیطانه	خو ویده ئی ای نادانه
بل هم گل دا خپل چراغ کړه	ته ویده اوسه فراغ کړه
ده ژي خوله هم بسته بویه	کپو هیږي ای نیک خویه
اوبه پتی سپر پوش کړه	بیا صباح په شرب نوش کړه

فی الحديث غلق بابك وذكر اسم الله واطف مضاً

عن وذكر اسم الله ووقف سفاك وذكر اسم الله وخر

آنالك واذكر باسم الله المهر اغفر لي

طهارت ورلره بویه	چه غملي ای نیک خویه
ملایک بستاده پاره	غفران غواړي لستاره
چته وینږي ای خوشرنګه	تل به پروت وی ستا خنګه

فی الحديث من الت طاهر بات فی شماره ملك

لا یستقیض ساعة من الیل الا ولی النضر

غفر فلا غاف نه بات طاهر	
-------------------------	--

هم که مرثی لدا خوابه **شهادت دردی احبابه**

يا محمد انك الموت و
است غل وضوء كرمك الشهاده كرمك

بل به ته گونی خوشحاله **چه اودس لری ای له**

وحیه را غله له آسمانه **پر موسی باندی جانانه**

که اندوه مصیبت وه **چه و تاته یه وثبت وه**

بی اودس وی جانانه **مانه مکره لبّل چانه**

ملا مت دی خیل صورت **چه زیاته طهارت وی**

روح الله وحي الله تعالى يا موسى اذا انزلت

صبيته وانت على غير وضوء فلا تقوا الاكس نفوس

الله اعف عنك

سریه داری که پوهیزی **په ویل خما گر و هیزی**

چه مؤمن ویده شی جانانه **روح یه دسرومی ته آسمانه**

هر چه پاک دده صورت **په سجده و بطاعت وی**

چه ناپا که وی ظلومه **هغه پاته شی محرومه**

يا كاغذ وكنبه نادانه	وصيت بويه لزبانه
تبه ككاپ في ته قيامته	كوندى مرشي بي وصيته
كه خر فصيحه لسان في	خوندي ده گويستان في
رو برو ده قبلي ده	پزني لاس يابدي خمله
چه دير خواب يريه غفلت	پر كين لاس نماست عتدي
يوساعت كه خان آراجه	مگر سيروي لطعامه
دوي شيطان دي شرمه	همچه پر مخي خملي
ياك وي تر تخنيشه	كاندي وطني بخنيشه
رب به تا كه بهروره	داد مالوله دلبره

يا مريدان! وصيت مني در اين وقت است
 امكنت نفسي تا عفرها وان ارسلها بما حفظ
 به عبادك الصالحين اللهم اغفر ذنوبهم
 حساء شيطان و غفك ر هك اللهم قني عذابك

يوم تبعث عبادك

فاتحه لوله اي و ضروره ستا امان مهره لوره

بی مرکز کپوهیزی به ویل دیجاگرو هیزی

فی الحديث من قالها است من كل شيء الا الله

بسم الله الرحمن الرحيم

الف لام ته مقلخونه

آیات کرسی لوله امانی

ده قریب ده همسایه ده همسایه ده همسایه ده

فی الحديث من قالها است من كل شيء الا الله

بسم الله الرحمن الرحيم

بل آمن الرسول جانه

کدی دست تشبه آرامی

هم ثواب به ده قیام و

فی الحديث من قالها است من كل شيء الا الله

بسم الله الرحمن الرحيم

شهادته حساب به

چه او یازده عالمه

استغفار کوی ای یاره

پس ولوله احباب به

تری پیدا که رب همه

ده عاجز بنده ده یاره

فی الحديث من لم يشهد نفسه لا اله الا هو
الى من يعرج الحجاب عند مناسبت خلق الشاكنه
سبعين الف خلق يستغفره في يوم القيمة

بيا هم لوله ينكح صاته | كدي زره شي ته جنته

في الشهادة يا شهد الله به لنفسه واستودع الله
عالي هذه الشهادة في حديث من قال
عول الله تعالى يوم القيمة لعبدي هذا قوله
وانا الحق من اوفى العهود وخلق عبدي الجنة

بل آخره اسراييل دي	روایت بی قال قیل دی
کيه ولولي اي ويزوره	رب به تا که خلاص که پوره
لهمه اندوه غمه	بل گمان مکره صمنه
پسي دسري خله داوايه	په اخر کين ديل آرايه

اللهم انك اكبر الله اكبر الله اكبر والحمد لله
وسبحان الله بذكره واسمائه سبحان الله في عظمته
ولا اله الا الله والله يحكم بين ولا حول ولا قوة

اولا **بسم الله** العظمى وتوكلت على الحق الملك
 لا تحب البهائم الاول فليس فيك شيء
 وان الاخر فليس بعد ما تسمى وانت **الخاص**
 فليس فوقك شيء وانت **الباطن** فليس فوقك
 شيء **واقص** عنا الذين واغشنا من **الفقر**
 يؤمن انه جاء رجل اليه **صلى الله عليه و**
سلم فقال انك كثير الذنوب **صغير**
الحمد فقال في آخر بني اسرائيل **سفر**
 توكلت على الحق الذي لا **يخون**

ثالث

الله غفر لمن يذنب له **لانه** في **السم** **جيد**
 كفف لوله ته كذبه كه مانه كفي كا ذبه
 اخذه كفف ده همد قابه نوفر كه ته قدمه
 كيه دست وائي جائانه ستابه نوشر شي ته آسمانه
 في **الطريق** من **في** **الطريق** من **الطريق**

ای ان الدین منوالی احسنه بکون لغز
 من قمر له الی قدسه من غریبه کلها بکون
 له نیر من الارض الی النجاة

بل هم دیری قله ای دله	پی ولوله دیری خله
یوسوه خینی اخلاصی	بل فلق دیر یختاس دی
پولا سویه ته پوکل کره	پصورت پوری ته مینل کره
ستا امان دی ای ماهره	لدرد و نولسا حره
بل هم دیری دیر شخله گور	سبحان الله ده شما و نرور
لدائی قدره شماره	الحمد لله ای یاره
پی الله اکبر دی	چه پرزیات تردا قدری
پصورت کین به توانائی	هم عاقل هم به بینائی
چه بیدارشی ته لخوا به	کلمه وایه احبابه
ده سائی ده نرلیا نه	هرگز مه خله جات نه
دغه مینه ده شیطان دی	هرچه شک کوی نادانی
نماز دیگر سحار دله	ته لخوا به خفه ز غله

نیم روز کمر خواب سنت

الحديث روايت في

عن الامام عليه السلام من القيلولة والليل

وامر بالقيلولة ايضا فيه استعملوا على قيام

الليل بالقيلولة وباللحرقى القيام

چه سحر کوی خوبونه

کحوک کوری کبابونه

یوبه عمر ده ده کروی

بل الودده سن بغم و بی

بل عمره به زور و شی

پخوانی بلکه پرورشی

بل غرض شی خینی پاته

دیر به خه و اثر و تاته

عن ابن عباس عن ان يوم القيلولة

في الحجامة سنة النبي

قيلولة هله سنت

چه ده انرشو لو مهنه

روایت دی کینه کوری

ده شالوته لوه پوری

ان الحديث في القيلولة

سنة النبي

خودی توان طاقت و می

نکاح مد پرزده هینخکله

به لکه

داهم لوی رکن ده دین دی چه لازم پر هر مؤمن دی

ان الحديث من قوله من ركن من ركنه فليش

ركن من ركنه فليش

یوبه تا خالص که ای یاره داد و کور کار باره

چه تدبیر ده معصیت یه بل و دفعه ده وحشت یه

کملول شی اطاعت و پوهیزی نیک خصله

بل و پاک بنی سنت دی دایه دین دایه فطرت دی

چید دلاور کی غلطه لاس یه و خوت لفطرت

ان الحديث من قوله ان الطفل يولد فطرته

چه نقطه بجا پیداشی ده جنت پر در به راشی

پروت پر در و از و کبر پته پر قهر و غصه کس

شفاعت به کوی یاره هم لوره هم لار

ان الحديث من قوله ان الطفل يولد فطرته

کپه خان سری پوهیزی چه ده دین کار به و انیزی

چه نیست کاره خالی لاسی دیر یه حرص دیر و ماس

حسانت پعیال خویرنه | احتراز بویه مومینه

فی الحدیث اندک لکوا الذی ذکر عیاله حسانه

یادی بخل که لاچاره | دهه دئی خیل اولاده پناه

لکه دادستون عادت دی | محدیثه روایت دی

فی الحدیث الذی ذکر عیاله حسانه

یابدانکه گمان ویی | یحقونو کین نقصان وی

له اولاده یال کوره | نکاح نشائی ای ورو

تنهائی ورلره غوره | بل گمان مکره ابره

همدغه گناه یه بن ویی | چه لحقه خوک نارس وی

فی الحدیث کفی بالقره انما ان یضع من عیاله

چه نکاح کوی دلدانه | کره صالحه هم دینداره

چه نظر دیچا پر مال ویی | پر نیایست پر جمال ویی

یوبه نمومی ای لاله | دی به پاته شی ملاله

رب به دواره ویرکه ورو | چه نظر که پر دین کور

فِي أُطْرُفٍ مِنْ نَحْمِ الْمَرْوَةِ لَمَّا نَحَا وَجْهَهَا حَبْرًا
سَاحِلًا وَمِنْ نَحْمِ الْبَرْخَا أَيْدِي سَاحِلًا وَجْهَهَا

نیک خلقی به لوی ہنر دی بد خلقت بد سردی
خان بہ وسختی بی اوردہ چہ بد خلقہ وی ہو کرہ

خان بہویشی بی اورہ چہ بد خُلقہ وی ہر گورہ

في الحديث عليك بدلت الدين والعتق الخلق

شرافت یه ده دین گوره غافل مه اوسه ای ویروره

چہ مویرلا وصالح و یہ نصیب فرزند طالح و

بِالْآيَةِ بِالْأُخْتِ هَارُونَ مَا كَانَ إِيْرَاقُ الْعَمَلِ

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم

سَمِعَ يَحْيَى قَالُوا الْبَيْتَ فَفُتِحَ لَهُ

پنہایت کن کہ زیباویہ چہ بد جَدادِ اباویہ

خینی لری خه گریز کره | لنکا حه یه پوهیز کره

خیه گز پوی مرداره هغه کل وی نایکاره

في الحديث ايها المؤمنون خذوا زينةكم

كتاب التوبة

بیایدین پی عارقله	لخوبی مشه غافله
بنه صفت بنیه کمال دی	غم جن زبوننه پهنو شحال دی
تیه مه پر یزده نگاره	چه بنایسته وی کل خساره

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَدْعُهُنَّ الْحَرَمُ إِلَى الْوُضْءِ وَالْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ

وی بخیل بخیل کور کین	هم امینه پهر لور کین
کدی مال وی کدی خان	دی ساتای به ایمان دی

فِي الْمَدِينَةِ خَيْرُ الْمَنَاسِكِ أَمَّا مَنْ لَمْ يَنْفُذْ إِلَى الْمَسْجِدِ

وَأَنْ أَمْرًا بِهَا أَمَّا عَتَاكَ فَلَا ذَا عَمِيَّتْ عَنْ حَقِّكَ

وَالْحَرَمُ الْمَشْرُقِيُّ الْمَكِّيُّ الْمَشْرِقِيُّ الْمَكِّيُّ الْمَشْرِقِيُّ الْمَكِّيُّ

کبریا بویه همرازه	چه خان بنه ساتی لناره
ورته نگوری لسه	هرنا کس لدیره و همه
چه ولوریه کوی دله	هغه مه پر یزده هینجکله
دایه یمن برکت دی	بل گمان مکره غلط دی

فِي الْمَدِينَةِ خَيْرُ الْمَنَاسِكِ أَمَّا مَنْ لَمْ يَنْفُذْ إِلَى الْمَسْجِدِ

فِيهِ مِنْ أَمْرِ أَنْفُسِهِ مَهْرًا وَبِشْرٍ تَكَاثُفًا

و حسن خلقها

بل هم بویه چه بکره وی
 پنجه پاته پس خورده وی
 چه خاطر بد مکرر شده
 هدیره بد پر زده و سر شده

فی الحديث ما لا یکره تار عید باو تار عیدک

خصوصاً چه لب له
 ال اولاد وی خمد له
 داهر گوره لو بلا وی
 چه سر پی پری مبتلا وی

قال سلمان ان حین سئل عن ذاک علیک بالذکر

والفصل فی البیضاء

چه دی خپله وی قریه
 خینی لری خه حبیه
 چه دی روی صحبتونه
 در ساره شتی مین زده نه
 پشهو ت کنس به نقصان وی
 اولاد لره دی زیان وی
 دی ضعیف تخیف لا غریه
 بدیه رنگ بدیه و گریه
 بل او زده مکره لا غره
 که لذت غواپی دلبره
 مه لندهی کوه ذمیمه
 کپوهیزی ای فهمیده
 تری به نمومی هیش کله
 بخابت ده اولاد دله

میانہ قد میانہ گوشتہ پی وغوارہ ای دہوستانہ

قال علی بن ابي طالب عفا الله عنهما بالقبول

او من اراد ان لا يفتك بالقضاء

بل چه داد پره زره وی بنخه نوی پیکره وی

یوبه باه یوسی لتانه بل بتاز و د که جانانه

بد نکاح دی سیه غواره پچاره پریکره غواره

قال بعض الحكماء اذا باخت امرأة ستین لایحی

بل چه پیری که خبری خنی خان ساته ته لری

بل چه تیره وی بی شانده په تحمل ده ستر کو جانانه

دابی شرمه بی حیاوی چه غوار پی نابیناوی

چه ده مسلم له لوسره مرکه و شری ترکوره

یطلب کنش به عذاب وی خوده ده صیر جواب وی

في الحديث لا یغلب الرجل علی خطبة النبی

ده نکاح عقد دلبره پیچد کنش کنه غوره

فما ظن یارده دوی ضرور دی چه به پست گوی محظور دی

فِي الْحَدِيثِ جَعَلُوا النِّكَاحَ فِي الْمَسْجِدِ أَيْضًا فِيهِ

فِي الْحَدِيثِ جَعَلُوا النِّكَاحَ وَكَانُوا بِالْإِذْنِ

لشکر آباد امه ته خوشی کره دل آرامه

دایر سرده ناوی باش کره پرواضی فقیر قلاش کره

بیایه لوت کره نیک محصله شه خیر لد استه

لَوْ كَيْفَ أَنْ تَنْتَاطِرَ الْمُبَاقِ التَّكْرِ وَالْمَوَدِّ عَلَى عَمْرِي

شباب من انفسار فقال الا تقفنيون

مکره لوت لبله شیه بی هدیه بی خونیه

دیر نگاه دیر بدعت دی چه حدیث ده پال حضرت

فِي الْحَدِيثِ مَنْ أَتَى نِسَاءً فَلَيْسَ مِنَّا

بل یه پنی منجه ای هر روز چه در ولی ترکوره

پر خاور کنجه یه تویه ده خیل کور کره ای خوشخویه

دیر خیر برکت دیه لکابه ولایت دیه

بل خوشی بویه تویه ستاوا که ته دست

فِي الْحَدِيثِ لَنْ يَمُوتَ رَجُلٌ أَوْ رَجُلَانِ إِلَّا وَبِشَاةٍ

خودی پنی سرنی زغله	ته لدو عورت دله
تبه غواری لذت تونه	خان به کری به زحمتونه
شوی ده دواور میانه	کپوهیزی ای نادانه

من کان له امراتین فهو بمن جمادات

پردا اور کپه او به توید	کپه در میه ای خوشخوید
کوندی کمدی حرارت شی	تن دی پاته سلامت شی

من کان له ثلثة فهو کل لیلۃ فی ساق

چه دی قصدوی و خاوت	وقبران و صحبت ته
تیه ونه له لاسه	پربله مبشریه ده یاسه
مسخره بازی کپه دیره	داو خان ته کپه دلیره
بل کارد خولی به کنل کپه	بیایه غیر کنش به اول کپه
هم بغیر کنش ده دی سر زده	کا هی لک کا هی به بر زده
ده شهوت اثر به گوره	په چشمه نو کنش ای و زده
چه فرزندشی کا هله	په اجزا و کنش ای دله

مولا لا عب من فدا و اکا الفخار

پورته مشه ته لو ا ره	لتجيه له لتلو ا ره
وانزال ته ده دي كوره	چه تسكين به وشي و نرود
دابه و سيخي به او سر كبن	چه شهوت به وي بشو كبن
پولا ربه دسر بزه يا الله	ته بر بني طرف كو ز بزه
يو ساعت پر يوز همران	محبت كو كه لنيان
رب به زوي دسر كه فهمه	تجر به ده له كيمه
بل صحت دي ده صوت دي	چيه نه مني غلط دي
چه ژرد سروي لدا خايه	يا شاو سر ته كړي خود كرايه
خوش خاطر به آزوده شي	عرش الخوفه پلرزه شي

حدیث من اختلف امره فبعضه الجاهل فبعضه العبد بالاول

چه فارغ شي لدا كاره	خپل خان پري صيخته اياړ
ستا امان ده متاني دي	محصاته سنگريزي دي
بد شماله ده بنخي د له	ته خان پال مكره هنجكه
ال اولاد دي ناكس شي	چه ناپا كه محنت شي
ده سائي ده نسر لميانه	لوي كوزه خما جان

درود

بد

بد خصلت بد هندی	شیطان نه دی جندی
هم وسط آخر دخواهه	لمبریه شبیه ماهه
که تزدی شی سود دندی	احتر از دسر له بنه دی
صحبت مکره دل آرامه	بل چه سیر شی اطعامه
یکسب طاعت ملا له	ستافرزند بوی کماله
و عورت ته ته قربت که	چه شیطان سری غلط که
چه پاک نشی دل آرامه	ده شیطان له احتلامه
ده فرزند جنون یه داک	و صحبت تیه رضا و یه
خان برمند مکره خوشخو	پ صحبت کین حجاب بویه
ده ده خونه به تالا و یه	ستا ولد به بی حیاء و یه

در اصلیت این تجویزات در کتاب **نورین** آمده است

غسل مکره گریز کره	لسر و او بو پر هیز کره
که حکیم بی خمایا و ر	جور و تبه ده تبار و
مگر تیر شی خوشاعته	مه به و خنبه نیک خصلته
چه صحبت کوی دلیر و	بل خبر و مکره دیر و

ستافرزند به نکات شیانی بیاب تلئی به اوکاره

في الحديث لا يكثر احدكم الخلال مرعنداً لجامعه

في الحديث لا يكثر احدكم الخلال مرعنداً لجامعه

بل به خیرمه ومرتہ گور واندام ته ده دی ویزو

چه مشغول به بصحبتی بدخول مجامعت یی

ده فرزند پکسر ضرردی به غوز کبس به وقردی

في الحديث لا يكثر احدكم الخلال مرعنداً لجامعه

في الحديث لا يكثر احدكم الخلال مرعنداً لجامعه

صحبت پیریزده ته دیره چه پنخ دی نشی هیره

یوده باه پکسر نقصان دی بل آزارده مسلمان دی

وی شهوت ده دی ناکه ده مردانو یو پلسه

لکه حیاده دوی بسیاده لدغه عددده شمارده

معارضه به حیاوی چه قرارده ناسته داوی

نباید چه تل سر توری پرسینه به پروت کورنی

ستادِ ماغ به دیر ضعیف خواریان بدی تخفیف شی

ده حیوة او به دی دله تو به و به یه پوار دله

مثل عن بعض الحكماء عن مداة فقال مداة

الحيوة فارق خلقت

ده صحت چه روغه لردی پخلو شیر و کبش وار دی

رواچه که داخل و دی چه پری پوهیزی کوی

چه خلوت کوی لچانه ستا پغیزی وی جانانه

به صفاده زپه همد به بل به تا خلاص که لعه

بل به او رده غضب مرینه هم و سواس لری کوبینه

بل شفاده حکما یاره به باطن کبش لپرهاوه

حکه پاک رسول تر عده رسوئی خان تر حده

محبت ده ده هم دیرو به پخیل کور کبش تر حد تیرو

حد حیات من میا کرنت الملیک النیرا عین و قد

چه صحت لری افکره غافل مشه لدا ذکره

لش طمانه دی امان دی پحدت کبش چه بیان دی

ده ولد دی هم صلاح دی سعادت هم فلاح دی

السيرة القدرية من اجرة حقا الشيطان

الشيطان جازل شفاء

چه خاوت کوی بی فکره وی احمق غافل لذرکه

ده شیطان به شراکت و که فرزند کیه صحبت و

فی الیه و شراکت فی الاله و الاله

ده عباس لزویه و مرده چا بستنه و کوه کوره

چه شعله و نیم لواره ده خیل کوریه فرج کبیره

دووی و طیه ده شیطان دایه طور دایه شان دی

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

في الجنة من الجنة من الجنة من الجنة

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

بازی مکوه نگاه دی مکر آس چه ده سپاه دی

في الحديث من يلهو الرجل باطل الاثارة

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

ده حیوة او به دی دله **تویه و به یه یو ارد له**

سئل عن بعض الحكماء عن مدة فقال ساعة

عن النبی فاسری نزلت

ده صحت چه روغه لردی **پخلو شیر و کبش وار دی**

رواچه که داخلو لری **چه پری پوهیزی کوری**

چه خلوت کوی لچانه **ستا پیغیزی وی جانانه**

به صفاده زړه همدمه **بل به تا خلاص که لغمه**

بل به او رده غضب مرینه **هم و سواس لری کوبینه**

بل شفا ده حکما یاره **به باطن کبش لپر هاره**

خکه پاک رسول تر عده **رسوئی خان تر حده**

محبت ده ده هم دیرو **پخپل کور کبش تر حد تیرو**

عن حبیبت من دنیا کرزت الطیب النبی

چه صحت لری لفره **غافل مشه لدا ذکره**

شیطان دی امان دی **پحدیث کبش چه بیان دی**

ده ولد دی هم صلاح دی **سعادت هم فلاح دی**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ حَيْثُ الْخَطَايَا وَجَدَ

الشَّيْطَانُ مَا رَزَقْنَاهُ أَرْسَلْنَا رَحْمَةً فِي

چَه خاوت کوی بی فکر وی احمق غافل لذر که

ده شیطان به شراکت و که فرزند کیه صحبت و

فِي الْآيَةِ وَفَعَلْنَا لَهُ ذُنُوبًا كَثِيرًا وَآوَيْنَاهُ إِلَى

ده عباس لزویه و میزده چایبسته و کرد کور

چه شعله و نیم لزاره ده خیل کور به فبرج کین

ده وی و طیه ده شیطان دایه طور دایه شان دی

فَعَلْنَا لَهُ مَا يَشَاءُ الشَّيْطَانُ وَيُخَوِّفُهُ فَوَيْلٌ لِلنَّاصِرِينَ

فَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَفْئِدَةً يَخِيفُونَ فَاذْكُرُوا اللَّهَ إِذْ أَنْتُمْ

بِأَعْيُنِنَا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَنَسُوا اللَّهَ فَنَسُوا حَتَّى

بازی مکه و نگاه دی مگر آس چه ده سپاه دی

فِي الْحَدِيثِ كَقَوْلِهِمْ لِمَنْ يَرَى لِبَاسًا مِثْلَ بِلَابِ الْفِيلِ

بِهِ بِالْفَتَنِ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمْ فَهُمْ أَنْ يَرْجِعُوا

چه ده بنوا آس میدان ویکه پرسوازه بنایسته خوانان ویکه

یاده غشیو بزه هاروی چه بازی کوی تیاروی

ملائک بانندی حضر بیکه به بازی به هوسیز به

فی الحديث لا یحضر الملائکة من البهائم الا

بشره انما یحضر من الملائکة من البشر

چیه لوزلنده تر ملاوی که فقیروی که ملاوی

دولت مند بشی د لبره روایت دی لخبیره

فی حديث من اخذ غنما عربیا وحقیرها نفی

الا عن الجنة قال من غلب الغنم

بل چه لوز یکس وی ویکه خچی پریان لهغه کوره

قال فی الحديث من جحد لا یدخل بیتا فیه

الجنة

ده یوه غشی لرسه جنت بیامومی دریکه

یو ویشتون کی کان گردی چه گردش به کُر بردی

چه خوک غشی غرز هوبینه په ویل ته ای مؤینه

فی الحدیث ان فی حدیث علی بن ابی حمزه و احمد بن محمد

نعم احمد بن محمد بن عیسیٰ بن ابی حمزه و احمد بن محمد

که خوک شتر کبیر زدی لمیانه به یوه طرف جانانه

یادیره وی پد امیان کبیر بخره نه ویری پمیدان کبیر

نگاه نشته دار وادیه به بازی دی شبنادیه

چیه زده کړی خمدله غشی هیر مکره هیتخ کله

بد خصلت بد عادت به جه کفران ده دی نعمت به

لکه قرآن چه هیر وینه داقد و نگاه لرینه

فی الحدیث من نبی الزم می بعد ما علم ناز می

کفر به اول بعضی الروایات کانا لانی

چه تیریزی یولبله به پینوز غلی کله کله

بیا مقصودیه ریاضت به ده غزا پوقت حاجت و

خالی ندی لثوابه بکاوسر کړی لکابه

عایشه رسول ز غاسیتله چه هر جابه وی لیده ل

عایشه به وه تر تیره چه وه وړی کی وه دلیر و

چه دا چاغه شوه هم لویه پاك زول پيشوه لدیه

الى اقلية السلافة في طيبة الحبيبة

كنت في الحلب في سنة ١٠٠٠

هرگز خواب مَوَاجِبَه بی محبّه بی لبیبه
چه عاقل وی هم بیناوی به تعبیر د خواب داناوی

في الحديث من روي في ولا يقصده إلا على غيب الغيب

سیره دادی ای عاقله
خواب مرغ غوندی فرنگی
ربدی تا نکه عافله
نیست سودوی نیه زیانوی
چهار تعبیر ده ده بیان شی
بیا اثریه نمایان شی

حاشا الربوا طيور على شجر من غياض العقيم قال العجوة في

<p> ميا که خيرو وي که شرو وي روايت دي لکتابه خواب و بخت نيك خصلته وي يه مالیده لي خواب دي خما خبنتن پس فرستلي </p>	<p> په تعبیر پوري اثر وي بکا و برکوي مهتابه چرته را غله ته حضرته انتظار مي ده جواب دي اوس مي خواب سپي ليده </p>
--	---

چه شاه تیرده کوتی مات و **خ** افسوس دیر هیات و
 ده وی ستاخن تن بهراشی **ک** ده زره دی تسلی شی
 مکره هو مبره و سواسونه **م** دام آه افسوسونه
 خوشحال راغی لوطنه **د**ئی ته گوره ته مسکنه
 دوباره چه بیاروان شی **د**ه سفر پکا سامان شه
 دیر لیده لی هغه خواب و **و** عمر تیه جواب و
 ورسره حضرت صدیق **چ** ده لاریه رفیق و
 ده وی مرپستناخن تن شی **چ**ه خراب دی کو مسکنی
 په ژر راغله دلبره **د**اده پاک حضرت تردی
 د اقصه یه کره بیانه **ل**ه اقله ته پایانه
 پاک سول ویل هم داده **ب**ل گمان مکره خطا دی
 چه شوی د تعبیر دی **د**اده خواب د ایه تفسیر دی
 تحقیق د اکنه دلبره **د**ب دی تا که بهر و سر
 داده پاک سول تعبیر و **چ**ه ده خواب تغیر تبدیل و
 دا اعجاز ده پاک حضرت **د**ه نوپر حا کله قدرت دی

په خواب کښ پټ اتردي چې په پاک الله خبر دي
په تعبیر بیه خوک کله رتدېد که خام دله
په خواب سره ناریزي لکه گل پتازه کښ یی

فی الایة فی الخبر فی الحیوة الدنیا فی الحديث

په خواب د خبر په حیات الدنیا فی الحديث

تل خوشحال اوسه تابانه جوړ الهام ده لسمانه
حمد ثنا در لره بویه هم دا خواب وایه خوشخوښه

حالا اذا انشأ احدكم رؤيا فليخبر بها

فليخبر بها فانها من طهارت الحديث بها

په بد خواب اوسه ملاله شیطانه وي اي کاله
اعوذ بالله ته وایه یاره بل هم تف کوه دري وار
پرچپه طرف دلبره سرب دي تا خلاص که لشره

فی الحديث الرؤيا الصادقة من الله واما الحديث

فان من غلبه فليس من الله فليقله فليقله

من الشيطان الرجيم

پتیه وساته پنهان ۱۲۰ شیه سارکت لد ابیان
بی اثره بشی پساته ۱۲۱ دیر به خه وایسم و تاته

فی الحديث ان من رأى احدكم راى كبره او اظلم نور
الشيطان فليست له صلاة من بعد ما ولا يذكرها الا بعد ذلك

روایت دی نیک خصلته ۱۲۲ خوک وه راغی نه حضرت
وی بهمادی خواب لیدی ۱۲۳ چه وی سرخما لویده لی
پنی ز غلم لستوا ره ۱۲۴ بیایه واخلیم نیکو کاره
ده وی دابازی شیطان که ۱۲۵ هسینی پنجه دی ترسان که
و هیچانه حال مه وایه ۱۲۶ پناه غواپه دل آرایه
که رشتیاد یچا هنر و ۱۲۷ خواب یه هکته معتبر و
خه کم نوی له الهامه ۱۲۸ کپو هیزی دل آرامه

فی الحديث ان من رأى احدكم راى كبره او اظلم نور
الشيطان فليست له صلاة من بعد ما ولا يذكرها الا بعد ذلك

خصوصا چه روخ رونیا ۱۲۹ ده غه خواب غالب شیا و
وینی سړی بطهارت کن ۱۳۰ به بندگی بطاعت کن

فی الحديث ان من رأى احدكم راى كبره او اظلم نور
الشيطان فليست له صلاة من بعد ما ولا يذكرها الا بعد ذلك

بیا خصوص چه د از آن که **سُبُّ رُوحِ قَرِیبِ یَکسانِ بَوَا**

چه خریف دی لپاره **فَهْ یُوْیَیْهِ نِکُو کاره**

فی الحدیث اذا تقارب الانسان لم یلم یرو با لسا

فَیَکَلِیْکَ بُوْیَیْهِ اَمَّا فی اللسان وَیَسْتَحْطِیْهِ

کخو و نری ستاد و پانک **حَدِثْنَا لَنْ مَوْرِبَانْدِیْ**

لَمْ یَرَهُ رَیَیْهِ لَمَّا لَمْ یَلِیْهِ لَمَّا لَمْ یَلِیْهِ

هم لازم ده پرتا گوره **یَرْحَمُکَ اللهُ اِی و سروره**

ته دو و مته واره دله **دِی جَوَابِ عَوَارِیْ لِبَلَه**

زیاتی نشته دل آrame **چَه اَز دِی لَنْ کَامَه**

فی الحدیث ان عطرین جمل نشته لَنْ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ

اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ

یا جواب یه دو باره دی **روایت ده هریره دی**

چه لد زیاتی شی جانیه **تَبَه خِلَاصِ شِی لَنَا وَاَنَه**

فی الحدیث لا یُحْمَرُ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ

اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ اَنْ یَقْصُرَ فِیْهِ

چه پیوست و نیزی دسری و
کره نخبه ده ایمان دی

فی الحدیث من خصصک بحضرات سوالیاری

تجرباتی استقرالاجنان فی قلب

چه محمد کنش پیش دستی که
دی چالا که وی جستی که
یو ثواب به بی پایان دی
بل ده غابن ده در امان دی
هم ده نس نخوز کوره
ده غوز لدر ده وزور

فی الحدیث من سبق الماخص بالجملة آمن من الخوف

واللصوص والمافوس

که عطا س وی لرحمانه
ارز می دی لشیطان

فی الحدیث العطا س من الرحمن والتاویب من الشیطان

وی شیطان ده ده همراز

پکنس بول کوی کوره

کینی لاس کنیز ده دلبر

لشیطان ده ایمان دی

پاس پر خولی باندی نکیره

بکا و سزی به بیان دی

بل هم کیناته داخل سر کوه
نه پر مخ شوار خاد سر کوه
ستا آواز هم بارک بویه
کپوهی بزی ای خوشخویه

فی حدیث ان الله عز وجل

ده دعایه هنر
غافل مه اوسه دلبره
چه دامغزده طاعت دی
لحدیثه روایت دی

فی حدیث ان الله عز وجل

چه زاری کوی بخدایه
دابا و سر کوه خود رایه
چه قبوله ده همد مه
ده موی لبه کرمه

فی حدیث ان الله عز وجل

چه بنده یغم غریق ویه
بیا پرده یه تصدیق ویه
چه داغم به خوک لمانه
لری نکه بی سبحانه
پدعا او پزاری شی
مهر بان به پاک باری شی
زربدنی خلاص که لغه
رب فضل لکرمه

فی حدیث ان الله عز وجل

بکسفی الا الله تعالی فدعاه کما ان منقلا

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

که گمان یه دُجرمان و یه سودیه نشسته واره زیان و
چه دده پرب گمان شیخ خود و پربش پغشان شیخ

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

بل الحاح کوه ته دیره پد عاکش ترحد تیره
خوچه دیرسری نالیزی یا الله لده خویشیزی

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

تضرعه عاجزی کره په او سرپری بی سازی کره
چه بند دده رب محبوب شیخ دی د غم پگرد اب و ب شیخ
بیا و خدای ته عاجزی که پخیل عجزیه راضی که

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

بل تلوار مکره بهیخکله قبول دده دعا دل
چه بهجیل که لتاواره دجانہ قبلیزی یاره

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

په اول آخر درود بویه هم ناده رب خوشخویه

چه قبول وی همد مه **که** رب به کله لکرمه

دعارد ه که لمیا نه **که** چه به پاته شی حیرانه

عن ترجمه احمد مجمل محمد

مه خفا و مه اجهار کرد **که** پدا منخ کنن جور ه لار کرد

ملایک چه آروینه **که** دوی مشغول و کله امینه

داسیب ده اجابت دی **که** لحدیثه روایت دی

چه خوشحال وی خندان **که** کرد دعا پر جانانه

بخواری کنن به هیش کله **که** دعا نرد یزی دله

فی الحديث انك لا ترد دعاء مظلوم الا ما اصابه

الظلمة والصلوات على المظلوم

والصلوات على المظلوم

ده مظلوم دعا دلبره **که** ده بخری لسقره

پورته درومی ته آسمانه **که** چه دی خونه نکه و سوره

فی الحديث انقوا دعاء المظلوم فانها تصعد الي

السماء كمنه سرارة

السماء كمنه سرارة

بد عامکره و خان ته **که** و اولاد و فرزندان ته

و خپل مال و منال ته کږي غوږدي خوا و قال ته
ده کهي اشرده گوره پاک الله دي تحيني تر غوره

ان حديث لا بد من ان لا يملك احد من اولاد النور

عنه و ان لا يملك احد من اولاد النور

بل هم لاس پور ته بالا کړه ده قبلي پر لور دعا کړه

ده از ته حد و سر وړه چه دي تحريكه نيكاره نكي

بل هم طول مکره بي شانه پد عاکين اي جانانه

چه دي ملکه شي پر ماله دیر نگاه لري اي لاله

ان حديث حين يظلم بعضهم منكم فليكن من يقول

لله ان انت الحکيم و ما تقول به من قول الحق

و يقول بك الحق و ما يقول اليها من قول الحق

هم لاسونه مزه گوره پر خپل مخ باندي اي و نرو

چه فراغ دي لدعا دي دانست ده مصطفى دي

چه و قونه حسابيز يه چه دعا پکين قبلين يه

يوه روح ده غرفي ده بل ساعت ده جمع يه ده

فی الحدیث بخبر الامام ابو موسیٰ و غیره

چه امام خیرتی منبرته	کدی غوزدی و خبرته
یا خطیب چه کوی ناسته	غافل مه اوسه خواسته
بل چه منر لویزی رهبره	ده جمعی لمتازد یگره
بل چه چرک که اذ انونه	په شیبووی بارانونه
چه ده مری پت چشمان که	یا حاضر به پر میدان که
جلالتین له انعامه	مجزب دی دل آrame
یا جنک ریزده کافرانو	بکا ویر کوی یاد ا نو
چه مسجد لره رفتارو	خلاص لفرض نیکو کارو
بل هم ختم ده قرآن دی	پحدیث کنس چه بیان دی

علا بک من علی من یؤتی فیضه الله و دعویٰ مستجاب

و من ختم القرآن و دعویٰ مستجاب

بل روزه و بل افطار دی	پر سجده باندی قهرادی
-----------------------	----------------------

فی الحدیث الصادق علیه السلام ان الصائم

عند افطاره یغفر له ما قبله و یغفر له ما بعده

فَلَا تَكُنْ مِنَ الْكَافِرِينَ وَخُذْ حَقَّهُ

خصوصاً چه پنجه واره یارب وروائی ای یاره

پر سجده وی نگوئساره دعانه و دیز یاره

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

بل غرض دی لغزبته ده اخلاص لقرء آت

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

عرفات ملتزمه کیو هیزی ای صنفه

جماعت چه ترسل تیرویه بد عاسری دلیزویه

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

بل زیارت ده مضطقی چه دعا و التجا دی

چه پیش کش در شی لچانه قبالوه به خما جانه

بیا احسان و سره بویه بر ابره زیات خوشخوبه

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

در کتب معتبره و در کتب معتبره

یاد عا کره بوالهوسه که بی واکه بی بی سه
چه خاطر به وی خوشحاله دی خفه نخ می ملا له

فی الحديث من هدى اليكم عز و جلاله فكافوا فان
يخجلوا وادخلوا حتى يعلم ان قد كان فيهم

نه دغانه دبی احسان و یوازارد ده سیلمان و ی
بل کفران دی ده نعتی به بد هنر بد خصلت دی

فی الحديث من اوتي اليه خير فليحذر من عجز
جزا فحذني به و من اوتى من كبر النعمة

چه عاجز وی نا توانه ده بنده لشکره جانه
ده مولی شکر به کله دابد بخت و که ای دله

فی الحديث انك كبر الله من لوت كبر الناس الله
بی تقسیم به بویه کوره کمیوه وی خسرو و

چه تنهایه وری لیم و یهمنشین بیه غلیم و یه
حکایت است از حضرت امام حسن و حضرت امام حسین علیه السلام

که بل خیزوی بی خور که
 کیه ویرکری داسخادی
 چه نزدی آخر زمان شی
 یو عالم به نمایان شی

مسجد و نه به بنا که
 مناری خرویی پورته
 کل غرض به نام نشان و
 فی الحقیقت بر خورک ساجده و دیوارن منار

مسجد و نه به بنا که
 مناری خرویی پورته
 کل غرض به نام نشان و
 فی الحقیقت بر خورک ساجده و دیوارن منار

مسجد و نه به بنا که
 مناری خرویی پورته
 کل غرض به نام نشان و
 فی الحقیقت بر خورک ساجده و دیوارن منار

مسجد و نه به بنا که
 مناری خرویی پورته
 کل غرض به نام نشان و
 فی الحقیقت بر خورک ساجده و دیوارن منار

له اسلام بتش نام وی
 هم به رسم لقبرانه
 مسجد و نه به تیاروی
 وی خراب لحدایت
 علمابه شیران و پی
 ده قنود وی نشان و

فی الحدیث یحیی علی الناس لا یقیقن ان الانذار
 الا امره ولا یمن القرآن الا امره و مساجد
 عامه من الزخرف خراب من الحدیث علی اسم
 شرعی ان تحت اسم النصارى من عندهم یخترع

ابن جریر الفتنه و فیہم تعویذ

ابن جریر

ده مسجد چه عمارت دی	به ادب به طاعت دی
لا فی مه آجوه دل	پر مسجد بانندی هیش کله
پدا و نلک به آزار یزی	لکه پوست چه بکابیز

فی الحدیث ان المساجد من فی من النصارى

ابن جریر

که خوک لا فی لبغمه	پکین تیری کری صمنه
چه مقصود دی تا غرت	و مسجد ادب حرمت و
ستا مرض لر هشفادی	هم دامروده هم دوا دی
راسته پنه کنیز ده دمنه	داد عالوله میموننه

نَسِيرُ الْخَيْرِ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ
 قَوْلُكَ يَا رَحْمَةُ الْخَيْرِ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ
 عِلْمُ الْخَيْرِ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ
 الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ الْخَيْرُ

يا وها ب خورس واره	بسی لوله نیکو کاره
ستا غنا و هم دولت دی	هم در جاه هم عزت دی
و کره قصد و عبادت ته	ده مولی و نبه زیارته
یا که الله به لکرمه	عزت و سرکه ای همدمه
چه میل مه و رشی ترکور	عزت بویه خما و سرور
خصوصا چه مهربان و	دیریه جود دیریه احسان و

فِي الْحَدِيثِ أَنَّكَ بَيِّنٌ فِي الْأَنْفِ الْمُسْتَعْدِدِ
 زَوَالِ الْفِتْرِ عَمَّا فَصَلَّيْتُ الْعِدَّةَ فِي بَيْتِ الْمَدِينَةِ
 فِي بَيْتِ الْحَيِّ عَلَى الْفَتْحِ الْفَتْحِ الْفَتْحِ الْفَتْحِ الْفَتْحِ الْفَتْحِ

پکین ناسته کوه دیره	ژدولر مشه دلیره
ترهما وار بهتر دیره	چه تمام ده زمکی سر دیره

هم چه بدنه کل جهان دی بد بازار بدیه نشان دی

فی الحدیث خیر البقاع فی الجهد و فی هذا الاستاذ

ده دنیا خبری مکره مه بازی مسخره کره

هم نشین چهره سبحان و پیاده ده گاه عصیان و

داهر گوره ناسزادی باید ده لره سزادی

لاس به و خوت لطاعته بسندگی لعبادته

چیه کپی او یا کاله بگاوردی کیزی کاله

فی الحدیث الکافی فی الجهد بکلام اللب حصه

در خبر و خبر علامه سبعین سنه

بعضد اوای دلبره رب دی تا که بهروره

چه سری خچی لدریاره ده طاعت نماخته ده باره

کم تبش و بل که جانه ده دنیا سود زیانه

گاه نلری روادیه روایت ده بگردادیه

یاده ناستی لثوابه دی محروم شی ای مهتابه

چه او یا کاله طاعت دی نگاره روایت دی

چه بوی یا خوپره که لاله	پسجد کیش له حلا له
او یازده ملک گوره	پری نو نخونه که ای و نه
خوپکیش به نام نشان ویه	دغه دوی دغه شان و

فی الخلیف من بیط الحصر فی الخلیف من
علی سبعون الف ملک حتی یقطع

چه چرخ آغ ده مسجد بل که	نیک کرد از نیک عمل که
استغفار که لسنجان نه	ده هغو چق کیش جان نه
ده آسمان ملا یک واره	حمه ده عرش پو یاره
خورد و ناوی ای دلداره	وی مشغول له استغفار

فی الخلیف من انصافی مسجد سر لاجال و یزید الملک
و حمله عرش استغفار و یزید ساد و یزید

سنة البرکات

ته پر کین طرف توکل کره	یا وینوته غرنول کره
لا فی مه آچوه پوسر ته	بل و مخ و نبی و لوسر ته
ده قبلی له لور جان نه	احتر از کوه بی شان نه

فی الحدیث اذا برق احدکم فانه یبرق عن امره

یوزمان مریض صدیق و	ده صورت بیغم غریق و
ده و بی طرف ته تف کر	بیا پردایه تأسف کر
وی داکار می نوه کری	چه ایمان می و رکوردی
لوی نگاه و شه لمانه	تیه عفوه کری سُبْحانه
چرتیه بزرگ ده ولایت و	دیریه کشف کرامت و
لبصری باری روان شه	وزیارت تیه خواهران شه
چه دی داعی لد یاره	فقیر و دوت لد یاره
چه ده خوی لانی تیه کوه	ده قبل و لور تی فکر و
حسین سارته ستون شه کوه	ده خیل کفر و لور ته و زو
خیل مرید و یل صاحب و	دافضه ده عجا یبه
راغلو موزده لکوه خایه	اوس محروم خود دل آراه
ده وی ده چه قدم کنش نو	ده رسول ادب به پریشو
خویه خیر برکت دیه	کوم یه شود ده ده نیرت د
بل سالك سپوشه ای یاره	په محل کنش لیساره

چه پرشش گاو و سرورده	ده پمین ده محل غوره
ده هر کارمین دلخواه دیک	چه محبوب ده پال الله دیک
ده وی خاتو کی آسان و	چه می چپ لوری مکان و
خاکه بی طرف می پرینو	پر یسار می قدم کنینو

بسم الله الرحمن الرحیم

چه رختورته و شپه و کوره	مخامخ یه کنینه گوره
تلی یه کوه دیره	پر مرض یه کره دیره
زده یه خلاص کره لوسو	نه دی لشیه لاسه
داد عالوله شفا دیه	چه حدیث ده مضطقی

بسم الله الرحمن الرحیم

ایمان طهرت است و ایمان به الله و ربه و انبیاء و رسله و ائمه و اولاد و عترت و جنت و جهنم و حساب و جزا و عقاب و قیامت و یوم الدین و غیره

بسم الله الرحمن الرحیم

ایمان طهرت است و ایمان به الله و ربه و انبیاء و رسله و ائمه و اولاد و عترت و جنت و جهنم و حساب و جزا و عقاب و قیامت و یوم الدین و غیره

بسم الله الرحمن الرحیم

ایمان طهرت است و ایمان به الله و ربه و انبیاء و رسله و ائمه و اولاد و عترت و جنت و جهنم و حساب و جزا و عقاب و قیامت و یوم الدین و غیره

فخلقهم من طين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين
 وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين
 وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين

وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين
 وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين
 وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين وطين

ده شفا آيات جيبه	تجربه دي لغريبه
بل ته داوايه اي ياره	محاسبه اوّه واره
كه اجل نوي بلاويه	لاجرم دفع بداويه

باسمهم يا كرم براتند اما ان الله اعظم رب العرش
 العظيم ان يفضيه في الحديث من قال له سبحانه ما اظن
 ان الله من ذلك امر من اذا ارحم بخله

مهر مريض لره اي ياره	وي لا بدلي اذ كاره
----------------------	--------------------

لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين

ده نگاهيه مغفرت ديه	يا ثوابيه شهادت ديه
چيه وائي خاوينست واره	بكا وركوي ننگاره

فی الحدیث من قال لا اله الا الله و هو احد من الملائكة
 مرضه ذلک اعطى له اجر شهيد **و ان یؤدی**

بذلک و غفر له و یؤدی له **و ان یؤدی**

بل هم اذا ذکر دله **و ان یؤدی** رب دی تا که بصره و

لا اله الا الله و الله اعلم لا اله الا الله و الله اعلم

شهرت له **لا اله الا الله اعلم** و الله اعلم

لا اله الا الله و لا حول و لا قوة الا بالله و فی الحدیث

و ان یؤدی **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

و ان یؤدی **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

چه مرض پر غیر زور **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

دا آیات لوی صحت دی **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

و ان یؤدی **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

شکوه نبویه و چاته **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

پزگروی کنز هم ثواب د **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

هم پتی تره سره **و ان یؤدی** **و ان یؤدی**

وخفت تبه نهانه وی چه ده عجز نشانه وی
 کجواک وینی دل افروزه مبتلا لدرده سوزه
 بدرنگی و بل آفت وی دی تا خوف هراست وی
 به ویریزی ته له لوره داد عالوله بی کپه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي لا يضرهم السموم
والأرض والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم

که در پینه شی شواره ته ده خیل مطلبه پاره

والسموم والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم
والسموم والسموم والسموم والسموم

نمونخ کرده دولس کرعته به شیر ناستی نیکخلصه
 تر سلام دوراندی دله حمد ثنای تیر سوخته
 دیارلس نویر گنه دلداره هم تکبیر دی لدا شماره

چه عده ده ظالو طیانو همه ده بدرده غازیانو

لا اله الا الله محمد رسول الله

بیاتکیر کوه پرزوره بر سجده پر یوزه نسکوره

فاتحه کرسی ای یاره له اخلاصه او واره

ته پر سر باند ده دویه بسم الله وایه خوشخویه

پسی و اوایه در لبره ته لس واره بهر واره

لا اله الا الله محمد رسول الله

الحمد لله رب العالمین

بیاده دیه ذکر گویان شه سود به پیامو می خندان شه

لا اله الا الله محمد رسول الله

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

که مکافات وی بختاره **بسم الله الرحمن الرحيم** پی داو کبه دلداره

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

چه پکار کنش شی حیرانه **بسم الله الرحمن الرحيم** نا خبر لسوده زیانه

که سفر و که زیارت و **بسم الله الرحمن الرحيم** که نکاح که تجارت و

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

استخاره بویه دلداره **بسم الله الرحمن الرحيم** سود به بیامومی لکاره

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

معادت نیک بختی دیه **بسم الله الرحمن الرحيم** کیه پر زدی بد بختی دیه

سود به نمومی هینج کبلاه **بسم الله الرحمن الرحيم** که خود انا وی دله

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمَسْخُورِ بِالْمَوْتِ

گافرون لوله ای یاره	به اقل کین پنجه واره
به آخر سوره اخلاص دی	پدیری واره بی و سواستی
چه فارغ شیء سلامه	داد عاده دل آرامه

اللهم انی استخیرک بعملک واستغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

و استغنی عنک بخلک و استغنی عنک بخلک

لدا به چه بی زبده دی	هغه کار در لره به دی
----------------------	----------------------

که تعجیل وی لتلواره	وقت تیریزی لدا کاره
---------------------	---------------------

ته دابیت لوله کافی دی	ستا حاجت لره وافی دی
-----------------------	----------------------

اللهم يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

چه مری سینحه لکوره

یا کالی ویکلد وابه

نفل بویه دوه رکعت

بسم الله يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

فاتحه هم اوه وازد

پی آیات دلبره

یا پر بکه جامه دله

پکنس پوه یه کره جانانه

ویرک به دیرشی ته کوره

یا بی نهان الی

فی عزة وفي السموات والارض یا اوت یا الی

ان الله لطيف الخبير

بل واجد معيده لوله چه طلب كوي اهوله

بل هم دآيات جانانه شه خبر نشوده زبانه

يا جامع الناس ليوم لا ريب فيه ان الله لا يخلف

الميعاد اجمعين بيني وبينك كذا وكذا وسمن المتفرقة

چه او سرخ شي غرو نه غرو دادعا لوله ميمونه

اللهم انا نعوذ بك من شر ما امر بسل

چه با سران شي و سر چاره دادعا لوله دري واره

اللهم صبينا نافعنا اللهم صبينا نافعنا

كه و يرزي ضرره چه باران دير شي دلبره

دادعا لوله امان دي محدثه چه بيان دي

اللهم حول عنا لا علينا اللهم على الاكارم واجامد

الضارب والذرية وعناية النحر

كه نه خاي نه دي وطن و پر بيا بان دي تامكن و

پراوه ديريه دله الحمد و ايه اوه ثله

په پاك خاي كېن به پنهان كړه
دا دعا لوله امان دي

اللهم لا تقصنا بفضلك ولا تنكنا بعجزك وعافنا قبل
والذي سجد على النبي صلى الله عليه وسلم

بسم الله الرحمن الرحيم

چه د سرو الوزي باد ونه
مخامخ وباده ته گوره

اللهم اني اسألك باسمك العظيم
الذي لا اله الا انت
الذي لا اله الا انت
الذي لا اله الا انت

بسم الله الرحمن الرحيم

چه تياره شي نيك نه پاده
معوذتين دي مهتابه
چه مياشت ورويني تابانه

اللهم صل على محمد وآل محمد

العاقبة والاسلاف والوفيق له خیر ورحم

رب وديك الله عز وجل خير من هذا المهدل

الاسلاف من خير هذا الشير وخير القادر

والعفو ذك من شره اشهد ان لا اله

الا الله واشهد ان محمدا عبده ورسوله

به تثلث كنس به كمال دي

هم تبارك دل آرامه

دیر به خیر برکت دی

چه سپوز می ته گوری دله

داد عاده تل ته تله

عوز ذکات من بهر من الله العاقبة

چد سپوز می که تند نوثر

هم دعا کره لخیراته

نقل بویه نیک خصلته

چه آهینه کری پر فحشاته

داد عالو له سنت دی

تکبیر دیر وایه هر گوره

دیر به خه وایه و تاته

که خبری لستته

صورت ووه وینی همرازه

لحدیثه روایت دی

اللهم لا تحسب خلقك محسن خلقك لا تحسب خلقك
 انما الحمد لله الذي هو من خلقك لا تحسب
 محسنك ولا ان محسنك من غيرك

چه اول ده ميوي رس و استاد كورد و باهوش و
 داد عالوله ثواب دي روايت چه پدا باب دي

اللهم بارك لنا في قضايتنا وبارك لنا في قضاء

قضايتنا اللهم بارك لنا في قضاء

كحول شي پتن بيماره	ده پير ده يوله آزاره
فاتحه لوله ميمونه	المر ته مفلحونه
كحول وه وين خندانه	داد عالوله جاناناه
بل هم دا آيات دي لاله	رب دي تانكه ماروله

والحمد لله الذي خلقنا له الاموال الرحمن الرحيم ان

في خلق السموات والارض واختلاف الليل والنهار

والنهار والليل واليوم والليلة والسموات والارض

والسموات والارض والسموات والارض والسموات والارض

الارض من بعد موتها وبت فيها من كل صنف ذوق

مصرف الرياح والفضائل المحترقات النجاس

والفضائل لايات لقوم يعقلون

آيات كسري لوله شما و نرو	هم آخر ده بقرگور
لله ما في السموات دي	ته آخره چه بخات دي
شهد الله ته حساب	پني و لوله مهتاب
ان ربكم الله جان	ده اعرف لوسطه ميان
فتعالى الله ته آخره	مؤمنون لوله ماهر
بل صفت دي تلازم	كه شفا غوارى طالب
لا يتوى دي ته حكمة	بكا و كوي فسيم
غافل مشه له اخلاصه	افلقه هه لناسه
چه داو لوي همد	پري به دروي دم تر
بل پني غوز كن اذان دي	له پير بوجه امان دي
په يسار كن اقامت دي	له پير يا نو هزمت دي
پى د الوله نيك كاره	كدي خلاص نوي دري

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

ده اصحاب كهف نمونه	پرديو اروكبه ميمونه
اصباحه بيچكاهه	كپوهيزي اي دلخواهه
ده معنوه ده پاره دله	فاتحه لوله دري خله
پوره دري شبانه روز	پري يه دم كړه دل افروز
هم ده مار لكزیدنه	فاتحه لوله كلشنه
پري يه دم كړه اوږه واره	كشفا غواړي نكاره
ده لړم ده پاره كوره	كافرون لوله اي وړوړ
هم فلق لوله لناسه	پسي دالوله ده پاسه

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

پرا بونك يه دم كړه	په پرهار پوري مرهم كړه
چه اوږولكي بخايه	تكبير وايه دل آرايه
بل هم داوكبه همدمه	كه اوږوژني دم ترده
ولبنوتيه غوږازا كړه	ته آرام كېن نه قرار كړه

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

کثافتیوش یوشی یوشی **ایم دایم دایم**
 کحوک و سوخی له اوړه | دم په دادي خوا وروړه
 بانار کوف بر د اوړه **اذهب الیاس ربنا**
اذهب انت الشاف الشافی انت
 که آزار په متانه ویی | و خواری ته بهانه ویی
 یاز میر لاشه بنده | کپو هیزی ای هو شمنده
 داد عالوله دلداره | ستا شفاده له آزاره
ربنا الدی فی السماء تقدس اسمک
اسماکوا الارض کما رحمتک فی السماء
رحمتک فی الارض وغفر لنا وخطاینا
انا انت رب الصبیحین فانزل شفاء من
خطایک ورحمة من رحمتک علیهم
الوجه بجملة علی علیهم السلام
والله اعلم
 که پر هار د پچا صورت | چیه دیر در د زحمت

سَبَابَه كَنِيز دِه اِي وَرُو	تِه پِر ز مَكِه بَانْدِي كُورِه
بِيَايِه پُور تِه كِرِه جَانَانِه	دَاوِه وَايِه لَز بَانَسِه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بَانْدِي رُشَاه	
-----------------	--

مَكُورِيَه كِرِه دِري وَاَرِه	كُشَا غَوَارِي نَكَارِه
بِل مِم دَا آيَات هِم مِه	پِي وَايِه دَم تَر دِمِه

دِه پُور دِه پَارِه كُورِه	دَا دَا لُولِه اِي وَرُو
----------------------------	--------------------------

دِه پُور دِه پَارِه كُورِه	دَا دَا لُولِه اِي وَرُو
----------------------------	--------------------------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَحْدَه اِي بَات بَصِيرَه	
---------------------------	--

دِه سَنَت فَرَض مِيَا نِه	پِسَر كَنِش خِصْمَا جَانِه
---------------------------	----------------------------

فَاتِحِه دِه خَلُوت بِنَت خَلِه	كُشَا غَوَارِي عَا قَلِه
---------------------------------	--------------------------

يُو هِم بِل پَر دَا بَا لَادِي	دَغِه هُو مَبِرِه بِنِي اِلَه دِي
--------------------------------	-----------------------------------

ده بت جن ده پاره یاره دادعالوله دری واره

بسم الله الاکبر نعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

کل عرق نقار و نهر هر آن که از آن خفیف است آن را

بسم الله الاکبر نعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

پسروا بود نخواهه غسل بویه گاهی گاهه

ده سردرد ده پاره دله بسم الله ده او و خله

پرتندی به کره کشانه له اوله تپا یانه

که نزله وی دل آرایه یاوی درد لبله خایه

کنیز ده گته خما یاره بسم الله وایه دری واره

بسم الله الاکبر نعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

بیاده دبه ذکر گویان شه ته او و واره گردان شه

اعوذ بالله و قلدر نه من یسرق من الجود و احاد من

بسم الله اعوذ بحزب الله و قلدر نه من یسرق من الجود

بسم الله اعوذ بحزب الله و قلدر نه من یسرق من الجود

بیا هر وار کره گته پورته بیا یه دم کره و دالورته

چه دی دست صورت سگین	که خاطر دی اندوه گین و
تبه خلاص شی لضره	معوذتان لوله دلبره
خودی توان وی تل تله	پر صورت به مزده دله
چه ده صبر و اردی تیر شه	که مرض دیر اندی دیر شی
نصیحت کوم و تاته	آرزو مکره لوفاته
روایت چه پدا باب دی	دادعا لوله ثواب دی

الحمد لله الذي هدانا لهذا هذا كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

كان نوره التخيروا

جدائی ده روح ده تن و	چه سالک پر خانکدن و
کپوهیزی ای خوشخویه	دادعا و دلره بوی نه

لا اله الا الله ان الموت

الموت اعتدال واد حمی و الحقیق

الموت اعنی علی غیور

الموت و ارحم الممیت و یسئل علیت

الموت و لا تعذب قبل الموت

هم پسن لوله ای جان نه	که طاقت لری لختانه
ده جنت پیالی به دله	به ژوند و نی خشی بچپله

فی الحدیث یسجد فی السجده سکران الموت لم
 یقبض روحه حتی یخیر یموتان یضرب فی
 الجنة فیشرها و هو علی فراشه فیقبض روحه و یقال

کدئی نوی قاد سرگوره	بری به بل وایه ای ورو
پهر حرف به لس ملکه	رب پیدا کاندی بی شکه
چه صفونه به تیاروی	پد عاپه استغفاروی

فی الحدیث انما یسجد فی السجده سکران الموت لم
 یقبض روحه حتی یخیر یموتان یضرب فی
 الجنة فیشرها و هو علی فراشه فیقبض روحه و یقال

فی الحدیث انما یسجد فی السجده سکران الموت لم
 یقبض روحه حتی یخیر یموتان یضرب فی
 الجنة فیشرها و هو علی فراشه فیقبض روحه و یقال

چه ترشایه داجهان شی	پوشیده ده ده چمان شی
دادعالوله سنت دی	عجب وقت و ده اجابت دی

فی الحدیث انما یسجد فی السجده سکران الموت لم
 یقبض روحه حتی یخیر یموتان یضرب فی
 الجنة فیشرها و هو علی فراشه فیقبض روحه و یقال

انت ولا حول ولا قوة الا بك اعوذ بالله من

الشیطان الرجیم فی الحدیث افکارا یتم من العیون

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

که چار کین دی تل لاش ویک لشکومه دی وسواس ویک

کازی لاس لهغی چاری بنکاره شرک ده وکیم ناری

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

کفارت یه دادی دله رب دی تانکه غافله

الله اعوذ بالخیرک ولا طیرة من عامه فقط

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

چه خر هوکا ندی بزور اعوذ بالله ته وایه گوره

پناه غواره لشیطان شه ده دیه ذکر گویانه

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

چه دی زده پغم آلودوی ندی بنادوی نه بهبودی

ده دیه ذکر گویان اوسه تل خوشحال خندان اوسه

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

سَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 إِنَّكَ رَحِيمٌ رَحِيمٌ هَتَفْتُم بِهِ عَنْكُمْ وَمَنْ عَلَيْكُمْ
 أُولَئِكَ أَوْلَاهُ الْعِلْمُ وَلَئِنَّكُمْ لَخَافِكُمْ فَاعِلُونَ
 فِي سَاءَ مَقَارِفَةٍ أَنْ يَجْعَلُ الْقَوْمَ الْأَوِيَّاءَ
 خَيْرَ نَفْسٍ وَأَوْلَاهُ أَبْنَاءُ غَشَقَى وَلَئِنَّ الْكَافِرِينَ لَآتَانَهُ
 عَذَابٌ عَظِيمٌ أَوْ حَزَنٌ أَلَا رَجَبٌ لِلْقَوْمِ الَّذِينَ كَفَرُوا

بَلْ يَلْمِزُكَ الْفَاسِقُونَ إِذْ يُبْعَثُونَ
 قُلْ لِمَ يَلْمِزُكَ الْفَاسِقُونَ إِذْ يُبْعَثُونَ قُلْ لِمَ يَلْمِزُكَ الْفَاسِقُونَ

روایت دی حدیثه	بل هم دالوله را ئیسه
چه ادنی لدویه غم دی	داستاد سرد لره مرهم دی
روایت دی لکابه	نه نیوی دی نحسابه

فِي عَذَابٍ مُتَسَاوِينَ أَلَا يُرَوِّجُ الْفَسَادَ فِي الْعَالَمِينَ
 لَقَدْ أَخَذَ لَكُم ميثاقاً أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَهْلُ الْحَرْمِ الْفَاسِقُونَ

لَقَدْ أَخَذَ لَكُم ميثاقاً أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَهْلُ الْحَرْمِ الْفَاسِقُونَ

شی لتا صادزی شانه	بل بلوی کارونه جانانه
بیا فرمان ده پاک علیم شه	چه پیدا عرش عظیم شه
چیه پورته که نخایه	چه ملک دل آرایه

نه طاقت و نه توان و نه
چه داذ کر لیسبحانه
عرش یه پورته کر گلشنه
استغفار لوله همد مه
بل دی تا مال دوات د
چه سردارد استغفارت
درمانده واره حیران و ده
شه نازل پردوی جانانه
حملاه و ده خلورتنه
که تخلیص غواری لغه
محدثه روایت دی
دایه طور دایه لاری

السلام الخالد لله لا اله الا انت خلقتني وانا عبدك
والنا على عهدك ووعدك ما استطعت اغفر لي
من ذنوبي ما صنعت ايوب معصتك علي واوف بذي
القعدة فانه لا يغفر الذنوب الا انت وحده
الحديث من نور الاستغفار جعل الله له من كل

مَنْ يَرْجُو عِزَّيْهِ يَرْجُو عِزَّيْهِ

بل هم د آیات دلداره
چه دیر غم لره امان دے

په شپه روځ کین دے
کجا وردی بقرآن دے

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ جَعَلْتَ لِي فِي الظَّالِمِينَ
وَعَيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

که طاعون وی که و باوی | یا البکر بله بلا وی
که ویریزی لضرره | داد عالوله دلبره

حَسْبُ اللَّهِ لِلَّذِينَ اتَّقَوْهُ عَنِ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ
بِاللَّهِ تَوَكَّلْ

که دیرینه شی و چاره | داد عالوله دلداره
بِقُدْرَةِ اللَّهِ تَوَكَّلْ

که غالب شی پرتا کوره | چه سختی و که هر کوره
داد عالوله زکوره | رب به لری که دشواره

حَسْبِيَ اللَّهُ نِعْمَ الْوَكِيلُ
إِنِّي أَنَا جَعَلْتُ لِي فِي الظَّالِمِينَ

ده ظالمی کین یساره | داد عالوله دری واره
دی تا حزن سعادت | بل کمان مکره غلط دی

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه
 جميعا انما عرفت بها الخاف والحد من اعوذ بالله لا
 اله الا هو الملك والحي ان يرفع على الامم
 الابدية من شر عبديك فلا ان وجنودك والسيار
 واتساعه من العجز والافس اللهم كن لي حاكما من
 غيرهم جعل ثنائك وكرمك وجاهك ولا اله الا انت
 عوذ بك من كل اثم الا ما مات من غضبه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

للرحمان ولا تخرج الا همتا وحسنتا ووجوه
 فلي الفتيون فوكت الي قرا الواحد القهار
 انما ات غشيت بلا اله الا الله وسبحك
 ومنا اله بلا اله الا الله وسبحك خولا عجب
 انك بدينك بك بلا اله الا الله - انك بدينك

انك بدينك بك بلا اله الا الله - انك بدينك

بل کاه منتخب دے	بوا العجب العجب دے
پھر حرف کن بی وسوا	لکه غوتہ کری لہ لاسہ
استدایہ لہ ابھامہ	دہ بنی لاس کرہ دل آرایہ
کافہای عین صاد کیفیت	خ میم عین سین فاشحیت
دہ ظالم روح مخ تہ یارہ	وارہ خلاصی کرہ یکبارہ
تخلیص غوارہ لہ اکبرہ	تہ دہ ہر مفسد لشرہ
بل چہ نمز کو یے طلوعہ	پاس پر غرو باندی سطوعہ
کافرون لولہ دلبرہ	ستا امان لھر شرہ
چہ خبر شی لہ طینہ	گوش بانک دی ای مؤمینہ

رسول یاد که لزبان
پی داد عاده کوره
پی درود و واید جان
رب دی تا که خلاص له او

ذکر شیخ حسن بن علی

چه دی لبه ویده شی جان
چه ترخان و تاته تیروی
هغه یاد کره بجها نه
مجت دی پرده دیروی
تبه خلاص شی له آزاره
بکا و زکوی نگاره
چیه زبه وی بی واکه
شور شریره غوغا که
استغفار و زلره بویه
چه شی خلاص لبه غویه

والله بقیة ذکره ال رسول الله و رب العالمین

فقه این است من استغفار له

که لقرضه شی ملوله
که هرغووی غرو نه غویه
رب دی تا که خلاص له لوله
ده احد پنجیر پوزونه
بیاهمه واره ذهب و
دی تا دیر شور شغب و

اللهم اغنی عیالک عن حرامک و بیعک

عن مصیبتک و اغنی بفضلک عن سوائ

اللهم زلزل رج الحشر وكاشف الغيوب وخبير
 المقصرون ورحمن الدنيا والاخرة ورحيمهما انت
 ارحمهمي فان حملي برحمتك تغشني ورحمتي ارحم
 من سواك اللهم ما لك الملك فوق قلوبنا من
 تشاء وتوقر المليك من تشاء وتغز من تشاء
 وتزل من تشاء بيدك الخير انك على كل شيء
 قدير ورحمن الدنيا والاخرة يقطعهما من
 تشاء وترفع من يشاء ورحمى ان حمة
 تغشني بها شئ رحمة عظمى سواك في الحديث
 بعد اذ رضى الله تعالى عنه لو كان عليك

مثل الخبز ذهب لوفاء الله عليك
 انك انما تقول انت الله

بل هم دآيات قلاشه	فما زخفتن دي لفرشه
قل ادعوا الله اي ورو	به تبويت كبن به وكوره
خه تير شوي لبيان	به ترتيب دي خما جانده

واقعہ ہم پس لشامہ
بل یہ لولہ خولس وادہ
دہ دیگر شام لمیانہ
دیر یہ خیر برکت دی
واقعہ بنیہ دلبرہ
لغافق بہ تل اسان وی
چہ لولی تل بشام کین
چہ سحر یہ لولی گورہ
ہم تبارہ لولہ دلہ
چہ دہ قبر لعذابہ
نماز دیگر چہ لولی عمہ
بقیامت بشی سیرابہ
انافحناد دل آرامہ
پس کیش ای مؤمینہ
شہ خبر لداینج گنجہ
مجزب دی دل آرامہ
پریوہ مجلس دلدارہ
دہ جمعی لروخی جانہ
لبوئی چہ روایت دی
وعیال تہ سراسرہ
خوجیات پرداجھان وی
مغہ اوسی بہ آرام کین
مال بہ وشریے لودرہ لودرہ
تہ خفتن مشہ غافلہ
ستا اسان وشی مہتابہ
دیر ثواب لری ہمدہ
پہ کوثر دی بی شرابہ
تہ پشین لولہ مدامہ
غفلت مکرہ لیاسینہ
خان بہ وہ ساقی لرنجہ

فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ

زپه بادشاه تن رعيت	پر چاري به حكومت ديه
چه پر پاك ده زپه حرم وي	صورت هم لشرع سم وي
كه شي لوحه ده زپه تور	صورت سم نخي اي و نرو

فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ

اِذَا صَلَّيْتَ صَلَّيْتَ الْجَسَدَ وَادْفَعْتَ لِسَانَكَ

فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ

ده صورت خوبي هي تخلكه	ستا پكارنده اي دله
ده اموخت در بند دي	په فرمان ده حق پوندي
ويرا نيزي دم تر دمه	له اجله له مادمه
كه پر صد باندي بشرويه	آخري عمر ده كذرويه
ته خيل پلار نيكه كوزه	ستاره هم ده پسي و نرو

فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ فِي الْمَدِينَةِ الْمَكِّيَّةِ الْقُدْسِ

پسوت كين دي بل خير ديه	پيدا كړي خدای عزيز ديه
چه دي امر و تاني دي	ستا پتن كين نهاني دي

عبارت دي له اشانه روح نفس دي خما جانده

في الآية فانما استويته والحق فيه من روي

روح لطيفه دل روح من مريد

دي پوهان به نيك بدگ پد فرمان ده پاك احدثك

في الآية ونفس من رايه وهاه افسار جوي هاه

نور جوي نور جوي نور جوي نور جوي

ده غم خلق به بولي لاله رب دي تانكه ملا له

زيبائي ده ده پكار دي چه دي مل پر سخته لودي

داهم ركن ده اسلام دي چه لازم پر خاص عام دي

في الحديث افضل له من سجد ايامنا اللهم من عبادنا

ايضا قبل من حسن الخلق خلق الله ايضا فيه نيل

في الحديث الذين قالوا حسبي الله والله حسبي لا اله الا الله

بياده ده زيبائي گوره پنه خوي دي خما وزيو

چه خويونه ده انسان دگ پد وه ركنه نمايان دي

يوبد رنگه ناپكار دي وير كول ده دوي پكار دي

تہ دہ خلق لبازارہ

کری لزوی کبیاروی

حسن خلق بدی پکاروی

اول تہ پرخان ضرور کر

بیاطلب دہ بنہ ہن کر

کوم یہ سود لخط خالہ

چہ دیر خو یون بنہ و

کناست یہ کمال نوی

پچویون کبن حساب وی

چہ دیر خصلت خراب شی

بظاہر صورت قیاس کر

کہ خلاصی غواہی جانہ

راشہ بد خو یونہ پریردہ

تہ حرم دہ زہ کی پاک کر

تل مدام پر نفس بینی زہ

لری خواوری ہم خات کر

فی الایه قدیله من زکشیان و قان خراب من دتیب

شاه به وه وینی عیانه	چه تا وه بوی خندان
ز به دی تحت ده معرفت	لوی اقلیم ولایت دی

فی الحدیث قلب المؤمن من عرش الله تعالى

خای نشین ده وطن گور	سنا ایمان ده خما و زور
که کافر که مسلمان و	ده ایمان نوری تابان و
بیان و ال ده ده دلبر	به اختیار وی لکافر

فی الحدیث کل مولود یولد علی فطره الاسلام

فی الحدیث فی الجاهلیه یولد فی الفسق و الفجور

سریه دادی کیو هیزی	به اندک موز گرو هیزی
ده انسان دی خوبه	تیه وار وه نیک خصلته
پهر چا کنس پیدا کیزی	واره وار چه شکاره کیزی
چه پیدا شی خوک مو	ده چار پای هنزای و
وی پده کنس منایانه	آب خور غواری جانانه
مخورا که به وسواس و	ده پونیاك ده لباس و

دو جماعة له لذت	بیا خبر شی لشهوت
ینه دین ینه اسلام وی	دایه فکر صبح شام وی
بل صفت پده کنس گوده	بیا پی پیداشی و زوده
دیر نابوده بی هود ددی	چه صفت ده درنده دی
عداوت ده ده عیان شی	په حد بغض بوهان شی
یایه جنک یایه جدک و	تل یداورده غضب بک و
بل صفت شی لشیطانه	بیا پیدا پده کنس جانم
په فیرب یه جهان بند و	تل مدام یه مکر پند وی
پت پرده کنس هلاهل و	پخوله خوز لکه عسل و
بل صفت چه ربانی دی	بیا پده کنس نهانی دی
مهربان لشنا گویه	کبر یا وعزت جویه
پلوی ده خان مسروره	تل پخپل کمال معزوره
حواله چه ده انسان دی	کل فوز و نه ده شیطان دی
دالبنک کرشی مال ساله	ته خلوینتو کالو لاله
پرایمان باندي حال سخت	ده نیولی ده زده تخت وی

نیه لاریه کز رویه	تری چار پر پرده لنگر و
و کُھک ته نگران ویه	دی پت شوی پت پنهان و
ده خیل عقل له کم له	چه مدت غواری ای له
پر خلوت بست ده ده کمال دی	چه دالنگر ده ذوالجلال دی
دی آگاه بخضومت و	به نصیب به سعادت و
ده غم او بر به نندی بل که	تل مدام جناب جدل که
به میدان کهن به خونریزی	اشیطانه بجناب ریزی
ده شیطان لمره خلاص و	تبع ده شرع به پلاس و
عافل مشه نیک نهاده	یوساعت لدا جهاده

فی الایله و الذین جاهدوا فیها لنهیدنهم سبله
ایضا فی جهاده و فی الف حق جهاده و سبله
تحدیث و جهاد من یجی ده الاخر لا یجید
لا یجید بر ایضا فی جهاده من جهاده

و ده جهاد من جهاده

داندی خلاص کره لند که دانای ای هوشمند

دهد و کون پهلوان وي	هغه کس شانهان وي
هغه دوست پاك الله شي	چه پدا جهاد آگاه شي
دي ويرب ته واصل نوي	چه عقل کامل نوي
وي غافل بي فرواد سروي	تل ده نفس پر ضد سروي
دیر بد بخت بد نهاد وي	ني مجتهد نه جهاد وي
خود سيزي و جحيم ته	پريزي تحت و خيل غليم ته
دي ترکا و خر بتردي	آدم ندي گا و خر دي

در آيه اول از سوره نازعات

آسمان زمکه شوه بيزاره	ده تکليف سخت باره
چه اميد دي ده جنت کمر	تا قبول پر خيل صویر کمر
اي ظلوم جهول نادانه	خبر نوي لسیرانه

في الآيه لا رخصت الا زمانه على التخيّل والادراج

فابین ان هو انهم و شفقین بینها و معانها الانسان

ان الله كان ظلوما جھولاً

چه اول دي کره له لافه	پر شامه درومه کزافه
-----------------------	---------------------

دادی کوم عقل هنر دی

چه غفلت نه شام سحر دی

توفیق غوار به له الله

جناب جدل کوه دخواهه

پر خان تیر د امشقت کړه

ماله طرعه ده جنت کړه

فی الآیة والذین هاجروا ویماء هکذا فی سبیل

الله ان تلک بر حوک القبر الاول فی الاصل فی

الذین هکذا فی سبیل الاصل فی الاصل فی

فی سبیل الاصل فی سبیل الاصل فی

دیر خوراک ده خان بلادی

بکا وری په مولی دی

سر چشمه ده کل عسیان دی

الامان دی الامان دی

فی لایة کافرا وشریفا وکافرا وشریفا

سریه دادی که نظر کری

په ویل دیچا باور کری

کیه نس بخوار به سیر و

پاک الله ده سری هیر و

دیر غافل ده ده شهوت و

دنکاح ده بل لذت و

بیالده نه لب باخی کاله

محبت ده ده لما له

چه عقل کن به ورکه

بل تری جوړ زیب زوکره

که و دان عمارتونه	رنگارنگه نعمتونه
تل مدام خوشی طرب که	خوشحالی هو لعب که
بیالده نه هویدایشه	محبت ده جاه پیدایشه
دیر مال کله پی تعبہ	موندہ کیزی بی کسبه
خودی حکم چلن نویه	تل دشنام زدن نویه
شب روزوی سرگردانه	مقرب شی سلطانه
کاندی ظلم حسدونه	عداوت باطل پندونه
کبر بغض هم پیا که	په بدی کین خان بوا که
دکه کیده لوی حجابی	کاو وردی پکاب دی
چه نس ویزی نکه جانہ	روح یدہ نجی ته آسمانه

فی الحديث ما من عمل من الله

چه تر لوزہ تندہ پورته	زیادت عمل نشتبیل لورته
چه ده پال الله محبوبی	پنظرده رب مرغوب و

فی الحديث ما من عمل احب الى الله تعالى من

فی الحديث ما من عمل احب الى الله تعالى من

چیه لوزخوراك اب ويك | پدوستان كنس حساب ويك
چيه دير آب خورن ويك | هغه كس ده خدایي ديمن ويك

في الحديث انكم عند الله طغاة تجادلون
تفكروا بعضكم الى الله تعالى كل العباد في

الجنة والجنة في الجنة والجنة في الجنة

چيه لوزخوراك ميناوي | ده زړه سترگي به بيناوي
كم خورن ده زړه صفات | چه حديث ده مضطغان

في الحديث من اجاع بطنه عطسته فكم له

الجنة والجنة في الجنة والجنة في الجنة

كه خان وزي كړي بارانوي | دا خصلت دي ده بيناوي
هم لذت ده عبادت دك | هم ده سخت زړه قوت دك
حلاوت ده مناجات دك | پكېن كس ده شهوات دك

في الحديث كمال في انصاف البطون فانهم

الجنة والجنة في الجنة والجنة في الجنة

كخان وزي كړي جانانم | شي لتدي سرگردانه

ده جنت د سرواره دله تا پلاس و تکه وله

ان الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

والله اعلم بالصواب

عقل تن شي چه سیراب و

تن به صاف لکه جوهر و

قال افلا تعلمون ان الله قد افلح

ما اصابه من الضر

کدی لبر خوراک ته زده شی

ته ده خیل خوراک میزان کوه

تریوه لقمه بیشتره

پنقصان بیه هیت کله

تر هغودی ستا کرموت و

چه هلاکت دی ده خان تو

کحوک یو وار لطعامه

سرگردان شی بیطاقته

وی ندیم لعبادته

بی کدّره لدر یابه گدز نکیزی مهتابه

الحديث الثاني في خبر الكلاب

که بخات غواری لناره زبته بند کړه لکفتاره

بی لذر کړه نصیحتّه خود به ویرشی ترجسته

الحديث الثالث في خبر الكلاب

من حديث علي بن الحسين

خکه تل نیوره دلبره هغه پاک صديق دبره

پد هان کبش دل آرامه چه شي منع له کلامه

ته ز نامکره ای یاره زبته بند کړه لکفتاره

نور حبت ته سیرا برخه په ضمان ده پاک سرو شخه

الحديث الرابع في خبر الكلاب

من حديث علي بن الحسين

چه ده خولی ده فیر شیره خان نگاه کاندی دلبره

بل یه کیده حرامه وی ترلیه دل آرامه

وی به خلاص هر شیره پدوه کونه بهر وره

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

دیرگاه دی له انسانه ه پیداکیزی له لسانه

چه دی نکد نگونساره په وزخ کبش ای دلداره

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

سریه داینی ای دلبره رب دی تا که بهره وره

خوپزوه کبش تحیر برنوی هینج مجال ده تقریرنوی

هرکاره چه وی پرزوه یوصوت غواری پرزوه کبش

لثوابه لو باله بکاو سرکوی ای لا له

چه دیروانی دی رغلط پگاه کبش مختلطینه

خی دوزح لره مهتابه که ده خان خونه مخرابه

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

چه آفات ده ژبی دینه داوه اصل لرینه

یو لایعنی لویه بلادی	چه عالم پیتلادی
هر کار چه ضرورت وی	په قدرده خیل حاجت وی
که سوال وی که جواب وی	چه نگاه انتخاب وی
نصیحت ده نیکو کار وی	یا تسبیح وی یا اذکار وی
یاده علم لکفته	خه بیان گوره دلداره
ماسوی لای مقاله	لا یعنی گنه ای لاله
ده سفر چه حکایات دی	کچه کمرویی کچه نریات دی
ده اُلس له کار باره	لبنهرونو لیدیاره
ده مخلوق له عجایبه	په اخلاص اوسه تایبه
آرویده که بی بیان دی	واره تالره عصیان دی
تیه واروه حکایت دی	له انسه روایت دی
یوهلک وه شهید گوره	ده اُحد پچنک کبر و سروره
ده ترلیه وه دبره	پرخیل نس تاندی دبره
وه له لوزی سرگردانه	ویرتو نشه میدانه
مویره راغله خگر خونه	کریه پاک لخال خونه

وي به خاي دي تاجنت به	به اخلاص دي شهادت به
ده اسلام پرنگه جانده	وزي ولاهي بجها نه
ده رسول به فرمان تايه	پر ميدان باندي و دزي
پاك رسول ويل اي مور به	ته خبري مكره سپور به
دي بكلمه جنتي ويه	كيه كړي لا يعني ويه
بل دروغ دي خماخانه	پناه غواره اسبجانه
بل دروغ چه مسخره كه	پر سريله شراره كه

في الحديث ويل من يحدث في كذب ليضحك من حديثه

في الحديث ويل من يروي حديثه ويل من يروي حديثه

حضرت چا سوال كړ	ده سوال پدا مقال كړ
چه مسلم هم چري غلا كه	ياد دروغ وائي زنا كه
ده وي غلا و زنا كيزي	پسلم كېن پدا كيزي
دروغ نه وائي هيڅكله	چه مسلم وي خمداله

في الحديث ويل من يروي حديثه ويل من يروي حديثه

في الحديث ويل من يروي حديثه ويل من يروي حديثه

سریه دادی ای جانانه

پدروغچه تاقین ویک

حق باطل و تیره یکسان شی

حکده خواب به دروغ زن ویک

چه صادق دیچا کلام ویک

تیه غوز باسه لمانه

ده زره لوحه غلطین ویک

خویه اویر پوری پخان شی

چه دروغ دیچا گفتن ویک

خواب به جور لکه الهام ویک

فی الحديث الزیاد الصادق صادق

که دروغ که خیانت دی

به مؤمن کنش به هینج کله

به ایمان کنش به خطر ویک

بد هنر بد خصلت دی

دا خصلت نوي ای دل

چه آلودید اهنرو ویک

فی حدیث کل مفصاة بجمع علیها المؤمن المؤمن

والکذب

که جناب ریزده کافران ویک

یا عورتیه وی دلبره

یا سواس ده ساله خان ویک

پدروغ ئی ته امان کری

یا صلاح ده دوی پیمان

چه ویریزی به لشره

کدی خیل که مسلمان ویک

چه اظلمه به نهان کری

یا انکار چه کوی جان	خونک لفسقه اعصیان
دایم خایه رواد	کهر گوره ناسرادی
که دروغ تشی لاچاره	ماسوی لدیه دلداره
معارض در لره بویه	کپوهیزی ای خوشخویه
چه سایل دی لقاله	چه مضمون واخلی لاله
سنا زره کنر دل آرامه	بلخه مراد وی لکامه
یو مثال به درته وایم	چه و تاته یه و فایم
شعبی ناسته وده ننه	چابیر ون و کره پونبته
ده ده تنه خان هم نهان کر	معارض یه پد اشان کر
چه مکتوب به دایره کره	و غلام تیه ناره کره
دایره ته لاس پرداز کره	بیا بیرون و برته آواز کره
وی شعبی نشته ده ننه	پر بل خای کوه پونبته
بل غیبت یا بهتان دی	ترز نابتر چندان دی

فی حدیث الغیب و انشد من الزمان

چه معراج ته رسول تللی | ده یو قوم وه لیده لی

چه شکولیه خیل مخونه
لخواری تخکر خونه
بجبریل به سوال کبر
ده جواب پدا مقال کبر
غیبت گوی وای ویداژ
پعذاب کین گرفتاره

فی الحديث من روت سیری علی نور غشون و یون

باز فیر و غیل فی هم المفسدون

نیک عمل به لد یوانه
ده مفتاب کازی جانانه
پری به دل هغه دیوانه
چه غیبت به نور جهان که

فی الحديث ان حسرات المصابین یثقل علیهم

المظلمه و بالغبیه

غیبت او دری چه لکیزی
نیک عمل به ویلی کیزی
که طاعت خرمن خرمن کری
همه واره به گل خن کری
که بچوله دی تا غیبت و
چه دی داخوی خصلت

فی الحديث ان الغیبة تسرع فی حسرات العبدین

النار فی البیوت

سریه دادی کوهیزی
بویل دیچا کرو هیزی

عایشه ده دی بحال	وه ساکتہ لمقالہ
پاک رسول و مرتعنا کبر	پغیت کنن بحساب کر
کہ پزہ دی بد گمان و	چہ ناحق پر مسلمان و
دوروی دی هغه متیاه	چہ تہمت وی دل آوایہ
دادہ زہ غیبت دہ کورہ	پاک الله دی چین و غورہ

فی الحدیث ان الله عز وجل من المسلم دہ و سالہ وان

کمزینہ بنظر بد ظن السوء

کہ مظلوم داد فریاد کہ	دہ ظالمونہ یاد کہ
یا ناصح چہ نصیحت کہ	یاد یجا نگاہ بدعت کہ
وهغه تہ ویل وی	چہ قادر یہ و
کہ ملاوی کہ حاکم و	کہ یہ زور یہ دی عالم و
یا کہ خوک غل رهن و	چہ ضرور یہ مبرهن و
لہ احوالہ دید بیان کری	پہ خبر چہ مسلمان کری
یا شاہد وی پدر و غہ	یا فاسق وی بی فرو غہ
پوشتید یہ شی بحالہ	تہ اظہار کری خمالہ

یا نگاہ چه خوک شکاوه که	ده حیا قمیص یاره که
بغیبت کبر نقصان نشسته	هیچ نگاه عصیان نشسته
لحوک فسق یا فجور که	بجهانیه مستور که
چه زهریریه په اظم سارو	د غیبت ته کله لارو
که پچا غیبت بهتان شی	چه ویر تیره ده ده زبان شی
تل توبه واستغفار دی	هم مفتاب لره وقتا شری
دریده دی مخ پوره	چیه وچینی ای وړ وړه
که ده پښور سیدیه نوی	یا غیبت شوی د مره وی
تل یه مدحه او ثنا دی	یاده ده په باب دعا دی
یا خیرات و پرسی بویه	بعوض کښ ای خوشخویه

وَمِنْ غُیْبَتِهِ كُنُیَا اِلَیْهِ رُغُیْبَتٌ

بل هم بحث مذکور یاره	لوی آفت کپه بی شماره
چه ده خپل علم اظهار که	زړه د بل مسلم آزار که
که پر حق وی که باطل و	ده سړی زهر قاتل و
په ایمان کښ به نقصان و	چیه دا خصلت شان و

فی الحدیث لا یستدیک عبد حقیقۃ ایمانہ حتی یرفع

عنہ **فہو المرء وکفو حق**

کہ برحق وی ای احبابہ

خان ساکت کرہ بجوابہ

رب بہ ویر کہ بالاترہ

دہ جنت مافی دلبرہ

پر باطل کیہ تسکین وی

دہ دہ خونہ بہ پائین وی

فی حدیث من ترک امر و فہو حق لہ بیت فی الغلۃ

الجنة و من ترکہ و فہو باطل یخفی لہ بیت فی روض الجنة

بل مزاج ہم لو بلا دیے

چہ عالم مبتلا دیے

چیہ دیرہ مسخرہ وی

پہ جہان کنس بہ شہر وی

نہ ہیبت نہ وقار وی

نہ باور یہ پگفتار وی

لصحتہ یہ پرہیز کرہ

خینی لری خہ گریز کرہ

فی حدیث انما جعل حکام بالکفاۃ بعضی بہ عیالہ

فہو بہ من اشربا

دہ مؤمن دہ زردہ دہ پارہ

گر بیش مزاج دلدارہ

ہیخ نگاہ بدعت یہ نوی

چہ دستور عادت یہ نوی

چه دي دوروی دل ارامه لدر و غه لد شناسه

فی الحديث فی الامزج ولا قول الحق

وہ بدی پیرانه سره ملاقی شوه لسرور

پاک سول مزاح آغاز کر لبہ ی سر و یہ راز کر

زارہ نہ دیز و می جنت ته ده جنت و بنہ نعمت به

فی الحديث فی الجنت فی الجنت فی الجنت

شوه غریبه بی آرامه ده رسول لدا کلامه

پاک سول به تسلی کره مزاح به پوهه دا کره

فی الحديث فی الجنت فی الجنت فی الجنت

شوه بدی پیر و خوشحاله مزاح ده رسول لاله

لکه کل تازہ تابان شوه چه داپوهه به بیان شوه

بل هم مدحه لوی گرد آت روایت چه ده کتاب دی

فی الحديث فی الجنت فی الجنت فی الجنت

مفازة من التلوی

ده حضرت دوراندی له چادی چا مدحه کو له

پاک رسول و تره گفتار که | پدری واره به تکرار که
ای بد بخت ناپکاره | بعداب شوی گرفتار
جور دی بریکر دده غار | بی لثغه پناه غوار

فی الحدیث و عرفت قطعت عنده حبك و الوعد

مدح و مدح و مدح و مدح

چه دی مدح به محضو که | ستاپیدا کبر غرور که
وطاعت ته شی کماله | هی توبه کره لدالاله
تیره تیغ دده پلاس دی | ستاده سر بکسر و سواس دی

فی الحدیث و عرفت و عرفت و عرفت

مدح و مدح و مدح و مدح

کدی خوک مدح به کوبه | نه غره مشه خود بینه
پگفتار به باور مکره | دی ده لاری رهبر مکره
وخیل عیب ته نظر کره | خان ملدح کویر کره
بجهانه چه دی تله شی | خاتمه گور پشه شی

فی الحدیث و عرفت و عرفت و عرفت

ته ده ده و مخ ته خواوري

بنکاره دود کړه کیه آوري

دي بنکاره د تاغليم دي

چه ده دين دي بکښن نيم دي

في الحديث حشر الثواب في وجوه المداحين

چه ظالم وي يا فاسق وي

هغه تل ده غم لايق وي

ته ده ده لم دج گوره

احتياط کوه هر گوره

چه ايمه بغضب نشي

عرش کري مضطرب نشي

في الحديث ان يغضب اذا مدح الفاسق

کيه مدحه که دعا وي

که بنکاره مدت د پجا وي

بي دعا چه هدايت وي

وظا ايمه نصيحت وي

بيا هغه ظالم به ويره

مسلط شي پر ده گوره

في الحديث من اعان الظالم بساط الله تعالى عليه

کدي چا استقامت وي

لغزوره سلامت وي

ده هغو مدحه روا وي

چه دروغ نوي نيتباوي

خکمه بال رسول اي دله

ده صديق مدحه کوله

چه بتول ده ده ایمان کرای له ایمان ده جهان کرای
شه بی قیله بی مقاله دوتیر ایمان ده صدیق لاله

فی الحدیث نووزک ایمان بکر ایمان عالمین

نور ایمان نور کمال

هم حضرت وی لصدیقہ کتہ و پرانندی وای صدیقہ
نبوت به هاله ستاوه هم به خا ایمان پرتاوه
امازہ کرم رب و پرانندی ستا ایمان شه پر مابانندی

فی الحدیث کنت و ابوبکر کفر ہی ره مان فالو سقنه

نامت بد و لکن سقنه فالو سقنه

هم به مدحه ده عمر کره هغه پاک بنی سرور کره
که خا نبوت نوا یے ده رب فضل حمت نوا
نبوت به هاله ستاوه پر ضابده مولی وه

فی الحدیث اول اربعه بعث با عشره الاصل الثالث

فی الغضب

ده دوزخ لخته او ره شی جدا به شری کوره

چه پزوه دی مضطرب شی نور نامه ده ده غضب شی

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

الصلوة و الحیل

چه غالب پر طبیعت شی نور سیری شیطان صفت شی

چه خلقت به ده له او پناه غواره خما و سرورده

بظاهر دشنام دی و که به باطن ده حسد و لک که

تری پیدا جناب جلد شی چه به او رده غضب با شی

خیل غضب به بهانه وی به ایمان کنش به سر خنده وی

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

الصلوة و الحیل

سلامت هغو ایمان کر چه به دانه هر نهان کر

ده شیطان مکره پنده بکا ویر کوی هوشمند ده

هر چه گوید ده غضب نوش که به ایمان به خلقت پوش که

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

الصلوة و الحیل

عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَبِي بَرْزَاءٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

چه ده حلم له دسریا به خولک داویر و هی له آبه
لغضب ده خدای خلاص ی دده مولی ده دخواص ی

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چه غضب پراوآره شی ده دوزخ پرکاره شی
مکر و بیری فضل و که چه پراویره توی او به که

فِي الْحَدِيثِ مَا غَضِبَ أَحَدٌ إِلَّا انْغَمَسَ عَلَى حَقِّهِ

کخاطر دی مضطرب شی چه غالب پرتا غضب سی
طهارت کوه خود رایه اعوذ بالله هم بخوله وایه
چدی مرشی اویر له آبه کیو هیزی ای مهتابه

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الشَّيْطَانَ خَلُوصٌ مِنَ النَّارِ وَمَا تَصِفُ

الْأَنْفُسُ الْمَلَكُوتِيَّةُ إِذَا غَضِبَ أَحَدٌ كَفَلَتْهُ

ته ده دین پچار و یاره غیرت مه پریند ده بکار
چه ترشاده دین غیرت که تل بچیک کبن هنریت که

په کیره وکېن حساب دی روایت چه ده کتاب دی

الحمد لله الذي جعل في الحسد

په حسد کېن بیا کرم سودر الحسود لا يسود ديه

چه ده بل نعمت ويني پسي خوري دزيگي ويني

تل مدام پسي نوليږي په نيکي په اور لکېږي

لکه اور لگي بي با که لکيا هه مخاشا که

في الحديث رتب الحسد باللام في الماضي الحسد

في الحديث رتب الحسد باللام في الماضي الحسد

سود دي نشته بي لزيانه محسد کېن اي نادانه

يودي زيان پکېن ده دين د بل خاطر دي اندوه کين د

پرده پروت وي نعمتونه ستا پرده کېن زحمتونه

که هر خويام پروه کړي يو وېسته بيه خم نکړي

چه وړ کړي بالقيدي ستا بي خا افسوس اهدي

في الحديث حكاية من قال في الحسد

في الحديث حكاية من قال في الحسد

آدمت بیان عبادی

حسد ادنی ای د لبره	رب دی تا که بضروره
چه ده بل مال دولت و	یابه جاه یا عزت و یه
یاوی خوک خوشحال تابانه	پخاطر ده دوی پنهانده
خالی لاس یا ته حیران و	یا غم جن هم پریشان و یه
سبب کبر عداوت وی	یا خبیث دی طبیعت وی
ته ده خدای ده مال بخیل	یه باطن رنخور علیل یه
کسب ظالم هم عصیان دی	یه بل چاکن نمایان دی
چه غرور یه جاه مال که	پیکاه کین خان پامال که
داده دین غیرت ده کور	حسد ندی خما و مروره
هم که دامنک ستا خضاق	چه دامنک بغمت دی ناوی
ده الله له لود مر باره	ده ده حال و یه برقراره
منافسه یه بولی گوره	دا حسد ندی ای و مروره
نارواندی رواد یه	طبیعت محمول پرواد یه
چه رضایه شی و سال ته	هم و جاه و منال ته

کد بهمن ده سُر مال وی | دی خستن ده جاه مال وی
بی اختیاره دی زده بدوی | و سرتا پیش بغض حسد وی
خوشحالی کوه پروره | ده ده مدحه ثنا و مرو

فی الجاهلین ثلاثه لا یخفی عن احد الفسوق الظهوره و
الحسد و البخل کم بالخرج من ذلک ان خستت فساد
عطفی و اذا بظلم فامض و اذا حسدت فالا تبسم

بل پرده باندی احسان کوه | دی غلام پخیل احسان کوه
ویرک بستاحسد بفضايشه | هر د بهمن بدی اشنايشه

فی الآیة اذ فزع بالقیحی احسن لالا الذی بینک و
بینکم عداوة و کانه ولی حمیم و قال علی الانسان
خیر ان یتواکف ان یتواکف ان یتواکف ان یتواکف

چه بخاله سري خلاص وی | په سخا کبش په تل لاس وی
هغه خلاص لیرد سره | پدوه کونه ای د لیره

فی الدنیا من یوقی نفسه والذات هم المفلحون

بد عنزه بد خصلت دگر
طوق دغاری بقیامت
خلاص کره خان لدغه بند
کپوهیزی ای هوشمند

فی الدنیا بل هوش هم سیخو قوت مراد خاوا

فی الدنیا بل هوش هم سیخو قوت مراد خاوا

سخت درخته رنگینه
پخت کنش ای مؤمین

چه تر لاندی به سخیان و
تل خوشحاله اوتابان و

ده دئی بخل درخته ورو
ده دوزخ پیمان کنر گوهر

ده بخیل مقام دلدار
پناه غواره لستاره

فی الحدیث السخیه تجوز فی الجنة فسل

یلم الجنة لا السخی و بخل عجزت فی النار فلا

فی الدنیا بل هوش هم سیخو قوت مراد خاوا

تر بخیل چه دیر زاهد و
دابهتر گنه رائیسه

چه سخی و اوج هول و
لطاغته به ذهول و

چیه بد خلقه وی بد غوثه	داخو یونه بوی داله
چیه داخصلت هیزوی	په ایمان کبیر یه ضرزوی

لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الرَّحْمَنُ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چه مشغول که بخدایه	کله نیادی دل آرایه
کدی مال وی کدی حایه	کشم وی که سپاه وی
کدی آس وی کدی خرو	کدی سیم وی کدی زرو
کعورتیه کفرزند وی	چه دی زره پوری پیوتنگ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّبُلَ

الَّتِي تَنفِرُ فِيهَا لِلْعَذَابِ

وَالَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّبُلَ

الَّتِي تَنفِرُ فِيهَا لِلْعَذَابِ

پمذهبده عارف لاله	ماسوی لذو الجلاله
چه پدار کبیرده دنیاوی	هنکی واره دنیاوی

که عصیان وی کفایت
که ثنا که عبادت وی
خاکه پاک سول گفتار کر
پد بنا کن به شمار کر
ده نمائش فیض ای ده
زب دی تا نکه غافله

في الحديث حببت لي من دنيا لا تلت الحبيب

الفاء وقت عين في الصلوة

زنده گی ده دنیا گوره
مسخره بازی ده وروده
چه ده زره ستر کی بناشی
هغه پوه پد اوینا شی

في الحديث نجرة الدنيا الحب وهو من الدنيا

الفاء خور

رب ده مخلوق پر لوری
بنظر ده رحمت گوری
که دی سلک وی که خیز زیو
که حبه وی که نقیر وی
لغه وفته چه پیادی
نظره یه جدادی

في الحديث ان الله تعالى يورث الارض واليمن لمن يشاء

الفاء والارض واليمن

نظاره نه ایسته زیادی
پباطن لویه وبادی

لکه مارچه نقش نگاروی **نکته** بک لوزهریه پرهاروی

من عینی فی السطحات الفخمة فی مثل اللذات

نکته مثل عیله بلور سیاه و خیل خیمه

محرکه دی بی شماره **نکته** چه دی و ب نکه نکره
خودی پنی رسیزی غله **نکته** کوندی خالص شی خادله

فی حدیث احذروا الذین یأثمون **نکته** عین و لای

نکته و ساروت

شوه پخیل صوت کره عیانه **نکته** و عیسی و ته جانانه

و بهدی پیرانه سره **نکته** پور لزیب لزبوره

قرز پورده لاندی گور **نکته** دابد شکله و هر گوره

کره عیسی بو بنسته باره **نکته** ده بدی لکار باره

چه ته خوک فی مرانه وایه **نکته** خیل احوال رانه و نمایه

وی دنیا برای ماهره **نکته** شوم پخیل صوت ظاهره

چه را کری باله مولی **نکته** عالم گور و نابینا دی

بز پور خما غلط وی **نکته** چه بر مایه محبت وی

بیاعیسی وی لزبانہ	تاناکاح کری پچانہ
دی وی پیردی بی قیاسہ	شمارہ نشی خمالہ لاسہ
بیاعیسی ویل بیان کرہ	کل احوال سراتہ عیان کرہ
ظلا قونہ یہ دسر کرے	کہ مرگونی دی بیل کرے
دی وی توله ماوژلی	پچیل لاس می دی وزلی
دو عیسی پاتہ حیرت شه	دایہ پندھم عبرت شه

روى انه كشف الدنيا لعيسى عليه السلام فمر بها

في صورة رجل عجمي زحف على الارض من تحت رجليه فقال

يا اكرمك فقال لا تصعبهم فقال انك لو

كانت في الدنيا لكانت في النار

دو دنیا سینہ فانی دی	کل وسواس به شیطانی دی
----------------------	-----------------------

ترکیر نگاہ اکبر دنیے	پچدیت کدی باوڑیے
----------------------	------------------

سر چشمہ دہ کل عصیان دے	دایہ طور دایہ شان دے
------------------------	----------------------

في الحديث حب الدنيا من البر النجاسه ايضا في حب

الدنيا من كل خبيثه

چیه دامینه پای بند ویکه ده دنیا پجال کنس بند ویکه

شب روزوی بعصیان کنس پگاهه په طغیان کنس

هغه کس ده خان غلیم ویکه عاقبت به خای حجم ویکه

فِي الْأَيَّامِ الْمُنَاوِسِ حَقٌّ لِّكَ الْحَقُّ وَاللَّهُ فَانْ

لَا تَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ الْحَقِيرُ مِنَ الْمَسَاوِي

کدیر زهد پر هیزی که تل بیداروی شب خیزی که

غرو نه غرو نه به عمل وی چیه حُب ده دنیا مل وی

دی به ویرولی ته اوره کجا ویردی کیزی ویرور

لِخَصْمَيْكَ الْجِدِّينِ الْقَوَامَيْنِ مِنَ الْقَبِيحَةِ أَعْمَالُ الْجَبَالِ

الْمُهَانَةِ فَيُرْسِلُ فِيهِمْ إِلَى الْكَارِثَةِ وَالْجَوَارِ سَوْدُ الْعَدُوِّ

مُحَالٌّ وَالْإِنْعَمَ كَأَنَّهُ لَا يَصْلُحُونَ وَيُصَوِّمُونَ وَيَعْدُونَ

مِنْ مَنَاسِكِ الْبَيْتِ إِذْ لَمْ يَرْضَ عَلَيْهِمْ خُلَاسِ بْنِ الدَّيْثَانِ وَتَبَوَّاهُ

چه پجب به مبتلا شی تری پیدا به خوبلا شی

یو کخدا به بیگانه ویکه په ایمان کنس به رخنه ویکه

بل به تل پغم آلود وی ده دنیا پزیران سود وی

بل مشغول به روز شب و بیدار
خلاصه بیدار و بیدار
بل پزیره کن به محتاج و بیدار
که خستیدن ده تخت تاج و بیدار
بل مرگی ده سری هین و بیدار
چه ده زود آمد به دیو و بیدار

فی الحقیقه من صبح الدنیا اکبر و فی فلیس من الله
نهی و الزهراء اربع خصالها لا یفصح ابدا و
نقد لا یفصح منه ابدا و نقد لا یبلغ غناء و نقد

ده دنیا مثال ای و مرده
ده دریا باو به دی گوزده
خویه دیری خبی طالبه
هو مبره تنده که غالبه
خوپدا تری استغاثه
نه علاج نیه شفا یه
اخر دی مرشی بی آبه
په او به نشی سیر آبه

قال عیسی علیه السلام من الدنیا مثل شارب الماء
و لا یحس ما یشرب الا اذا شرب من ماء الموت

که سیلاب ده سیم زرد و بیدار
چه روان دیچا پرد ترو و بیدار
بل دوم غواری بخله
مرید و نشته اهو له و بیدار
بیادیرم گوری بی صبر و بیدار
مورید نشی بی لقبه و بیدار

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا

يَنْفَكُ يَا وَفَاكَ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا يَنْفَكُ

تو له وی به بد و ده لاسه

و مرتبه خیر گوری کو چشمه

تری به کاله کیزی صبر

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا يَنْفَكُ

صد لغت پر دنیا بانڈی

چیه وجه خدائی نه وی

چه قدره خیل کفاف و

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا يَنْفَكُ

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا يَنْفَكُ

به مثال خونند و شرو

چه یوه پر بستر و یه

چادا اویراوب گلی

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا يَنْفَكُ

فان جدي على عاتق السلام لا يتقيد حب الدنيا وحب

الاخر وفي قلبه من لا يتقيد المآل والدار

فان الدنيا زينة والآخرة جنة

دادنيا ناويه پجات نه

خونم پهر کين دين و سر که

هي توبه کره شیر محمد

لدا هسي رنک نکاحه

پدنيا چه خوک آلود شي

داکمان مکره مکاره

په او بو کين گذر نشي

فان الحديث مثل صاحب الدنيا مثل الاثر في الدنيا

فان الدنيا لا يتقيد الذي فيها لما لا يقبله الله

چه ضرور قدر حاجت وي

داسري لره ضرور ديه

زيات تردي سم قاتل دي

چه حديث پدا قايل دي

والله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خکله پاک سزول ای دله
بدارنک دعا کو له
رب کفای خموده قوت کری
تیه قوت لا یموت کری

فِي الْمَقَابِرِ اللَّهُمَّ اجْعَلْ فِي قُلُوبِهِمُ الْفَهْمَ

وَالْفَهْمَ

سریه دادی این نادانه

چه انسان یو بو العجب دی

دی بذات ده ملکوت دی

بیابده سروهی و مسکن ته

چه ده بل وطن طلب که

هیچو ک نرسبزی یاره

بیاتوبنه دلاری بویه

چه نه گاه نیه دانه و بی

اخر دی پر لار چیران شه

چه مرکب به ناتوان شه

که مرکب بتو بنهار که	دی پیاده پسی زفتار که
و رنه دی شی نرمتر له	خان بخوار که خمار له
سودیه نشسته لمر که	بی خواری بی تعبته
چه پر سر به وی بندونه	هغه کله که بندونه
ووزی وی لچپله کوژ	تخا نر سیزی وروده
نه دلی شی نه هوری شی	پاته دی لقافلی شی
پچیل بند پوری حیران و	آخر مرکب به پر بیابان و
اول خان خلاص کره لبار	بیا سفر کوه دلداره
خود به ویرشی خوشحال	ته اصلی وطنه لاله

فصل الحدرت حب الوطن بن الامان

که اویرشی بول نیار و	که غم وی کجوار و
دایکار دی ای مؤمین	چه ده لوزی اویر پرینه
چه دی فرض به پنهان و	که شری وی که کان و
چه لخاله که ناسد وی	که کلیم وی که مند وی
دسترته وایر که آوری	داتوبنده ده ستاده لاری

چه لد اقد ره هم کرویست **مستار** ده نش بغم ویست
کله خلص روی و طاعت **ده** عقبی و صیاحت
که پرده کنست پت نولیزی **و مطلب** ته نرسیزی

الحديث الذي فيه الأثر **الاول**

زیانی مال لد اقد ره **عبث** مال دی برادر
سود دی تشبه بی لزیا نه **پدا** بار کنس ای نادا نه

في الحديث لعائشة رضي الله تعالى عنها ان رأت

الحاق في فالتقي من الله خيل زاد الراكب ولا تظلم

في الحديث من ترقى **الاول**

که لاس آخلی نن دی وار دی **مرای** غوثی و همی تا وار دی

ده خوانی عمر چاتیز شی **حرص** لا ده زاره دیر شی

که خوشری زریزیست **دو** صفت ته یه خوانیز

بویه حرص هم بلا مل د **بد** کردار بدیده عمل د

في الحديث ان النبي لا يمان شاي فيه خصالان

الاول **الاول** **الاول**

بخوانی کنز یو صورت روی
بجنجاله فراغت وی
ده بخرید عمر چه تیر شی
آل اولاد ده سیم دیر شی
که حرص ده دوی ده پاره
وی و بخل ته لاچاره

فی الحديث الولد سجنه

پردی غم پ صورت بار که
خیل وجود لایق دهنار که
بقیامت به بیزاری و
پر هر جا خپله خواری و

فی لایه یوسف من اخیه و ائمه و ابیه و حبه و ابیه

که پر صد هزار بنشروی
آخر عمر در گذر وی
که خستن ده کل جهان
آخر پاته پسرمان
بلحد کنز چه به کنیز دی
او نروندی به تنها پرین
لیاوانو به جدا و
خیل خانه به تر شاوی
نامربک قبر به سرای و
نه رفیق نه همتای و
توری خواری به بستر شی
کافی لوفی به تر سر شی
یو کفن ده ده لباس وی
باتافته وی یا کرپس وی
چه به پاته شی خوب نکه
کنز فی بل ده دی بختکه

پشان شان به خوشامند که آخر زنده ده دی خوشند که
پوچ باطل ده مرد احسان که چه سینه به پر خان که
هلکان به بیدمان ویک خیل پره دی به غلمان ویک

قال علی بن ابی طالب علیه السلام لا یصلح العبد الا ان یتوب

در پیر گزنی ترتلی در پیر گزنی ترتلی

در پیر گزنی ترتلی	نا امید وی دمتلی
مال ملک چه به پاییزی	میراث خویر به پنازیزی
به تفاف ده ده ماتم ویک	به باطن کن خوش خویر مرو
پن به فکده ویش وینه	ظاهر او بنیه خه خوبه
مال ملک به ده خیل خان که	نام ده قرض باندی روان که
همه واره تار پتار شی	و عمل ته لاچار شی
بچارال کن حساب وی	محرام کن عذاب وی
هر سری چه پر جحان دی	دایه طور دایه شان دی
چه ده تن حجاب پاره شی	پوشیده اسرار بنکار شی
ویش شی دی مسته خوابه	شرنده وی لا جوابه

ن ل خور و ی دی پشیمانان

ن ل خور و ی دی پشیمانان

کهر خور و ی دی پشیمانان	سودیه نوی له ارمانه
لکه خور و ی دی پشیمانان	بد عمله بی هوده و
ونکاح و ته راغب و	ده خوبانود بر طالب و
لهر چایه تفحص کر	لود پر لوریه تجسس کر
خوبیدایه کره دلبره	بنایسته زیاده ختره
وه لامثله لانظیره	بحمال دیره شهیره
به نسب حسب شریفه	پصورت کین هم ظریفه
بر جمال ده دی شیدا و	محبتیه هویدا و
چبه راوسته ته گوره	پدیر ناز غرت و زوره
بر فالنگیه کینو له	ده شراب و خبیه ای دله
بیا و تلی بیرونه و	نخماره مستانه و
ده کور لاریه کره غلطه	کیو هیزی نیک خصلته
ده مجوس مقبره و	چه نامی پکین شکار و

پکس بل تاز و تابانه	مشعلونه و جانانه
چه عادت ده ولایت و	ده مجوس طریقت و
بری گمان به ده خیل کور	ده رفتار پر مغه لور
چه داخل پغنه دشره	بطلب ده خیل دلبر شه
سپین کفن و خلیده لی	پر عورت و غوریده لی
دابد شکله پیرانه و	پنظریه جانانه و
بدیر نازی به زغ پری و کر	هینخاسر و بر پورته نکر
دهوی داتلای پخواب ده	خکه ماته لاجواب ده
یالمانه داشرمیزی	لکه موم هسی و یالیزی
خکه نکا ندی خبری	چه خوزی وی ترشگری
به کفن به درون سر کر	چه وصال به ده دلبر کر
گاه هی پوس گاه کار و	ده وصال به طلب کار و
کده لاریه بد خوند و	پنظریه شکر قند و
که بد بوی ده دی بشرو	ترک لایب معطر و
دستر شپه و پخونی کس	پچنون په بی هوینی کس

شعبیدار مسته خوابه و سحرته ای احبابه
دیر حیران او دیر مانده وه بخیل خان کین شرمند و

حکایت فقیر

حکایت واوره ای دوسته یو فقیر و خدا دوسته
ده لفسه تخالف کر پدان نکیه تخالف کر
چه سوال به پچا نکر م ده بنده التجا نکر م
و لوی بی طاقته توان یه نوه تر ساعت
ناگاه راغی تر بالیبه شه خبر ده ده لر یبه
چه پر ناست بخیل شوم فقیران خبیثی محروم
و نرته نفس و بل سوال کره ویره خوف ده دواجل کر
هلا کیز مردم تردمه خلاص کره مالیدی مانه
منابهم پکین عصیان وی چه هلاک پکین ده خان وی
دهوی چه وائی مکاره خاتوبه شدلدا کاره
چه زه کری قسم مات کر م و سوال ته التفات کر م
فقیر جوړه تداره کره ده په نفس مسخره کره

وی به غلامه کرم ستاده پادشاه
که بیدار ده سال خستنه ده
پری به صبر کوی گوره ده
نفس قبول کرده اقدو نه
فقر گد به ذراعت شه
کافی لوطی به چنده کری
ده پالیز خستن ای و نرو ده
به فقیر پی به رو کرده
ده ده تن به رنجیده کری
چه تری خواوی توفی ده
دی پر خیل عمل بسیمان و
راغی دی و خیل مسکن ته
کل پالیز ده ده بدینا نه ده
شه بی هوشه بحیر ته
چه خبر بخان جهان شه
کته عهد کوی یار ده
بیادی تادشنام زدن ده
که هر خودی که خمشور
ده مضبوط و کرده عهد نه
ده خیل خان به فضیحت
پداسن به پوشیده کری
پری گمان کرد غله گوره
گاه دشنام گاه بیه دو کرده
خود اسن به کشیده کری
ده پالیز خستن لید میله
چه ناحق ده ده گمان ده
فقیر و لار و بل وطن ته
ده سر ده سر پرنگ و ده
کومریه سود لندامته
به فقیر پی روان شه

یویر خیل کناه تائب ده	بن پرستش ده عجبائب ده
ده سوال کره لفقیر ده	فقیر داویل امیر ده
کره پوشتنه لغه سره	چه یه زیره وی دلبر ده
ده نظر کره لور پر لوری	زیره نوه پسر پوری
ده گردش پریر زبر کره	خوپید ایه هغه سر کره
چه سره به سوال و کره	هغه دامنک مقال و کره
خر بوزی چه ده پالیزد	پکثرت پخته ریزد
هزاران هزار کوفتی دری	خاوندان ده دیه بیتی دری
پاکی زیری بجهان ده	واره تللی له ارمانه
چیه دایتمی مرغوب و	مال ملک یه تری مرغوب
چه مطلوب یه خاص الله و	دایتمی وقف خما و
چه کفاف خما بیره و	مال ملک می ده فقیر و
شوه و ماته زیره پاته	دامی سود و نه خیراته
حکایت می حدیثه	بکاورد کوی رایشه
ده دنیا لکار باره	هریره و ته دلداره

هغه پاك حضرت بيان كړي دا احوال به وغيان كړي
چيه راوست ويرانه ته ده دنيا و نښانه ته
ده سر كه كړي گوره پاكس پروت دي نسكوره
بل هډونه ده حيوان ده پغه خاي كښ نمايان وه
پايستي هم نسكاو بده له پغه خاي كښ خليفه له
بل جامه پروت كنه وه نه لباس وه نه پيمه وه
پاك رسول ويل نظر كړه په ويل خما باور كړه
داهد وكي بي پوسته آخر خواوړي بشي دوسته
هغه حرص ده غل كي خه هغه طول دامل كي خه
ده دنيا شيدايه چري بي وفا آشنايه چري
بيا هډ تيه نظر كړه هريره تيه خبر كړه
خه شه داده خيال خيل چه پر وړم كيزي ميل
بيا گويا هغه پاك سرود شه په لښتي تبه نظر شه
دا هغه خوب ربك طعام په لذت دي تاسو كام وه
بيا به دارنك حكايه كړي ده كنه نه امانت كړي

داهغه زيبا لباس دي	د پياښه وېش وېش
په لباس چپه سرور که	کېر ياوې غرور که
کلي مثال ده دنيادادي	پدنيا چه خوک شيدادي
ده دنيا مينه بلادي	چه عالم په مبتلادي
نه علاج نه دواشته	نه طبيب نه شفاشته
سريه دادي که پوهيزي	په ويل د پچا گروهيزي
طيبان په عالمان دي	دوي پخپله رنځوران دي
تېنتي دوي لنډي	ده خپل خان لفضيحه
دېر عجب به داهنر دي	هر عالم لکه کمردی
پرچشمه باندې لښکوتري	ترالله پوري مخ توکوتري
نه اوبه پرېزدي وچاته	نه ده ده کيزي وخواته
عالم دوي واره گمراهي	چه ده دين کار په تباہي

في الحديث من العالم من العالم

مگر خوک چه خان ښکاره که	ده حيا قميص پاره که
نه ويريزي لغېسته	ده اولس مللاسته

پخيل خان دده ديد پي گه و جهان تبه هي وي

نصحت کره و خيل خان ته

لکه ته ئي شير محمد و ويرينه له احده

نصحت کره و خيل خان ته

چه پتا کنش اش نکه عالم خکله باورنکه

ته پر نفس قدم کنيز ده

سترگي پتي لکه باز کره

تبه بنکار کري خمادله

ده عقبی صيد پخيله

ده موئی پر لور پيواز کره

زيب نيت زده دنيا پر زده

ده عقبی صيد پخيله

چه بيدار شي و سحر ته

ده دنيا پطلب شوردي

سو د زبان ده دنيا گويي

بي پروا وي خما جانه

ده عقبی لسو د زبانه

ده دنیا کاریه ویران ویه | خوار و ذل و پریشان ویه
هم لفقسه یه حذر وی | که چندیه سیم زروی

فی الایة و من العرض عن ذکره ان الله حیة

کفر جن ده دین پچار وی | برابریه کار بار وی
بی لسیم بی لروزه | وی پرده کن دلاوره

هم دنیا به لورده لوره | آخوریه شی ای ویره
فی حدیث من جمیع دین الدین تحت الله علیه امرو
و فرقی علیه ضیعنه و جعل فقره بران عینیه و کفر
راتیه من الدینا الا ما کتب الله و من اصبح و

که ده زره پتر گوگوری | داد نیادی ده تن سیوی
ته مغویه ویراندی کتوی | خواجه ستا و پرسی مرفوی
چغولی رفتار که | لدنیا چه خوک فرار که

لاخرة جمیع الله و حفظ علیه منعت و جعل
کفره غناه فی قلبه و اتته الدینا و من راغبه

که ده زره پتر گوگوری | داد نیادی ده تن سیوی
ته مغویه ویراندی کتوی | خواجه ستا و پرسی مرفوی
چغولی رفتار که | لدنیا چه خوک فرار که

سربه د اچه بسایسته ویک طلب کار یه خوا مرخسته ویک

پرهغو که دیره مینه چا ساورته که مؤ مینه

فی الحديث خبیث اصدق من الذی یفعل الخا خا

وین و افعلک مو افعلی من خالفک

لا یفعلک

کمخه دیرشی ته لاسه سود دی یردی بی قیاسه

مبتلا چه په افلا س روی ل دنیا یه کنبل لاس روی

ده ده طمع ده ثواب و خوف ویره ده عذاب ویک

د اعجب سود ا دی ده هغه جهان پدا دی

پسودا کن دی بهبود دی زیان یه نشته واره سود

که نیه دی خما و زوره هم سود منته دی هر گوره

یو مثال یه درته وایم چه و تاته یه و نماز

بکا د شادی ده کشور وی چه یه سپی و لا پر دسوی

دی خری بد عمل وی بل سبکان ویره مل وی

بی اقمی سری لدویه تیری دایه نشتی خوشخویه

نمستون وي بي شمار	نجل کين ده شاه ياره
پراضي سلک سڳان که	خوک يوه لقمه ده نان که
وبادشاوته واصل شه	و محل ته چه داخل شه
بنايسته پخونه انعام وي	بڼه لباس وي بڼه طعام وي
دانظير ده اخرت دي	بڼه سود او تجارت دي
ده هرچا سلک سڳان دي	هرچه نفس او شيطان دي
چه ورخي ددرب ته در	کله خوک پرېزي دلبره
چه سلک و ته طعمه کړي	که د نيا يوه لقمه کړي
سڳانه دا آرام وي	چه مدام و تا ته رام وي
بي لشکه دل آرايه	تبه و ير شي ته بند ايه
چه ده سپي له خوي کاري	که و خان تبه را کاري
بل سڳان ورسره مل وي	يوده سپي لتاج دل وي
آخردوي شي غالبه	تبه و ير شي طا لبه
د ايه طور د ايه شان وه	چه ده دو کو تو شاهان وه
په پوه پحققت وه	لدنياده دوي نفرت وه

دا حدیث دی دل افروزه چه خلویش ت شبانه روز

گاهی گاهی تیری دلی اهل بیت به لیدی

نه چراغ وی لکیده لی بنه او بروه چالیده لی

عنه خالیده رضی الله عنہ و عنہ ان یستع

رجعوا لیسالة و ما یوقدون فی بیت رسول

عنه و ما یوقدون فی بیت رسول

عنه و ما یوقدون فی بیت رسول

هم للوزی تنیدی و نروزه دیر نیان شهیدان گوده

ده طایف مکی لمیانه دی او یا که جانانه

به غلینه روئی دله سو و حضرت شه دی خله

وه ساکن یو لس کاله په بشرب کنن لاله

یا لس کاله اقامت دی اختلاف ده روایت دی

عنه و ما یوقدون فی بیت رسول

عنه و ما یوقدون فی بیت رسول

عنه و ما یوقدون فی بیت رسول

یوه روح حضرت گشته و	پخپل کور کښ د سرونه و
ده اظهارده خپل احوال کړ	اطعام د یه سوال کړ
هیڅ حاضر نه پکور کښ	نپه غوندی نپه او سر کښ
ده علي کړه روان شه	پطلب ده آب نان شه
پر د یگان وه کتوي باندي	چیه اویر لښي د لاندی
چه پکښ ده او بوجوش و	پري بالابني سرپوش و
لر همدار سول سوال کړ	ده طعام یه قبل قال کړ
فاطمی ویل ستر وړه	ستا قربان شم خما پدړه
رنک دی زیرک غفران دی	پچری دی حال عیان دی
نه طعام حاضر خپل کوښته	نمی طمع په پر بل لوښته
بی ده رب للود سر باره	ای رسول نیکو کاره
دی تیر شوی خواښامه	چه هر وړ وړ طعامه
چه حسین واو یلا که	یا حسن دیره بلا که
تسلی کړه ده دوی کوره	کتوي باندي تشه توره
هغه کوچه دینای و	بی بی وری لښی و

یونعلین بل خادسرو ه	چه جباب ده هغه مزوه
دی او ده خایه پیوندوه	چه پری کری بند پر بندو
بل میچن ده دوی عادت وه	پاس پر غاره د حضرت وه
چه وفات ده پاک سرشول وه	ومولی تیه وضول وه
پوینا که ده ده جات ده	عایشی کره نمایان ده
یو خادر چه ملبد وه	په پینو لکه مند وه
بل یه لنک وه چه غلیظ وه	لرحمته مستفیض وه
چه پدا پوین کنز وفات شه	لمولی یه ملاقات شه

هم ایوه برده الشرحیت عایشه رضی الله تعالی عنهما

ک نه ملبدا وازاوا غلیظاقت است قبض برضول

مرا بزرگواران و مانیان المومنین

مرا بزرگواران و مانیان المومنین

چه سرویز ده پاک سروره	نه پنبه وه نه ده پروه
پورنخسه لخاصا که	ده خرما وه ذوالا ذکر لکه
هم یه روی به وه پوسته	روایت دی ای خدادوسته

چه خرقة ده پاك نبي وه	طلب كړيه يهودي وه
ده زيارت د پاره كوره	چه سلمان راوړه لكوره
پينه كړيه وه بي شماره	كبا وركوي دلداره
چه پكښ او په پيوند ده	ده خرما وه ارجمنده
ده خرما په پاي نو د له	تل رسول جامه كنده له
حضرت نبو وه هينځ كله	پاس يوه خښته پر بيله
نه لرگي پر بل د پاسه	رسول شو خپله لاسه
چه به گنج ونيړانه وه	ده ده كور هم آشيانه وه
خويه عمر د سر گذر وه	وعقبى تيه سفر وه
حضرت نوح مخه خاره	كپ تي كړ له تياره
وړته چا ويل سروده	وه بناده كوټي غوره
دوي د اينا بياردي	چه پسي د مرگ نانا دي
زړه پنځوس كاله اي لاله	ده ده عمر با كماله
خلافت چه ده عمر وه	د پريه ملك د پريه كښور وه
زراوه ښه راي ياره	تول د كفر لد ياره

رعیت دده د پتور د
پینه کړي د ولس خایه
چه پینه پکښ د دوست
بیا علي چه خلافت کړ
رانیولیه پدري د مره
بیا استونیه لبند د
چه زیب زینت کمر شته
هسی خچه دوی مال دارو
لو یو غرو نو التجا کړه
یا بسیم یا به زو شو
فهایت عالی همت وه
دوی د پال الله عاشق وه
یوه روڅ عمر شادانه
چه دده د دځنود پاره
چید جامه پورته پلاس کړ
ای خمد د سترگو نوره
ده قمیص وه دل آرایه
پر کندلیه خدادوست
ینه زیب ینه زینت کړ
ده جامه وه ای صنبه
د واره غوڅ کړه ای همنده
پند عبرت دده نور عالم شته
له افلاسه دوی وزگارو
و رسول ته ژبا کړه
په نظر که بهر ور شو
عجائب دده د فطرت وه
پد امینه کښ صادق وه
په مجلس کښ ناست خندانه
اوبه راوړي لیدیاره
لدا جامه یه هراس کړ

پژدهاوپه فغان شه	لکه بید هسی لرزان شه
چاپبسته کړه محاله	عمر د اویل ای لاله
یوه روځ پدا وطن کښ	ناست و مرزه پدا مسکن کښ
پاک حضرت لمانه دور	کمر بیش به حال حضور
چه پلاس ده ده عصا و	لد ښمنه به غوغا و
بیازه را غم لشتابه	هیڅ ښکاره نوه احبابه
شوځا خاطر ملوله	دامی راز کړ لرسوله
خدای ښمې ناعیان کړا	چه می سردی تا قبریان کړا
پاک رسول وېل که گوري	دا چه ښای ما پوري
ښایسته ناویه د نیادی	لما توبه ده نضو عادی
پري کړه ما لځپله خانه	پلیر جنک جدل جانه
بیا اوس د اوای عمره	تا طلاقه کړه سروره
دا خپل خان به آراسته کړه	ستا امت پخوا رخته کړه
رک روی ده پال الله دی	شیر محمد یو خوا رغا دی
ده دنیا پحال کښ ښدي	دیر پدا سینه خو سندی

خارا صغیرب کړې لداچا ای د د و کو نو باد شاهه

الاصول السابع فی جلد

وی هغو جنت موندلی چه بجاه نوی پسندلی

دوی وی خوښ به بی غمی په عزلت پکړ نامی کښ

ان الیه تلک الذال الاخره جعلها للذین

یسعون وعلو الی الامم و الافاد

قصه بجاه صراط

حبه مال دی که خاوند لوی عصیان لوی گناه د

که زرغون پر زړه کښ جانه بی اور بخوبی بارانه

ده تفاق بدی خزینے چه ولاری خلی خلی

ان خلیف حبه المال و بجاه یختان التفاق

القلب کلیمت ما الیقل

که لیوان په گد ناتار که چه دمه په تارپتار که

خوک مردار که خوک خمی چه پوری به رحمی که

حبه مال د مجالیوان دی گد پدین ده مسلمان دی

دین خراب گاندي بکیره | چه پند شي اي دلبره

فی الحديث ما ذنبتان من ذنوبی و ما ذنبان

عندی بالزنا و فیها حب المال و الجاه و غیرت

و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت

خکه پاک رسول ای دل | ده کوم نام مدحه کوله

هر چه ده اهل جنت وی | نینه زیب نینه زینت وی

سرخیوی کرد آلود وی | کهنه پوش پخیل وجود وی

نه عزت نینه وقار وی | نه غریب دی چایکار وی

چه نظر پر خیل زینت که | لنگاچه به نفرت که

پت وی دی عالی مقامه | والله ته دل آرامه

پسینه کبند ده نور و | و خیل رب و ته خضوع و

کجاوه ویشلای جانیه | شاه بدست جهان رونیه

فی الحديث ان اهل الجنة كل شفت عذی و جری

و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت

و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت و غیرت

درختها را در جوارح است و در جوارح است و در جوارح است

بدره قشور و در دره قشور و در دره قشور و در دره قشور

در دره قشور و در دره قشور و در دره قشور و در دره قشور

چه عالم مبتلا دی	چه ده جالوی بلادی
رب دی تا که بضرور	سریه دادی ای دلبره
مخ ده سال ده ده پلور شی	چه ده جاپر براق سپور شی
بی خواری بی تعب	پیدا کیزی بی کسبه
چه پجاه سری و لاشی	نیه غصب نیه غلاشی
خه پکار ده دنیا جادی	اصل نلری تباہ دی
تول عالمیه په فرمان وی	کادشاده کل جمان وی
نیه سود نیه پائده وی	سرنگونه بسجده وی
چه ده مرک پیاله و شو می	خالی لاس و خینی درومی
پهوالکه پر پینانته	هر چه تحت یه پهواته
پهواکن یه مرغان وه	بادیه لاندی تر فرمان وه
تول ده ده پجا کری وه	که دیوان وه که پیری وه

دي بني صاحب کمال وه مقرب ده ذوالجلال وه

شه بندي ده گور پخوانه نشته خلاص بجگر خونه

اوستا ديج کي نام من غار بويها والاقبر باب

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

د دنيان بجا شه بخته ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکار وي چه حساب ده کرد کار وي

قال في خروج منها قال في الحديث

القدح في العظمة اذا نأى ودا ليرى

في الحديث ان من نادى في شهر رمضان

في الحديث ان من نادى في شهر رمضان

في الحديث ان من نادى في شهر رمضان

چه ده کبر زده و روره | خوک پزده کبش لری گوره

پر حرام ده جنت بوی دی | کبر یاده شیطان خوی دی

في الحديث ان من دخل الجنة من كان في قلبه

في الحديث ان من دخل الجنة من كان في قلبه

پد و زخ کبش بد مقام دی | چه هبب ده هغه نام دی

کبر یابه و درخی گوره | پاک الله دی خبش ز غور

في الحديث ان في الجنة ما يشاء الله من كل

في الحديث ان في الجنة ما يشاء الله من كل

هر چه کبر که پخان کبش | خوک پخبل شوکت شان کبش

که گفتار کیه رفتار وی | پر غضب ده کرد کار وی

في الحديث ان من غفل في نفسه و خال

في الحديث ان من غفل في نفسه و خال

قرآن و حدیث و تفسیر و فقه و اصول و کلام و فلسفه و تاریخ و جغرافیه و طب و فنی و ادبیات و هنر و ورزش و تفریح و ...

پنظر در حمت دله
 چه پونیا که آویزان وی
 الله نگوری هیچ کله
 کبر باد سیری شان وی

فِي الْحَدِيثِ الرَّحْمَةُ تَقْدَامُ عَلَى الْحَقِّ

مکره کبر غرور لاله
چه هوری نشی بایماله
په هیزده هزار عالم کین
ده قیامت بد ماده کین

هغه لاندې تر قدم وي
ده مېرُ بصورت پاڅي

چه ده کبر پر لور خم وي
ده حسرت او نې په ځاڅي

في الحديث هذا انما هو في الحديث في الحديث في الحديث

الذي يربط بين الناس من المشرق والمغرب

شه خبر الحبله ذاته
 چه لبولیه وجود وی
 که احسنه فی کم ذاته
 ده شغوبه شخه بهبود وی

چه به اصل کبر منی و یه
 چه به کبر خد منی و یه
 خصوصاً به آخر یاره
 وی بد بوی لکه مردار

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a dark horizontal smudge near the top edge. A small dark spot is visible near the bottom left corner. The page is otherwise empty of text or illustrations.

نوری

يُزوي دي لښاسته پد ميان کښ نیک خصلته

في الحديث من جنى جنة بغير حساب فكيف له

في الحديث من جنى جنة بغير حساب فكيف له

چه پداهنروا لوي ده هغورتبه بالوي

في الحديث اذا توضع الطير رفعة الله لك

في آية الشامة ايضا التواضع لا يزيك العبد

في الحديث من رفعة فوضعه الله

سريه داد ي اي اميره روايت دي لتيسيره

دوه خنځيره پت پنهان دي پيدا کړي پاك سبحان دي

په تندي کښ ده هيرجاوي کفاسقوي کفار ساوي

پورته يوتله لي ته عرشه کښاته بل گوره ته ورته

که وچاته سرکوزي که تواضعه عاجزي که

داده عرش ملک دلداره په احوال شي خبرداره

چه خنځير ده ده لداسته کښاته زور که خود فرسته

خنځير را کازي هوشمنده هغه کس که سربلنده

چه سړي وي گردن كشه

مرتبه دده پائين دي

تواضعه دده هر چا كړه

كوره كور هغه تېتروي

كړه نظر پكښته كېن

دغه بل تخير لكشه

ترا مقله سافلين دي

ده اعلى فده ادني كړه

چه دده رب باندې نظروي

تلوي گنج پويرانده كېن

قيل ان الله خيب الوارثه في عباد الله

احد الامه لم يفت

چه دده كېر نېاني دي

په تقوى وويادې دي

خلو مر كېر پمال دي

دواړه و علاج ياره

اول د امرنك تصوير مكره

چه عالم تر تا شيطان وه

په نوريه په انجيل وه

حال يه خه شه اي جانانه

يو بې علم دانايي دي

د رېر فخر پېسب دي

پنايت پېمال دي

كوته زده كړې لځا كسار

بيا بې علم ته كېر مكره

په زبونريه فرقان وه

واړه ياد دده عزرايل وه

فناه غواړه لسبجانانه

بی سوی شجر وی گوره بی عمله عالم و مروره
یالنده بی وتره بکاور کوی دلبره
خه شی علم ده خان لومه سود به بیامومی لکومه
یو بکا ده په او یادی چه حدیث پدا گو یادی

در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

بی عمله عالم و مروره بار پرشاده ده دفتر و
سودیه نوی بی لباره چه عمل نوی دلداره
در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

چه پدیر علم مشهوره دابل عامرین با عور و
شه مثل ده ده ای ورد لسا کافوسره گوره
در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

در حدیث و در الجوامع مره و الله اعلم بالصواب

پعمل بیام کوه غروردی چه آخر ده کار مستوری

پریوه سجده ای لاله	ابلیس پروت و ده خوشگاله
بل گمان مکره غلط دی	خلو مرزده روایت دی
په یوه نگاه دلبره	شه رجیم ده خدای لدره
و جنت ته قربت که	کزار ساله طاعت که
ده ازل ته کی چه تو بر دی	آخر خای ده سری او بری

فی الحديث ان العبد يعمل عمل اهل الجنة و انه

يكون من اهل النار و لا اعمال

بالحواس

وه فاسق نامر به خلیعه	حکایت گور ده بد یعه
بل زاهد و ده پیر فارساوه	دی به فسق انگشت نماوه
فاسق را غی لد یاره	ده زیارت ده پاره یاره
مغفرت و که خوشخویه	کوندی بده ده لرویه
ده خلیعه بصحبت کین	شه زاهد پیر حیرت کین
زه عالم بر دی نادانه	چه داخه غواری لمبانه
دی فاسق فاجر دی و کفر د	زه پارسا زاهدیم گوره

و حید را غله له اکبر ده	دغه و قته پیغمبر ده
ده زاهد عمل باطل شه	چه و کبر تده مایل شه
ده خلیع هم مغفرت دی	چه اقرار په معصیت دی
په نسب هم غرور مکره	زده پجاه هم مسرور مکره
که نیکه ده کدی پلورده	پروت بخوار ویر کین خاکسار
چه پرخوا ویر بریسه که	تسه دی خپله کاسه که
ده نسب ویر که پائده شی	چه بصور کین د میده شی

فی الدنیا و فی الآخرة فی الصور فلا تضایب

بسم الله الرحمن الرحیم

خه پکار مال نسب د	ستا پکار عالم ادب د
چه به عالم ادب نه وی	هیخ وفاده نسب نه وی

ان حدیث شریف الامان بالفهم و الادب لا

بالمال و النسب

کومر دی سود دی بحاله	خپل باطن کوره ای له
په باطن کین چه مرد اړی	کهر خو نقش نگاروی

خوک به خار و صفت که

ده او ریز به خو کمال و بی

زیب بنت واره بر باد شی

بیارته راشی لطرفه

ابو لهب گورده ای یاره

چه باطن به مکتزدی

که بلال هر چند سیاه و

چه باطن به مصطفی شه

صفت ندی فیض تحت که

کهر خویه دیر جمال و بی

چه باطن واره کساد شی

کهر خویه کیزی لافه

چه حسن و بی شمار

جهنم ده ده مقردی

لدوستا نوده الله و

ده محبده مصطفی شه

فی الحقیقت ان الله یظهر الی محمد کرم الله و علی اکرم

الان یظهر الی قاضی بکرمه شی بکرمه الفصل الثانی

فی الحقیقت ان الله یظهر الی محمد کرم الله و علی اکرم

الان یظهر الی قاضی بکرمه شی بکرمه الفصل الثانی

چی بل بخاطر نوبی

راشه خان ته عجب مشه

وی بخیل کمال خوشحال

داعجب بولی ای لاله

هر صفت چه ده کمال دی پر فرمان ده ذوالجلال دی

کتوفیق نوی لخدایه بنده خله دل آرایه

خه بنده خیه اختیاری چه اختیاریه لا اختیاری

هرگز نخوخی لخدایه خوما مورثی لخدایه

لایله و ما تشاکون الا ان یشتی الله

در جوار کمالی در جوار کمالی

مه پخوله ثنا گوئی کره مه پرده ده خان لویی کره

رب خبر دی په پا کانو په باطن ده ناپا کانو

لایله فایده است و حکو النفس و هو اعلم

در جوار کمالی در جوار کمالی

که پرده کنوی خاکساره ده نعمت اظهار که یاره

دی لشکر بهره وره عجب ندی ای دلبه

لایله و ما تشاکون الا ان یشتی الله

چه غره بچیل کمال وی که جاه وی که مال وی

که علم که فتوی وی که نرهد که تقوی وی

لوي گناه دي اي مهتابه | که خبري ليکابه

قال في الحديث ثلث سيئات تمنع من طاعة الله

وذكر في صحيح البخاري عجايب الله بنفسه

ده طاعت سیه خه بروي | بوالعجه به ثرووي

طاعت ندي جور عضيانگ | ترکاه به ترچندان ديه

في الحديث من لم يندبوا الخلفه عليه السلام

وذكر في صحيح البخاري من ذللت العجمي فحب

عاشي نخه سوال شه | بعضيان کنس قيل قالاته

کوم عمل کومر به کردار ديه | چه سري بکاه کارويه

عاشي وي بجوابه | چه گناه وه انتخابه

چه پرخان سري گمان که | ده نيکي ده احسان که

دي هاله شي گناه کاره | که خرووي نيکو کاره

قيل لعائشه رضي الله عنها قال من لم يندبوا الخلفه

وذكر في صحيح البخاري من ذللت العجمي فحب

يوعارف وه اي دخواستنه | ده بر بول کره له ناسته

پریو خای چه پوچ دگروه	نه مرقد نیه اشروه
ناگاه پروت وه صبحاله	پری یه زغ و کرای لاله
لزه یاد سر لره بویه	پر ما بول مکره تویه
دونی پت شه پرتا باندی	پردا نفس کبریا باندی
خوخواری خودی لذت دی	لا دی خوانا نیت دی
چه نظر بخیل کمال که	هیرا احسان ده ذوالجلال که
نه ویریزی لزواله	شی غره لدا کماله
عاقبت زیر زبر شیشه	تویری خواوری به پر شیشه

فی الایة وفتحنا علیهم ابواب کل شیء اذا فرجوا

باب اولی فی اخذناهم بوقتہ فاذا هم

فی الایة وفتحنا علیهم ابواب کل شیء اذا فرجوا

کخان بولی قدر دانه	ده مولی پدر کین جانه
وکه سوال لذوالجلاله	دی قبول نشی ای لاله
یا خاطریه خوک آزار که	ده دعا غشی گزار که
دی غلط شی لبنانه	به خفه شی یا گریبانه

چه دعایه مستجاب وی

وائی دای کرامت دی

عجب ندی داد دل دی

عبادت به نایبول دی

تل تازہ لکھ کلاب وی

پرمولی خما غرت دی

لوی گناہ لوی ضلال دی

چه حدیث ده پالک سول دی

فی الحدیث ان المدد لا ترفع فوق راسه

مبتلا پدا عصیان دی

به نصیب به سعادت گه

پناه خواری لستاره

پت پزده کین به نهان تو

تر رسول خیر البشر دی

پردہ تیری شوی بارانو

به نصیب به سعادت وه

مقرب ده پالک سبحان شوه

دی شا کروی دل آرایه

صوفیان چه ده زمان دی

مگر رب دینچا عصمت که

سربه دادی ای دلداره

چبه داخلت شان وی

چه بهتر تر پیغمبر دی

خو خواری لکافرانو

دیو تر پاته سلامت وه

منرف چه به ایمان شوه

که نعمت کینی بخندایه

هم ویریزی لزواله عجب ندی شما له
دانمت بیه دواموی پری به فضل ده عالموی

فی الحديث النعمه صید و شکر فی حدیث

کتاب فی الزیاده

چه ده خیل طاعت ظهور که

وی غرض لدا اظهاره دجوتی ده عالم یاره

چه بر ساد ده دوی گمان و ده تقوی و ده احسان و

بنظر ده عالم لوی وای به تقوی و پنه خوی وای

شی مقام ده مغو و یل چه ریاته کاندی میل

دی وادی بجهنم کنس بظلمت بتورنم کنس

فی الایة فویل بالصلین الذین هم عن صلواتهم

سالمون الذین هم عن صلواتهم

منعون بالصلوات

عبادت ده رب تنها کره لشریکه به مرها کره

بر سجده چه بینی سروی و مخلوق تبه نظروی

بندہ کی نڈی مسخرہ وی **والله تيه بنكاه وي**

في لايته ولا يشرك بهما ذر ربه لعلنا

الحديث اذا قال العبد بقوله الله تعالى انصرف

عن ربه فليست له عبادته

کہ بندہ ونہ عبادت وی **چه دہ بل شراکت وی**

پاک الله خبني ويزار وی **داطاعت یہ ناپکار وی**

في الحديث حكاية عن علي بن ابي طالب

عنه فله قوله كذا وكذا فانه يروي وانا

عنه لا غنى له

سودیہ نشہ بی نقصانہ **پریا کنش ای نادانہ**

یو پمال گدہ بلا کری **سحاوت چہ پریا کری**

یازہیر داخل صور کری **چہ بندگی عبادت کری**

بل شریک دہ خدای سپا کری **خان پہ کفر مبتلا کری**

پرانتہ کلہ مخفی دیے **کہ ریا شرک مخفی دیے**

في الحديث ان اخوف ما اخاف عليك الشريك

لا يقبل الله عذرا من عباده
عبد الله بن عباس

دیر یا خب تن بشوم روی	لثوابه به محروم روی
چه دی طمع ده ثواب که	ملا یك بد اعتاب که
ای فاجره و یا کاره	ای خاسره و نا کاره
خه محروم لدا در باره	جز اغوار لغه یاره
چه ده ده د پاره دله	تا عمل کر تل ته متله

الحديث ان النوفلي ينادي يوم القيمة يا ابراهيم
يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم
يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم يا ابراهيم

ویر یا ته چه میلان و	حب الحزن به مکان و
چه عذاب ده ممتاز د	العیاذ العیاذ د

الحديث لا يقبل الله عذرا من عباده
من رآه فادنى الرياء النجس

من رآه فادنى الرياء النجس

چه ریا پکین وی گوره	ده د و پقله زور و روره
داعمال به ناقبول وی	پاک الله لده ملول وی
ریا شرک دی ای دلیره	کچه لزوی کچه دیره
همه واره شپه ز خصاله	چه ریا پکیزی لاله
خوک ریا پخیل صوت که	چه اظم یار به عبادت که
و پی ش وندی تار نار و	چه شب خیزه روزه دار و
گاهي نخوری اطعامه	چه حرام روی ذل آرامه
لعله چه پنهان خوری	و چ لامله سره یکان خوری
خو ریا که پھیت کین	به رفتار به مشیت کین
ده خریلی پاک سنت وی	پت پرده کین به بدعت وی
پرفتن کین کیناته سر که	پوشیده داخل بصر که
پری گمان کیزی ده وجد	نیه کشف نه محد
و عالمته کاندی مکر	نیه ذکر وی نه فکر
پظاهر که صوفی وی	به باطن بتر ترستی وی
خوک ریا پخیل لباس که	دوی لبو جام حراس که

بنکاره آغوندي کندونه به باطن مکرند و نه
نظاره پرستینه پوش و به حر بر سپی مد هوش و
بصورت لکه ملنک و بت پرده کنی یفلنک و
خوک ربا که بگفتاره لتبیه له اذکاره
تل قضي که ده نبیانو حکایت که ده ولیانو
نه خبر پو لایت و یه نه زهد ریاضت و یه
خوک ربا که بصلوة کنی پسخا و پخیرات کنی
چه بل خوک و تر ناظر و یه و نماغنه و ته حاضر و یه
بنه رکوعه بنه قیام که بسجده کنی دیر آرام که
چه عالم نوی ای لاله به نماغنه کنی وی کماله
مال ملک بنندی ای و در ده عالم دوراندی گوره
یو در هم کوبه مد عوار به تیغ پر یکره ده ده غار
خواهیر با پخیل عزلت که چه پیدا کنی خلوت که
به صورت کوبه کاروی بت یه شغل ده بازار وی
ده ده دوی سترگی خلوت و ده امیر سلطان پر لور و

ده شيطان بچال کين بند و	دایه واره مکسپند و یه
بیاریاده پخو رنگه	داهم زده کره ای ملنگه
یو جلی دی بل خفی دی	پکاه کس یه کافی دی
پخفی بی افناد یه	ده موی حق جفاد یه
جلی دادی پخلوت کین	ته سحاره پغفلت کین
نیه نفل شب خیزی وی	نیه زهد پر هیزی وی
چه میل ده بل پوترو	بیداری که مخ یه تور و
گاهي نفل گاه اوراد که	عمار ت ده دین بر باد که
خفی دادی غماد له	نفل نه پر یزدی همتکه
شب خیزی یه تا عادت و	پسختی مینقت و یه
چه بل خولک یه نگران وی	بیاطاعت پرده آسان وی
وی جابکه هم چالا که	ده طاعت پر لور باره که
خفی دادی حسا جانه	تل یه راز وی لبخا نه
وی خوش حاله بطاعت کین	ده موی پعبادت کین
که کباب گنج خلوت وی	که بسیار عالم جلوت وی

داده ده نامی و سیه	اما هو میره به خامی و سیه
پری خاطر ده ده خوش حال شی	چه خبر به خوک بحال شی
بخاطر کن به پنهان وی	دهیرا اور به نهان وی
چه دی خون نه که ورانه	به و سروزیه و ژنه جان نه
و گاه ته خه بنکاره شی	بو بخیری شراره شی
بخفی اخفی کن بنکاره	عمل مه پرزده هینخ کله
خود غالب پر معصیت شی	چه دیر زهد ریاضت شی
چه پری توبه شی سیر آبه	آخر مرشی اور له آبه

فی لایله ان الحسنات یذکرهن الملائکات

و آمله لاس لعبادته	تجلی کن نیک خصلته
ده ریای نام نومری	شرك هم بویه دست و کړی
عمل نکه دار یا و سیه	چیه ویره لربا و سیه
خوک عمل کوی نگاره	کنکاره ده بل ده پاره
آهینه به دزیه چرک دی	ریاندی دغه شرک دی

کعالم به ثنا خوان و یه
چه و خدای ته بی مخ توره

پهزار هزار لسان و یه
یا به خلاص نکه له اوره

قال عینی علی سلا من الثناء یفسد کما

کفرض به له اظهار ده

اقتدار ده عام خاص و ی

په باطن کن به اخلاص و ی

روایت چه پدا باب دی

علامه ده هغودا دی

وداناته هویدا دی

چه ده ده مثل پیدا شوای

بجهان کن مقتدا شوای

خوش بیدی بکوه نامی و ی

په عزت په بی غمی و ی

کنه دین نه عبادت و ی

دی اظهار د خیل هنر که

لکه طب حساب هیئت دی

دایو کسب دنیا ئی دی

نه دریا نه بی دینی دی

القصه الثالث فی الاخلاق الحمیده و وفیة الابرار

عنه

اعشار الاصل الاول في التوبة

اول دازده كره طالبه شد بر خيل نگاه تائبه
داهم لوى سر كن ده دين ديك چه لازم بر هر مؤمن ديك
ابتدا و ساوك دادى و داناته هويدا دى

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

دعوام توبه كوره لكاهه شخه وروره
ده صالح توبه خوشخوبه ده باطن لبده بويه
ده صديق توبه جانانه لغفلته نسيانه

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

ده علف توبه مدام وى كه خوعالى مقام وى
خكه پاك حضرت اى دله پشه و سرخ كبر او يا خله
په توبه په استغفار وى چه تير شوى داروزكار وى

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

پاك رسول چه عالیشان نه غفلت نه نسيان وى

ده توبه كړه دل آرامه	لدا هسني مرنگ مقامه
چه تري پورته بل مقام	و مخلوق و ته انعام وي
كه بشروي كه ملك وي	چه مقام ده ده فاك وي
ده توبه دي خوش طونه	واړه زده كړه اي مېونه
چه پر تېر په ندامت وي	تلاقي غرامت وي
كيد مال وي كه غيبت وي	چه صاد نر لده ذلت وي
يا آزار ده مسلمان وي	پنا حقه بد گمان وي
هم پزړه كېش پېت د اوي	والله ته هويدا وي
چه به بيانكه هېڅ كاله	دي هغه گناه اي دله
چه پدا طور تايب وي	نفس شيطان پر چا غاښ وي
تري هغه در گناه شي	پرده عفو ده الله شي

کتوبه لري بخوله کښ	پت گناه لري پزړه کښ
دا توبه ندي گناه دي	د سروغ ژن روی سیا دی

به اخلاص چه خوک تائب و
دی دیا که الله محبوب و

وطاعت و ته راغب و
یتظرده رب مرغوب و

ایمان و محبت و محبت و محبت

روایت دی حدیثه

به نه به خوک روان و

منزل کا، ده ده سیراب و

شتر بند کا ندی ممتابه

بیا کخوبه که سر پورته

وی بشویر شتر بند کین

خیل نفس بر سر پی بارشی

چه لمر که کرین نشسته

خود شما اجل تمام دی

چه سر پورته که ناگاهه

بیا هغه شتر حاضر وی

چیه داروزکا درو مال و

خوک بخر نکد خوشحال و

دی و زاد و ته ناظر وی

الله زیات تر دانا زیزی	پتوبه چه رب خوشبیزی
صغیره نگاه هم و سرور	آهینه که دزده نور
پر کاغذ چه تکی بر شیشه	دسپین والی واریه تیز
مخ به نور که ده زاع شی	چیه گدیده تکیوداغ شی

في الحديث من ان ذنبا من ذنوب بني قايه لفظه هو ذنبا

ثم وثقه حتى اسود كانه

خودی پنی رسی گریز کره	لنگا شه دیر پر هیز کره
-----------------------	------------------------

في الحديث وكان عاقبة الذين اتوا السوء انكذبوا

بابايات الله

صغیره هم کبیره شی	جوره بله شراره شی
چه بتل بکن دوا موی	صغیره یه صبح شام وی
کبیره نگاه صغیره وی	چه تایب پر خیل تقصیر وی

في الحديث الصغیر مع الحرره لا کبیره مع مرجع و

استغفار

کحوک فخر پنگاه که	بل سری پخان آگاه که
-------------------	---------------------

بل بگاوه چه خوک شکاره که دی ده دین حجاب پاره که

رب یه و نمجینی د لبره روایت دی مخبره

فَالْحَدِيثُ كُلُّ النَّاسِ سَالِكٌ إِلَى الْجَنَّةِ مَعَهُ

بل عاجل وجه مقتدی و یی
پسی شوی اقتدا و یی

هرگاه ده ده بلا شی نور عالم مبتلا شی

في الحديث قال العالم دُنَّ العالم

ترکیر کاه اکبر وی

دی شریک وی ترقیامته خلاص به نشی لبدعتہ

الحالين من ستمية ناله ورواها

سن ۱۸۸۵ء

بختور هغه وي جانانه چه ديني ولاړ شي بچې جانانه

خینی پاتہ بہ ہنرشی چہ عالمگیری منورشی

ده گاه پند پخپله وري نختان سره ايدله

فِي الْمَوْتِ وَالْمَوْتِ وَالْمَوْتِ

یوعا الزوه کناه کاره شه تائب لبده کاره

پہ اخلاص یہ ندامت وہ	ناست پہ او رکبند دہ حشر
وحیہ را غلہ لہ اکبرہ	دغہ وقت تہ پیغمبرہ
چہ عالم تہ دایمان کرہ	دالحوال ورتہ عیان کرہ
کہ نگاہ دی پداشان وایہ	چہ غما و ستا پیمان وایہ
مابہ کری مرحمت وہ	ستابہ عفوہ مغفرت وہ
ستا نگاہ دی بعالمر کبش	نل بہ اوسی پدا غم کبش
چہ عالم دی گدیہ او رکب	خود دی خان کبش خسور
ستا توبہ دی ناقبوا لہ	شہ عالم برزہ ملولہ
پر نگاہ دلا و تر مشہ	یطلب دہ سفر مشہ
پر نگاہ چہ دلا و نرووی	یا احمق یا بہ کافرووی
کہ منکرووی لعذابہ	دایہ کفر دی مہتابہ
آیتونہ پکبش دیر دی	دہ حساب لمحہ تیر دی
کہ باویر یہ یقرآن ویہ	بیادہ دہ نگاہ عصیان ویہ
یابہ نہ ویریزی گورہ	دہ دوزخ لستہ اورہ
چہ دا او رکب صغہ اورہ	اویامہ بجزہ ورورہ

یا کمتر دی ای دلبره
روایت دی لسیره

الحديث ان ذاك كرهه جزء من نار جهنم وفي

رواية من لم يتوب عن ذنوبه

اوس پتاهه آزمودن کره	دی تا حال به مبرهن کره
کره ترپنو لاندی سکر و ته	کته نشوی لت پته
نه به هلته مردانه نی	پقیامت به دندان نه نی
چه قدم وریاندی کسیردک	لعذاب به تمام ریز دی
چه دی ووب شی بشرواژ	حال بجه وی بخات غفاره
یابه داوایی دلداره	چه توبه کر مه اظهاره
چه خما عمر آخر ریشه	ده پیری آثار ظاهری شه
نه بیان و کره ای لاله	ده دیه خیل عمر محاله
چه کالونه گناغات دی	کوم حدیث دی کوم آیات دی
کوندی دای آخر دم و	چه اجل دی دم پدم و
شوه بنای ده گور بخونه	دیر نحو انان دیری بخونه
واره تللی له ارمانه	سودیه موند بی زیانه

بابه داوانی جاناته	چه الله دی مهربانه
که می دیرنگاه عصیان بگو	زیات یہ فضل صد چنداں
ستاچه صبح شام نگاه وی	اعتماد دی تاپرداوی
په کرم ده رب غرور کری	تل مداء ده زړه سرور کری
خبر نبی لفرآ نه	ای ظلوم جهول نادانه

فی الایة لا یفر ناکر بالله المفسر

نه خبر فی حدیثه	که دینیا وایرانیه
-----------------	-------------------

فی الحدیث الاحق من انبغ نقیضه

الله المفسر

واخله لاس لتجارته	لسودالذراعته
یا که الله دی مهربانه	کوندی تا کاندی عیانه
پنهان کنج لبوه سراپه	چه نمونشی دل آرایه
پد نیا پی کری خصله	واخلی لاس لتو کله
کازل بر تا قرآن شی	چه ضامن دی بالی سجان

وما من دابة فی الارض الا علی الله رقیبها

دی تا کله پیاوردی	چه گردش به دیر پروی
کری قطره خیل بازو ته	وچ کول و ترازو ته
چه ویرینه ده دین چار	توکل دی تا بسیار شه
نه وعده وی نه ضمان و	نه حدیث وی نه قرآن و
دادی فایده حماقت دی	گمراهی ضلالت دی
وایه لومی ده شیطان د	پقدم کبش به پنهان د
به احتیاط بزد هقدونه	شیطان دوب کره عالمه

الأصل الثانی فی الخوف والرجاء

چه خوف نوي بخدايه	امید نکه دل آرایه
ده الله لایره فضله	مسلم ندي ای ذوالفضل
چه بخدايه دیره ویریزی	پهغور حمت و دیرزی
دوی منده لی هدایت و	ده مولى بعنایت و

فی الایة مدنی ورحمة اللدین برکات

دیر محمدی ویریزی | لکه موم هسی ویریزی

فی الحديث رأس الحكمة خافة الله تعالى

چه بخدایه دیر ترسان ویا | کل عالم خبئی لرزان ویا

وی ترسان لهره خیزه | چیه خوف نومی عزیزه

فی الحديث من خاف اتعاف كل شيء ومن خاف غير

الله خسر | خف الله تعالى من كل شيء

قسم کری ذوالجلال دی | بعزت بچیل جلال دی

بند جمعه وی ای جانده | په بنده کنبد وه امانه

هم به د اویره هیشکله | په بنده کنش نومی له

چه ویریزی بدینا کنش | په امان وی په عقبی کنش

بدینا کنش چه امان وی | ده قیامت پورخ ترسان وی

قال الله تعالى عز وجل لا اجمع علی عبیدی وانی

ولا امین فان امنی فی الدنیا الخفة يوم القيمة فان خاف

فی الدنیا امنتم القيمة انشاء الله تعالى

چیه علم با کمال وی | په صفات ده جلال وی

که عالم زبر زبر که

نه پروا و نه بال شته

فی الایة انک ان تعد لحیاتکم عبادک فان تغفلوا

فانک انت العزیز الحکیم

بی اختیاره به لرزان و

چه عاصی و نگاه کاروی

ثکله پاک حضرت ترسان

فی الحديث انا الخوف لم بالله تعالى

پسی ترس ویره دلبره

جبریل نه راته دلبره

چه صورت به لرزان نوه

فی الحديث ما جاء فی جبریل علیه السلام قطرا

و هو یسعد خفا من الجبار

چه ابلیس الله مردود کر

ملایک چه مقرب و

لجنته یه مطرود کر

دیر الخوفه مضطرب و

ياك الله خيستي سوال كر
دوى جواب و كر سجان نه
ياك الله وني امان مه شي
شه لئاخنه بي خايه
لهي ته جگر خونه
چه پيدا بني آدم شه
بيارته راغله وه مقرته

ده ژدرايه قيل قال كر
موزلتا يودير ترسانه
بي له آه فغان مه شي
ده ملك زره خود رايه
چه پيدا شوه دوزخونه
سزاوارد ه جهنم شه
شه پيدا دوزخ بشرته

في الآية لا ملئ جحيم من الجنة والناس الجحيم

چه ده رب و دتر تيروي
چه خبريه پشوك وي
كهر خو محرم محرم شه
وركي نه و بر يزي ياره
په نيويه دلاوروي
چه خبريه شي لزوره

ده هغو ترسون ديروي
پر هغو به دي رهيبتي
پيوه تكي محرم شه
له لرمه يالما ره
چه پزوريه ناحبروي
ديرو بر يزي شماوروه

في الآية انما يخشى الله من عباده العلماء

ده ابراهيم دزیره طغاریه
آوردیده بشه میلیله
هم داود پری وقت ملائله
خاویست و رخ پزیراوه
خوده او بنو لباراته
هم صدیق عجز نیاز کر
کشکی ستاپرنک پیغم وای
عایشی ویل ای دوسته
چه نه نام نمی بنان وای
ابتدا چه ده طالب ویه
لعذاب به چه لرزان وی
چه سالک وی بخت کاره
خوف رجاده ده یکان ویه
حکایت دی لعمره
که رب فضل مرحمت که
چه بخدا نخته لرزان ویه
بی لقاله بی لقیله
پریوه سجده ای لاله
به افسوس پوا وید ویه
دو غونه شوه واینه جانیه
لمرغه سره یه راز کر
یا مخلوق مه وای عده وای
گنهر دا خبره دوسته
نه وجود می بر جهان وای
بهر خوف ده چه غالب ویه
لکاهه گریزان وی
لکاهه خجی کاره
چه کمال یه ده ایمان ویه
ای خما نور البصره
عالم واره بهجت که

بوسری عاصی شوم روی

زده پدازی روی نو لیزم

بیا که دارنگه گفتار که

تول بد روی ته دوزخه

بویه و رشی ته جنته

خدا امید پیدا شه

داهم زده کره ای طالبه

که آخر دی چا حیات وی

فی الحقیقه لا یقین ان الله یرحم الظالمین

هر چه ستاپه رب گمان وی

کیه فضل که کرم وی

فی الحقیقه لا یقین ان الله یرحم الظالمین

رجا دادی کیو هیزی

چه بندگی به شام سحر وی

وطاعت و نه راعب وی

چه لدافضله محروم وی

پنچل خان باند ویریزم

دا احوال راته اظهار که

باته گرمه باته یخنه

ده الله لمرحمته

کوندی دافضل برما شه

چه رجا بویه غالبه

ورسکاره یه علامت وی

فی الحقیقه لا یقین ان الله یرحم الظالمین

تعامل بهغه شان وی

که عذاب وی که ماتم وی

فی الحقیقه لا یقین ان الله یرحم الظالمین

پویل خما گرو هیزی

لنگاهه یه حذر و به

پرگاه باندی تائب وی

دي اميد کوي دلداره	بجته لدنداره
کڅوک ددوب وي پکځا کښ	پعصيان په تباه کښ
لطايعته وي ملو له	دار جانده جهو له
مشتي او غرور دي	لوي عصيان لوي مخطو دي

في الحديث ومن كان يرضى الفناء ربه فليعمل عسكرا

في الحديث ومن كان يرضى الفناء ربه فليعمل عسكرا

چيه داطور د اشان وي	د راحمق د پرنادان وي
چيه تل نگاه بدعت وي	پكرم ددرب غلط وي

في الحديث الامم من اتبع تصدقوا بها فليكن

في الحديث الامم من اتبع تصدقوا بها فليكن

چه مخنايه خوک ترسان وي	لکاهه گرزان وي
لدنيا به روي گردان وي	نيه اين وي نينه آن وي
چه ادني ددخوف ثمر دي	که دانه وي نور خطري
خوف يه نشته له الله	روايت دي اي دخواهه

الاصول الثالث في الزهد

زهد دادي خمالا له
دي قادر پرب زينت و
لاس به كنلي لدنياوي
كه تكليف كوي لخانه
زهد ندي ترهد دي
آخر زهد تري سپداشي
كه نيستگارده خالي لاس
ترهد ندي افلاس دي
خالي نده لثوابه

چه دولت لري لماله
رب وركري هدايت و
دي طالب ده پاك مولوي
پدنيا پسي بي شانه
هر سالك لره لالدي
چه كرم ده پاك مولوي
خوار زار كنه لباس
دي لزهد خالي لاس دي
بكاورد كوي مهتابه

في الحديث ومن العشرة ان لا تقدر

دي به ورشي ته جسته
ترغنيان پونسوكا له
ده نيستي لبركته
بكاورد كوي اي لاله

في الحديث يا مخلصي آتني الجنة قبل اغنيائيها

في الحديث يا مخلصي آتني الجنة قبل اغنيائيها

چه زهد لدنياوي
دي محبوب ده پاك الله وي

هم مرغوب در کل جهان و چه سؤاله روی کردن و

في الحديث اذ هد في الدنيا يحبك الله واذ هد في الآخرة

يحبك الله اناس يحبك الله اناس

چه معاشر چا کفاف وی سؤاله ید عفاف وی

ناست صبر بر مقام وی خوک بدین کن ده اسلام و

تل به اوسی عشرت کن بد دنیا په آخرت کن

في الحديث طوبى لمن هد الى الاسلام و كان

عيشته و كافا و قنصر به

چه موسی و یل موی ته دوستان و نبیه و مانه

چه دوست کرم ستاد پار و حیه مرا غله لستاره

پیه فقر کار بار و یه به نیستی کن یه وقار و یه

نه شکوه و نه سؤال که مدام صبر بر خیل حال که

چه فقر کن صابر و یه پاک الله و مرتبه حاشیرو یه

همشین ده پاک سبحان و یه و الله ته عالی شان و یه

في الحديث الفقراء ابصر من رجلنا الله تعالى

چه محب ده پاک سرور و یه هغه خوش پدا هنر و یه

چه فقره روی گردان و بی **لرسوله کریمان و یه**

فی الحديث ان کل شیء من فقره و حزن فتنی الفقر و الجهاد فتنی

اجتهاد فتنی و من ابغضهم ابغض الله و ابغض فی

چه زیره جامه پرتن وی **لنخی پنی و لخی بدن وی**

خدای به و وی بی عیانند **لکون صبر که جانانه**

معرفت بیه کامل وی **والله ته به و اصل وی**

قال علی رضی الله تعالی عنه اخشوا الله و اطعوا

مفاتی عرکان ترویج الله و

مال هم بدندی ای لاله **چیه وجه وی حلاله**

چاخرخ که پجاحت کن **پخیرات سخاوت کن**

من الحديث ان دنیا من ربح الا خیرة ایضوفیه نظر المال

الفصاح للزجل الفصاح

چه په فقر مستلا وی **خوار زاری نوا وی**

دی غریب وی یوطن کن **پخیل کویر پخیل مسکن کن**

بغریب کن یه وطن وی **چه سری ده مال خستن وی**

قال المحکم المال و وطن فی الضربة و الفقر غریبه فی

وی شرف ده سری لا

دهد و کون زیبائی وی

قال عزیر الله تعالی عن کریم و شرفا و غدا

و احسانا و اخلاقا و حکما الاصل الرابع عشر

چه صابروی بطاعت کبر

پا که الله بیه رفیق وی

قال فی الایة و اصبر ان الله مع الصابرين

هر سری چه مبتلا وی

بی حساب بی میزان

قال فی الایة انما یوفی الصابرون جزاءهم بغير حساب

چه روغن تن صورت وی

کشی تن خموز همراز

چه شریک پدا ثواب وای

قال فی الحدیث لا یخصب المیزان الاهل البلاء بل یحب

عبد الله الاخر صبا حتی اهل العافیة ان اجسادهم

تقرض بالمقارین

قال فی الحدیث

اقل صبرِ طاعتِ کرہ	خیلِ صورتِ پشقتِ کرہ
پہ نماغہ کنی کھا ل مشہ	لزکوۃ ملال مشہ
بیادہ حج اسبابِ تیار کرہ	پروردہ سر و شانِ خوار کرہ
لکھنارِ جَنکِ جدلِ کُمرہ	اوردہ غم پر تندِ بل کرہ
ستابہ تیر سودِ درجاتِ وی	کدی داصرِ ثباتِ وی
دوم صبرِ کرہ جانانہ	لکھنارِ عصیانہ
دہ خیلِ زہرِ رضا محشہ	دہ جنت و لوبرتہ خوخشہ
چہ داصرِ ہزروے	درجاتِ یہ مکر و یے
دترِ یو صبرِ پر جفا دیے	پعوض کنی یہ وفاد یے
چہ ہز دی د خاصانو	دہ کاملِ خواصانو

بِصَبْرِ عَلَى مَا آذَيْتُمُونَا

بل ہم صبر پر نقصان دی	کدہ مال دی کدہ خان دی
پر پلا پر معصیت دی	چہ ثواب یہ نہایت دی

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ الصَّبْرُ فِي الْقُرْآنِ
عَلَى ثَلَاثٍ مَقَامَاتٍ صَبْرٌ عَلَى دَاءِ الْفُرْصَةِ وَصَبْرٌ عَلَى ثَلَاثٍ
مِائَةٍ دَرَجَةٍ وَصَبْرٌ عَنْ مَحَارِمِ اللَّهِ وَلَهُ سِتُّ مِائَةٍ دَرَجَةٍ

وَصَبْرُكَ الْمُصِيبَةِ عِنْدَ الصَّوْمَةِ الْأُولَى وَالْآخِرَةِ

چه صبورشی و بلا ته	شکوه نکاندی و چاته
یو به خلاصشی لکاهه	بل به ویرشی ته الله
بند صورت تاز و تابانه	ترغنه چه شی ویرانه
لمرضه لعنته	کبا ویر کبری نیک حاصله
کدی مورشی یغده لورنی	یری به رحم ده خدای ویرنی

فِي الْحَدِيثِ قَالَ إِذَا ابْتَلَيْتَ عَبْدِي بِبَلَاءٍ فَصَبْرُهُ لَمْ يَكُنْ
إِلَّا عَوَادَةً بَدَلَتْ لَهَا وَمَا خَيْرٌ مِنْ ذَلِكَ وَوَجْهٌ ذَانِ الْأَبْرَارِ

أُولَئِكَ الَّذِينَ يَرْجُوهُمْ اللَّهُ لِيَجْزِيَ الْفَاسِقِينَ

چه صابر پر مصیبت وی	کد مال کده صورت وی
پاک الله به تری شرمیزی	چه میزان ده ده دریزی
یا چه خپور ده ده دیوان کد	شرمنده به یعصیان که
خی بخت لره مهتابه	بی حساب به بی گنا به

فِي الْحَدِيثِ قَالَ إِذَا ابْتَلَيْتَ عَبْدِي بِبَلَاءٍ فَصَبْرُهُ لَمْ يَكُنْ
إِلَّا عَوَادَةً بَدَلَتْ لَهَا وَمَا خَيْرٌ مِنْ ذَلِكَ وَوَجْهٌ ذَانِ الْأَبْرَارِ
أُولَئِكَ الَّذِينَ يَرْجُوهُمْ اللَّهُ لِيَجْزِيَ الْفَاسِقِينَ

کچه سخت دوی دشواره
د اکا د هر مشکل دی

شه و صبر ته لاچاره
هر مشکل اصره حل دی

الحديث الشريف فتلح القرح

چه اقل افسوس اوه وی
وی و صبر ته لاچاره

اخر صبر که تباوه وی
کهر خو وی غم گساره

چه ده مری کفن نویره
ده ژوندی زړون سویره

الحديث الشريف عند الشدائد

که په پته خوله ژړا که
چه اختیار به ده مخان نوی

نه آواز نه غوغا که
په ثواب کس نقصان نوی

چه ژړا کوی پزوره
پر مغویان دی باران وی

لغتنو نه لورده لورده
چه غضبه به یا سبحان وی

الحديث الشريف بيضاء اصله الاصل الناصر في الشكر

نعمتونه ده خدای بر دی
کدی هر وینسته جانانه

ده حساب محذره تیر دی
پهزار هزار لسانه

که ثنا پخو لغسته
پداشکر ده خدای کله

واره لږدی نیک خصلته
پر خای کیزی خما دله

فِي الْآيَةِ وَأَنَّ تَعْدِي وَنِعْمَةً لِّخَصْمِهِمَا

په اخلاص خوک شا کړو

ده همغو نعمت وافر دی

بل ثواب دی بی پایانه

بل به خلاص وی لیرانه

فِي الْآيَةِ وَلَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ مِنْ فَضْلِي

بَعْدَ ذَلِكَ فَإِنْ تَكْفُرُوا مِنْهُ

که لذیذ طعام و شومی

د دروژی ثواب به مومي

که حلوا له شکر قند دی

چه لشره بجره مند وی

فِي الْآيَةِ الطَّاعِمُ الشَّارِبُ يَنْتَزِلُ الصَّائِمُ الصَّابِرُ

شکر لوی عالی مقام وی

پجنت کښ به مقام وی

چه بل هېڅ نوی ای یاره

ده بندگی لوقاره

فِي الْآيَةِ وَآخِرُ دَعْوَانَا أَنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

شکر دادی دل آرامه

شه خبر لدا مقامه

یو نعمت گنده بخدا به

بل کمان مکره بی خایه

چه لتاسره احسان که

که امیر کیه سلطان که

وی پغاره دده پر به

بی اختیاره لکه مر به

منخرده پاک ستاروی

نیه وال نیه اختیار وی

حکایت قلبی از آنکه بین اصحابین من اصابع الرحمن

بل خوشماله به نعمت وی	لمنعه به غفلت وی
شکره روی گردانه	که حمد وائی لزبان
بل ده هر نعمت لقدیر	خان خبر گیر ده دین بدیر
کدی مال ددی کدی جادی	که چشم ددی که سپادی
کدی زبه کدی کوشیدی	کدی عقل کدی هوشیدی
هر نعمت چه وی الخدایه	عبث بندی دل آرایه
وایه صرف کره و طاعت	ده خیل رب و عبادت
که بخوله دودشنام کری	لا یعنی پوچ کلام کری
آرویده ده چنگ دف کری	په قمار ده مال تلف کری
پت پرده کنی هم حیل و	یادی مکر یادی غل و
مظلومان دشی بر همه	سپاهه لشکر
که چند بخوله شا کروی	دی شکر کنی قاصروی
دی لشکر شد شیطان	مخ یه تفرید و جهان
یومثال دی بی نظیره	تیه وار و ده دلپذیره
که غریب بی چاره وی	چری پروت پرکاره وی

تل لکاخته تا راجه ده دشمن وی بی رواجه
 نه درست وی نیه اس و لد دشمنه یه هر اس و یه
 بیا خبر بده باد شاه شی پخواهری ده ده اگاه شی
 شاه و ده ته پیغام که سرفراز یه یه انعام که
 بیه براق بیه صلاح وی چه سبب یه ده دلاخ وی
 زیبا تاج ده ده پر سر که مصری تو تر کمر که
 پر براق یه سپور شی جانه شی لشاهه روی گردانه
 لد دشمنه سره مل شی لباد شاه یه جدل شی
 چیه داعم کبری ده وی یه قیامت به شرمند وی
 بنکاره جنک دی ای فضول له الله له سر سوله

فی الدیة انما یحار بون الله و سر سوله

هم لد بشی بیراره ده دغه خیل رفیق دلدار
 چه میدان شی ده رستانف ددشمنی شی ده دوستانف

فی الدیة اذ قال الشیطان للانسان کفر قال فی برک
 منك انی اخاف الله رب العالمین الاصل التادیس

فی الدیة اذ قال الشیطان للانسان کفر قال فی برک
 منك انی اخاف الله رب العالمین الاصل التادیس

نیت عطا ده کرد کار دی	نه یکسب په اختیار دی
چه پزده کین هویداشی	لاچار فعل تری پیداشی
که متصود په خاصه وری	فراموش به بل مطلب و
دا خلاص دی ای د لبره	رب دی تا که خبره وره
یو مثال دی مالیده لی	چه خلاص لره راغلی
که وړان کړی دیر طعام و	وړوڅه نه سړی راموی
چه صحت می د صورت وری	واودس تیه رغبت وری
چمنک به بصورت کړه	بل به نیت د عبادت کړه
نیت موجود شبه له خلاصه	زړه خالی کړه لوسواسه
په بندگی کین به بود نوی	چه خلاص به موجود نوی

فی الآیه ما امرنا الا لیجهدوا لله ففلا یمن له الذین

خو مؤندی گران دی وړوڅا	عجب سړدی د خدای کوڅا
په هغو کین یدر اظر هار وری	چه محبوب ده کرد کار وری

فی الحدیث الا خلاص من من امره استودر عتله

قلب من احبته من عبادی	
-----------------------	--

چه پخی له وائی خناسه	نیت می وکړه له خلاصه
----------------------	----------------------

په باطن کنښ په شرکت وچه چه ریا و یا سمعت وچه

د سروغ ژن دی و مولی ته چه اخلاص شه لتا پاته

لږ عمل ده سړی بس وچه و اخلاص ته چه سرش وچه

فی الحدیث اخلاص العمل بحزنه القلیل

چه صراف کږه داناوی قلف به بروی نابیناوی

په عمل کنښ اخلاص بویده که ثواب غواری خوشخو په

فی الحدیث اخلاص العارفان نالقه بصیر

تل معر وف کرخی دله داخل خان واهه پخپله

چه اخلاص کوه صورت ته خلاص کره مخان لغرامته

چه حسن بصری وفات شه اوه افسوس پر مخلوقات شه

عالمونه لورده لوره جنازی لره تله وکړ وره

فره ناست ابن سیرین وه داجوابه دایه تلقین وه

چه پیا مشقت یی نشته چه خلوص می ده نیت څه

لطاؤس چا سوال کړ ده دعایه قیل قال کړ

ده دعانکره متهتابه وه ساکت لداجوابه

وی په هله بدعا کړم چه خلوص نیت په پیداکړم

ده فقیر چه صاحب حال و	همسایه بن مال و
دیر مدت و شه ای یاره	ده پرسش نکر بجاره
ورته چاویل صاحبه	اعاده یه داه واجب
ده وی تل می پخا طردی	پاک الله رانه حاضر دی
چه خلوص می دهنیت نشته	په سرفتن کنز قربت نشته
چه اخلاص پیداشی گوهر	اعاده به کوم و زور
که مباح وی عبادت شی	چه خلوص بکبر دهنیت شی
لکه شوک چه مسخره که	ده بل غم په آواره که
یا ماول بعبادت شی	پر مرده یه طبیعت شی
په مزاح که شان خوشحاله	ده طاعت ده پاره لاله

قال ابو الدرداء ايضا في ان لا يستحي نفسى شي

في الحديث لا تبغض اليك عبادة الله

چه اخلاص به نوی کوره	خوشت طاعت کوی پروره
----------------------	---------------------

ترکاه طاعت بتردی	چه په زوره دردی
------------------	-----------------

في الحديث لا تبغض اليك عبادة الله

چه فاسده سری نیت وی	دا هر کوره لوی قیامت وی
---------------------	-------------------------

نیت روح عمل به تن دی و داناته مبرهن دی
بی لروحه تن مرده وی نیه سود نیه فایده وی

فی الحدیث انما الاعمال بالنیات

سودی به نشته ای هوشمند بی ده او بن لزانو بنده
چه غزاید غه نیت که که درست کفر هزیمت که

فی الحدیث من غن و غن لا یغنی الا اعتقاد الله سبحانه

که سری لمکره پنده خور لور که دیحایبند
چه قبول مال دولت که بیا اظه هارده ندامت که

که صورت یه ده نکاح دی دانه نادبی هم سفاح دی
که خوک قرض و که پچانه پت پزده لری پنهانه

چه انگار به له اداوی دغه قرض بتر ترغلاوی

فی الحدیث من تزوج من عمل صدق و هو لا یغنی ادا

فمن عاقر من ادا ان شیا و هو لا یغنی ادا آءه

فی الحدیث انما الاعمال بالنیات

ده عمل خیری به یاره کار بیارته رانی لستاره
هر عمل بیه تباه وی چیه نیت لغیر الله وی

هم دینا لک الله صدیق وی به اخلاص به تحقیق وی

فی الحديث ان الزمیل یصدق عیون فی الصدق حتی

یفرق بینهم لک الله صدیق صدیق

پد روغ چیه گفتار وی عاقبت به شرمسار وی

خصوصا لذو الجلاله در روغ مه وایده ای لاله

چه رزاق به بولی یاره طمعه مکره له اغیاره

چیه طمعه سلطان وی رب رزاق بولی نادان وی

دو مصدق ده نیت وروه غیر دور کره لرزه گوره

بندگی در رب تنها کره لعذاب به خان رها کره

در نرم صدق دی ده عزم چه پزیر کنش کاندی جرم

که رب را کره دولتونه زه به کریم سخاوتونه

که لرغنه منی صحت وی خماشغل به طاعت وی

بل هم صدق دو فادیه ده دیده غم چه خفا دیه

چیه دیر مال دولت شی بصره مند بسخاوت شی

چه لرغنه شفا مو یه ده طاعت ولور تمه درو

فی الیه رجال صدقوا ما نادیهم الله علیهم

کیہ دیر مال و منال و بی	پس خاسری ملال شیہ
یا لرنجہ شفا مویہ	دہ نگاہ کوت و شوہ
دسروغ ژن دی پہ وفا کبر	دی قدم زدی پہ جفا کبر

فِي الْآيَةِ وَمِنْهُمْ مَنْ عَادَى الْفِتْنَةَ إِنَّ الْفِتْنَةَ لَشَدِيدَةٌ
وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّاحِبِينَ فَلَا تَهَمُّ مِنْ فِتْنَةٍ بَخْلًا وَبُخْلًا

تو ای و ہر مقرر ضوون

پنجم صدق دہ عمل و بی	چہ دہ سخت لاد مل و بی
کرہ ظاہر باطن یکسانہ	پھر کار کبش ای جانانہ
تہ لف فاقہ عادت کرہ	بیا لقافہ قناعت کرہ
ہم لرز یاضت گورہ	تل مدام کورہ ای و رورہ
بیا ہلہ لباس دہ صوف کرہ	تہ پہ فقر خان موصوف کرہ
چہ لباس یہ دہ فقیر وی	پد نیایی زہیر وی
مدام سیروی طعام	مناز نوی دل آرامہ
دسروغ ژن دی ای جانانہ	پناہ غوارہ لہجہ نہ
حکہ پاک رسول ای دلہ	پدا مرتک دعا کو لہ
پہ نصیب خما فلاح کری	خما ظاہر عمل صلاح کری

بیا باطن کری خما غور لظا هره ای اکبره

فی المانیة فی الله اجمع

فی المانیة فی الله اجمع

شیرم صدق ده مقلدی چه ده پاک الله انعام دی

هر مقام چه ده سالک وی خوف رجا غیر ذلک وی

په اخلاص به تحقیق وی هغه کس ده خدای صدیق وی

فی المانیة فی الله اجمع

کده اور لنبه شی بکله دینه خدای لتو کله

پر بند باندی گلزار وی چیه پاک الله پر چار وی

همند راوسی په اور کس تل ده سر لنو په کور کس

پسریه نخوخی تخایه چه فرمان نشته بخدایه

پاک الله دسری بس وی سر کوزی ده بل عبس وی

فی المانیة فی الله اجمع

پهوا کس ده مرغ غا نو پدیر یاب کس ده مهیا نو

روزی ورشی لور یاشه بی تدبیره بی تا لاشه

ستا پخته دی دیره حله اخلی لاس لتو کله

ده سرغه پخیر به لا له روزی مومی بی جنا له
کتد بیرتا لاش پرز دیه و تقدیر ته غار به کنیز دیه

في الحديث انكم تنزلون على الله حتى تنزلوا لوزنكم

بروزق تغذوا لغنا ساق و نوزج بطاناه

کغم جن ده دین پغم و یه لدنیا لکاره خم و یه
غم خوړی بیه سبحان که هر مشکل بیه آسان که
ویرته خلاص پهغه د سرو چنده طمعه بنا ورویه

في الآية من يثق بالله يجعل له مخرجاً ويرزقه من حيث

لا يحتسب وفي الحديث من انقطع عن الله تعالى كفاه

الله كاملاً و رزقه من حيث لا يحتسب

منه خواړدپوه جهانه چه کوته که ده دین ویرانه

ده دنیا پسمارت وی کیه دیر مال دولت وی

في الحديث من انقطع الى الدنيا فكله اليها

دی تا کوم باز و ده زور دی چه و کسب ته دی زور دی

صبح دم روان شی کوره ده قولی ولورته کوره

پطاعت دی ملاشی ماتده کسان وی گران شی تاته

یونیه ده عیال بند و	یو فقیر چه عیال مند و
ند لباس دیچاده برو و	نیه قوت دوشام سحر و
ورک شه دی ولایت	و به بی صبر بی طاقت
چه دو لچه رسی تیار و	یو کوهی چرتنه پر لار و
راغی دی دچاه ته لبه	فقیر دیرو و تشنه لبه
پد و لچه بیه گردش کر	پری مرغ هله پرش کر
ده مرغی تشنه لبانه	فقیر پوده شه لدا شان
چه مرغی یکره سیر آبه	ده دو لچه کرلد پر آبه
دم پدم یه چشیده کز	بیایه بله کشیده کز
و ده مرغ تشنه لبانه	که او به یه کنس چندانه
پر عیال چه ته منت کری	خوک به سیر بدنی قوت کری
ده پردی کوهی له آبه	چه دی زه نگریم سیر آبه
چه زقاق یه پالک شلری	ستاعت لدوی فراری
ده گردش ده ولایت کر	بل فقیر چه سیاحت کر
ند همراز دنیه مل و	پر مقام ده توکل و
گر زول لخیله خانه	ده سیری دو لچه جانان

پریا بان به اقامت وه	دی رلتندی بی طاقت وه
ده نظر کرده لور پر لوریه	یو کو هنی ده کیه کوریه
چه پر توله خه اهووان وه	نکه دوی تشنه لبان وه
ده اکوهی پنجه جوش کر	اهووان به شرب نوش کر
چه سیاح راغی ته چاهه	هوسی ولاری راه براهه
اوبه بیامرته ولاری دله	ده چاهه پنجه لره پنجه لره
ده دولخه کرله گذاره	رسی وه شلیده لواره
چاهه هر گوره دیر عمیق وه	دی پفکر کنس غریق وه
ورته ناست وه تشنه لبه	دایه رازکا وه لورته
اهووان دی کره سیرابه	بی سامانه بی اسبابه
خما دی خیل سبب ویران	چه قدرت دی نمایان کر
بریده چه می سرمان شه	ستا چکم په فرمان شه
داجا مت راته راظره کر	پدا حال می خبر د امر کر
وسیا ح و ته الهام شه	برده فضل ده علام شه
توکل ته چه دی شا کر	تا برسی دولچه پشانه
خکه سا کر پی سر کردانه	بکا ویر کوی نادانه

توکل ده عامی دل ده
پدا طور پداشان ویه
کری پجاسره چاکره
ثوک ویکل ده خصوصیت
پوکیل ده ده باور ویه
مهربانه دیر فهم ویه
ده ویکل چه فرمودن وی
نده چاته سرکوزی که
وی پدا طور یار انو
لاش یه کنلی لهر چانه
لکوره کی چه نادان ویه
یه لمن ده مور - تنبل
ادفعان یه وی طوره
کیه داشری پچاشانه
وی فنا پوکالت کن
خو پغم کن ده ده گوره
رب دی تانکه غافله
لکه خوک بوله نادان و
وی بلند ده په ا پ ه
دی آرام وی فراغت که
چه داناوی هم رهبر و
په الزام ده هر غایم ویه
ویرته یبی یه کردن وی
نه شحان سرفرازی که
توکل ده زاهدانو
هم لختانه بجهانه
ینه عقل نده گمان ویه
بجهانده یه لاس کنل
نا امید لبله لویره
وی پدی پی پویانه
پدا مهر محبت کن
آخر مور فناشی وروده

توکل ده کامل جان	کل اختیار و سر که نخانه
بی نفس لکه مرده وی	کل اختیار به ده زنده وی
نیاه نیه فغان و یه	فراموش به خان جهان و
چه و پر پینه شی لخدایه	پنازیزی دل آرایه
دامقام دی دیرد شواره	میانه رواوسه ای یاره
ته ترور کی بترمشه	دیر نادان ایتز مشه
ده مولی و اور ته زغله	یلن ده کر منب له
ترشهر لک تزدی و تاته	چر ته زغلی ناکجاته
مهربان تو مویر پلا بزی	خه بنده خیه و قار دی
کد انکیزی خوش خویه	توکل ده عامی بویه
هر چه امر وی لخدایه	هغه کره دل آرایه
هم لتهی شه بیزاره	کپوهیزی ایمان داره
سرکوزی مکره و چاته	و بادشاه و کداته
چه ویکل یه ده خیل خان	رب یه هر مشکل آسان
دا هم زده کره ای دلداره	خوچه نشی پخته کاره
رزق روزی کنه لخدایه	کسب مه پر زده خود مرابه

فی الحدیث من کل من کذب عنک ولا تأکل عن دست

هم توبه ده لاری بویه چه سفر کوی خوشحویه

ولا یلی الیه ویزود وافات غیر الزاد التثقی

هم داسر وکوه ای یارده ته ده خیل مرض ده پاره

فی الحدیث تراذوا عباد الله ما من دار الا وله دواء

السام فقیل بل یرد قضاء الله الی من قضاء الله

داده پاک الله سنت دی چه سبب معشیت دی

داسنتیه بدل مکره نه بی خاتو کل مکره

فی الحدیث فی الایة ولین تجد لسنة الله تبدیلا

یونبی وه دی پریشان به بصورت ملول بی شانه

کره حکیم داسر و دلبره نبی نه خواره لسه

توکل یه پرستار وه له اسبابه یه فرار وه

وحیه راغله له الله پیغامبر لره دلخواهه

کشف اغواری رویداره و داسر و ته ئی لاچاره

هر مرض لره دوا دیه داحکمت ده پاک موالح یه

چه لکب خوک حذر کره یابی زاده خوک سفر کره

چه پر خدای می توکل دی	رب خمداده لاری مل دی
توکل ندی غروردی	والله ته نامنظور دی
چه پایده یه یه یقین وی	نه گمان یاظندن وی
که پایده یه وی موهومه	توکل ندی مغنومه
واخله لاس لهغه کاره	توکل کوه دل داره
لکه شوک چه زی داغونه	یابه یار که تعویضونه

فی الحديث المتکاملون یکسبون فی لایسترقوا

توکل چه پر بستیایه	نشانی دهغوداوی
چه داحال خوراک نوش	غم ده شام یه فراموش وی
چه انعام و کره صمه	پوره سل زده در همه
عاشی ته دل آرایه	یویه وانخست لختایه
چه خیرات یه کره ته شانه	ورته چاوی لختامه
یو درم دواي ساتله	چه افطار دی وای پر بکره
فی پورخ کین روزه داره	ماشام هیت نشته تیامه
عاشی وی بجوآبه	کجا ورکوی مهتابه
توکل پر پاک الله دی	دبیکاه روتی بیکاه دی

زخیره چه کوی یار ده	ده خلویست شیو ده یار ده
توکل خجہ پری دی	روایت دستری دی
مخلویست چه بیشتره	زخیره کوی دلبره
توکل ندی نفاق دی	دوایه و اتفاق دی
که حرص دیجا بسیارو	خالی لاس و رتہ دشوارو
و بی دی لعبادتہ	که خان باسی لک دولتہ
یاسری وی عیال مندہ	کپوہیزی ای ہوشمندہ
زخیره کوی ترکا لہ	دہ عیال دہ پارہ لالہ
نہ گاہ نہ بدعت دی	چہ دہ پاک نبی سنت دی

باب فی العیال و غنی و فقی

توکل چہ کستر و یے	زخیرہ بہ بیشتر و یے
پہ ثواب کنیزہ نقصان و	چہ حرص دیجا عیان و یے
روایت دی الحدیثہ	کما و سرکوی رائیہ
پاک رسول چرتہ بدروہ	پر فقیر دہ دہ گذر و و
دی بقبر کنیز نہان و و	و رسول تہ حال عیان و و
دی فقیر لکار و بارہ	حضرت داوید دلدارہ

چه لقبه پاشیده که	دهده مخ به خلیده که
دیریه حسن دیر جمال دی	چیه اوزمیه مثال دی
زیبا مخ به دهده نمر و	ترسپوزمی به منور و
کده ژمی خرقه یاره	دهده بل ژمی ده یاره
پخپل کور کین نه ساتلای	لحصره یه لاس کینلای
وه فقیر خدای فرسته	توکل یه وه همدسته
ناست وه دی یوخوا یامده	پخلوت کین دل آرامه
لفاقی وه دیر یی تابه	دی بیر و ن شه ای مهربانه
دری دلی پدر بار و	چه ده کبریه وقار و
چه تگری راغلی ای فر و	وفقیر ته لدا کو و
بیافقیر خینی روان شه	ورستوسپی پی دوان شه
ده یوه تکره ای یاره	وداسپی ته کره گزاره
هغه سپی هغه جلد و	لفقیر سره مل و
بیایه بله بیابله	وغه سپی ته وایچه و له
چه روتی یه کره تمامه	فقیر داوی دل آرامه
چه راغلی ستا لکوره	تول درانیوه پر و

ته اوس خد غواری نادا	چه دی زه کرم سرگردانه
خودی حرص خودی هوادی	بیاتد کومه دی غوغادی
وفقی رتد سیی جواب که	دیریه قهرم پر عتاب که
چه ده خدای دیرباردی پیر	پسیر و ن دی قدم کنیر نو
ده دشمن ته دیر و لاری	چه لکیر و روزی غواری
داهمت دادی مرانه	خان مسلم بولی نادانه
ماتیز کری دی شوکاله	پنداد سر کنی بی جنجاله
لوزی بندی لاندی باندی	تیری شوی پر ماباندی
تاله لی نه یم لدا د سره	نبه و لارشم بصر و سره
زه چه سیی دامی همتی	خکه دیر خا قمت دی

الفصل الثانی فی المحبة

محبت بویه مخدایه	لرسوله دل آرایه
تیر تر خان یه کره و خان ته	نظر مکره نور جهان ته
ده مغوایمان کامل و یی	چه تر خان و رته مایل و یی
نیه دین نیه ایمان وی	چه یحی کنی یه نقصان وی

فی الحدیث لا یؤمن من لم یحکم حق یا و الله ویرسله

وَالْحَبِيبُ إِلَيْهِ عَزَائِمُ الْمَسَامِيهِ

ده عارف محبت لا له	وی پدا لذوا الجلا له
چه خبر به یکمال وی	به جلال به جمال وی
نیه خوف وی لنیرانه	نیه طمع به لحنانه
عبادت به به اخلاص وی	لرجا الخوفه خلاص وی

فِي الْحَادِيثِ الْقَدِيمِ أَنَّ أَوَّلَ الْفُؤَادِ إِلَى مَنْ عِبَدَ فِي الْخَيْرِ

يَكُونُ الْفُؤَادُ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ

چیه ویره شی له اویره	ده محبت ده پاره ورویره
محبت کوی نخدا ایه	داسودادی دل آرایه
دیر ظاوم جھول نادان وی	چه بچب کنس به نقصان وی

فِي النَّبِيِّينَ مِنْ أَفْطَمِ مِمَّنْ عِبَدِي الْجَنَّةِ أَوْ نَارِ لَوْ لَمْ يَخْلُقْ

وَلَا نَارُ الْمَرَائِي هَلَا انْطَاعَ

که غافل وی بجنانه	لدوزخه ای جانانه
واحسان ته دهر بگوهر	محبت کوه ای ورویره
ته لپی بتر مشه	دیر نادان ابتر مشه
پرچستن که دیره مینه	چه احسان و کسر کینه

شب روزی پدر بار کن ده خدمت به انتظار کن

ته یودم لروزه شبه حاضر نه بی ادب به

چه ترسبی سری بنروی داهر کور نه بد هنروی

قال فی الحدیث احبوا الله بما غفروا له من ذنوبه و احبوا

الله بما غفروا له من ذنوبه و احبوا الله بما غفروا له من ذنوبه

چه محبت ده پاك سبحان وی لدنیا به روی گردان وی

لهر چایه وحدت وی چه آلوده پمجت وی

قال ابو بکر رضی الله تعالی عنه من اذاق من خالص

محبة الله تعالى منحه ذلك من طيب الدنيا و اخرتها

پمرگی بوی خوشنوده چه سرسپری ته مقصوده

خصوصیت به پنا نشی ملاقات ده الله نشی

که موسی وه له احبابه لکن تراوه بجو ابه

خیل صورت ده ده جفا شه چه زهیر پدا جواب شه

بل هواده نفس پریزی وفرمان ته غاره کبیری

چه محبوب و تر ته فرمائی هغه گاندی هغه وائی

چه خاطر به آزار نشی ده ده خونه ناتا مر نشی

کدامتخبه نوری جانانه

محبت نشسته پنهانانه

چه اثریه نیکوکاره نوی

پت داده حب شراره نوی

افضل التامی فی التخصیص

بنده راتنه رضا پر یزده

وقضا تدرضا کبیر زده

اعتراض مکره سره

په هینج کارده رب دلبر

مه پرده کین مه پرتبه

دارضا بولی طالبه

که ساکت وی له لسانه

په پنجیزی پت پنهانه

دایه صبردی دلبره

رضاشته بهرره وره

چه صابر په بلاننه وی

خوک رضا بقضانه وی

ده خیل خان پر ضا تلده

ده بل خدای طلبی وکه

چه پرده وی مهر بانه

شه لخدایه روی گردانه

فی الحديث القدری ان الله لا اله الا انفسه

بلائی و لم یکن علی نعایه و لم یرض بقضائی فلی طلبا

بلائی و لم یکن علی نعایه و لم یرض بقضائی فلی طلبا

چه ده خدای پر محبت وی

په نصیب به سعادت وی

نبنانی ده هغوداوی

مبتلا پد سرده داوی

هرگز سود نکه لباره	چه پیوند نشئی ای یاره
بل چه چراغ سی یولبله	بی جنجاله خمار له
چه تنهایه بله وینه	پسی خوری ده زیگی وینه
کوم مرخوردی ای جنبه	چه رغیزی بی طیبه
که هر شوخا ذوق وی گور	دائر و نکرده خان و مرور
ده مرخور فکر رخوروی	پحکمت کن داد ستوری

وَقَالَ الْمَلِكُ لَرَأْيِ الْعَبْدِ الْعَلِيلِ

ده باطن هم داوقاروی	چه تیرشوی داروزکاری
که وصال غواری الخدایه	مرشد گوره دل آرای
تابه بوزی دست پدسته	تده الله خود پرسته
چه خبروی له ایمانه	عقاید ده خما جانانه
لتفسیره الحدیثه	له اخلاقه ای مرأئیه
که خبرنوی شیطان دی	ترشیطان بترچندان دی
هرچه کاندی استدراجی	پوچ باطل ده ده مرواجی

قَالَ جَنِيْدُ الْفَرَسِيتِ مَسِيْنًا وَمُرْكَبًا بَيْنَ يَدَيْهِ تَفْسِيْرًا

مُسَيْنًا اَعْلَامِيْنًا وَعَقْلِيْنًا لَمْ يَكُنِ الْفَقِيْرُ وَالْاَخْلَاقِي

بسم الله الرحمن الرحيم

هر یاطن چه لظا هر ه
مخالف وی ای ماهر
رواج نلری باطل دی
ده قیامت پو شرح عاطل دی

تال ابو سعید کل باطن مخالف الظاهر فی باطل

ده مرید پحال خبر وی
کچه خیر کچه شر وی

ده باطن لفر استه
یا ده عامر لقوت ته

ده هرچا لخیله شانه
دی امر شاد کوی جانانه

چه جاهل به عقاید وی
وایمان تیه فاید وی

که به شرع نا خبر وی
بیاده دی لاری رهبر وی

که غنا پاکش دیرویه
ده کفاف لحد ته دیرویه

لاس یه وکازی لما له
غریب خلاص که لوباله

که لونی کوی خود بین تو
و سوال تیه تلقین ویه

په سوال یه مبتلا که
دی دهر درها بکدا که

چه پینو جام شیدا وی
دایه شغل داسودا وی

سودیه نشسته لدی حاله
ای شما وروده جماله

دی مشغول کاندی مرتبه
لمطنی سرد آبه

بیایه صبر کن خوشنود وی
چیه ز به یغم آلود وی
یه قضا ده رب رضا یه
بجایی وی مضطبی یه

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی محمد وعلی
آل محمد الطیبین

خوک چه خپله رضا پرید
وقضا ته رضا کنیزد
پاک الله ده دوی رضا که
برضا ده دوی قضا که
لقضا چه روی کرد آن وی
خوارزار پریشان وی
خلاصیده نوی گوره
ده قضا لبند وروره

قال الله تعالی اولی الامر فیکم
انما یرید فی انما یرید فی انما یرید

انما یرید فی انما یرید فی انما یرید

یه هیت کاسر یه غمکین مشه
لخدا غوتد جبین مشه
چه پدیر غم کن خوشحال و
هغه وست ده ذوالجلال و

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی محمد وعلی
آل محمد الطیبین

چه اصبره کاندی میل
وی مقام ده هغوفیل

که شکو و کاندی بخدایه داسر زب وائی دل آرایه
زده دی ولی خوار زار کرم په بلادی گرفتار کرم
دامی کوم نگاه تقصیری چه حماده بنو خنجر دی

فی الحدیث و اول من قال لا اله الا الله

که دغم لک کرفوجونه تل پرتا کوی تاخونه
زده خالی کره له اندوهه خه سری دی شحیه پوهه

دیر کارونه ده بشروی پطا هریدی شروی
بت خالی نوی لخیره کیو هیز ده دین نبیره

فی الایه و علی ان تکرر من شایع و ضعیف لاکرم

یو فقیر چه مصطفی و په مقام کنبد ده رضاوه
دایه رازکاوه لکوره ده به داویل ای وئوده
هر چا رچه ده سبحان و پکن خیر پنهان ویه
تم خاطر مکره ملا له پهر کارا و سه خوشحال له
پرودت و ده دی په بادیه کنی ده اولس پراویه کنی
یویه خروده ای ننگاره خلاص پده فقیر لباره

چه ده کور به خه و کروه	به با رکری فقیر خرو و
بل به سپی ده حراست و	ده فقیر ده فراغت و
چه فقیر به قرار ی کره	هغه سپی به بیداری کره
بل به چرله و ای مرتابه	پا خه ول به دوی خوابه
دایه مال دایه دولت و	باقی صبر قناعت و
یوه شپه ده رب تو صنا و	ده فقیر با کور غزا و
گیده ری را غله ای یاره	هغه چرله به یولوا ده
پسی شرمینر خان بشکارت	ده فقیر خریه یاره کره
بیایه سپی بتن بیمار شه	لنا بوده به سرفتار شه
که فقیر ناست و خوشحال	کور به دیر یز به ملا له
چه پر را غله به یو خله	دا غمونه ثخما د له
خوچه وقت ده صبح دم و	ته هغو ده دی ماته کوفه
که فقیر به تسلی کره	دی افسوس و او یلا کره
چه سکر وینر شه خوابه	گردا گرد ده دوی احبابه
چه پراته و هغه کلی	به تاراج ده دشمن تسلی
که قلیل و که کثیر و	پکین دیر بندی اسیره

چه به خره پورته آواز کر
چه ده چرخ چرخه کوکاره
ده انجیل مال ده دوی غماز
فقیر پاته سلامت شه
بل نبی وه ای همه مه
پاس یغره کنس به مقام وه
هغه خای چه به خواب گاو
راغی سپور لیوه خایه
خینی پاته شوه دلبره
بل خوک راغی خما دله
دور شه دی لهغه خایه
دیر زاهد دیر یار ساوه
په او بویه طهارت کر
ناگاه سپور پشتاب راغی
لفقیره به طلب کر
کوم به سود وه له ادبه

وهغه لور تیه فرواز کر
وهغه تیه شبگیر وه
په بنکاره چه ده دوی بازو
چه ده مال یه غرامت شه
گوینه تللی لعالمه
عبادت یه صبح شام وه
وزر دی چرخه آب گاو
پر چشمه بانندی خود رایه
همیانی چه وه پور زده
همیانی یه واخستله
بل غریب راغی خود رایه
ده لر کو غوشی پشاه وه
ده آرام هغه ساءت کر
پدیر قهر عتاب راغی
ده جواب پدیر ادب کر
چه پر پینش شته بی ادبه

دده تن به رنجیده کر	شهادت به چشیده کر
نبی ناست پر خیل مکان و	وحمت تیه حیران وه
مناجات به کر لخدایه	ای قادره و همنمایه
ته عادل هم دانا و یه	به احوال به ته بینایه
چیه وریه همیانی دیه	لتا کله نهانی دیه
دا ظالم ردی مسلط کر	چه فقیر به فضیحت کر
و حیه را غله له اکبره	پیغمبر لرّه دلبرّه
چه دده دی قاتل بد سروه	نه نگاه و نه شر وه
مرد دده دی فقیر بتیغ شه	به افسوس به در تیغ شه
چه پوری به قصاص دی	خک پوخته دده دلاس دی
هم بد چیه دده قاتل وه	دی زو ظالم ته مایل وه
دامبلغ دده لگوره	دی ظالم وری پزوره
چه پلاس دده همیانی دده	کوتره تللی نهانی دده
دغه مال به دده بد سروه	چه پلاس کین دده سروه
اوس می عدل نمایان کر	دده حق دار حق می عیان کر
پیغامبر به استغفار شه	چه احوال و ته اظهار شه

رضادادی ای دلبره	په زحمت وی ناخبره
که بلاوی که ماتم ری	نیه درد وی نیه غمی
دی مد هوش لمخته	بی پرواوی لزحمته

قال الجليلي قسطي من عبد الحق الزايل قال

لا والله ضرب التيف ببيان منته

که خبر بد مرد غم وی	په اندوه پماتم وی
ده ثواب ده پاره کوره	دی رضا کوی پروه
دارضاندی سودادی	ده هغه جهان پدادی
لکه او برضا پرز دی	خون و داغ ته رضا کبیردی
ده صورت نفع ملحوظ که	چه ده سرلنبو حظوظ که
یو فقیر چه دیر هوشمند	چیر ویرت چری فرزند
چاوده ته ویل یاره	وکره سوال لگره کاره
چه پیدادی تا فرزندشی	توریکه دی ارحمندی
فقیر د او ویل دخواهه	نه شرمیزم له الله
چه پرکویه اعتراض وکرم	ده ولد عجز و نیاز وکرم
چه فرزند پرز دمرجانه	دالوار و دی اسانه

چه ده پاك الله قضا دی	خما خوبی و خما رضادی
بل هم سعد ده وقاس و	ده بنی ده در خواص و
چه دعاده ده مهتابه	پهر کار کین مستجاب
داد عاده پاك حضرت و	چه موند لیه نیک خصلت و
نظر کمرشه ده ده گور و	په اخر عمرای و سرور و
ورته چاویل دعا کړ	التماس ده پاك مولی کړ
چه دی کور چشمان بیناشی	تارک ملک درته رو ناشی
ده وی شرم حیا بویه	لمولی تخه خوشخوید
چه می کوثر الله چشمان کړ	ده پچکم په فرمان کړ
زه به خرنکه دو باره	کرم سوال لکرد کاره
بل هم خولک و خدادوسته	ده پدا ویل ای دوسته
که رضاده پاك سبحان و	چه دوزخ خما مکان و
داد دوزخ می ده سرتاج دی	خما فخر ایتاج دی
کله یرغم شی درد و چاره	دا آیات لوله سل وار
پشپه ورش کین حماد له	تبه خوش بی تل ته تله

فی الدین و فی الدنیا من الخیر و کذا الخیر المومنین لا اله

أَدَانَتْ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ **الْأَصْلُ**

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

عمر تیر شه در گزندری	پحدیث کدی باوردی
دهفتاد شصت میان دبی	چه غفلت کوی نادان دبی

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

کستوله تیر شی لدایاره	تل وی شاذ بی اعتبار
که هر چند عمر بسیار وی	پسل گوئی پھزار وی
آخر نوش به کری لاچار	ده مرگی پیاله دلداره

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

کده او سپنود مر بند وی	خولک دهنه پاکش بند وی
خار صید نشته به دمه	ده مرگی لد ماد مه

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

که جنت غواری خود آیه	یوحیا کووه الخدایه
بد کرد از عمل مکره	بل هم طول ده امل مکره
براعت مشه غافله	واجل ته گوسره دله

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

تعدوا ما أوتوا فجعلوا الجاهل منكم رؤساءهم فلو كنتم تعلمون

PLATE 1

چه امر که به غفلت وی
سپی هنر سی یفخصلت وی

چه ده نرپه پر ضاقله که و دوزخ ته کین واته که

عن أبيه الخوخة اخاف على ائمة فوصلت ان اسم

المعوى وطول الأسفل

چیه مرکه رشتیا یاد وی هغه زبوننه کله بناد و

تلّیه‌ا افسوس غم‌وی لذت‌نه‌یه برهم‌وی

نه خوش حال نه تابان وی بی تیغه شهیدان وی

چه شل واره شب روزه مرکی یاد که دل افروزه

وی حساب لشهادتہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي جعل في كل شيء دليلا على قدرته وقدرته على كل شيء

[illegible]

سینہ ہر ما حہ دہ

عجائب کرم الموت ولا تقدر بعد الموت

غافل مه اوسه ای یاسره	ده مرگونی لساتاره
ترهوس بل هو نویه	چیه واک ده نفس نویه
ده امید د میاشت کال که	دکاهه لاشتغال که
پاک رسول کری قسم دی	دا قسم به مستحکم دی
زه چه خلاص دواره چشمان کرم	مدام دارنگه گمان کرم
بیابه ضم نشی دوباره	ده مرگونی لساتاره
که لقمه کرم پد هان کبر	یم پدارنگه گمان کبر
به کلو کین بشی بند	ای خمد زره پیوند

فی الحدیث والذی نفسی بید و ما طهرت بینه الا

فمننت ان شفرات لا یلتقیان حتی یقبض الله روحه

ولا انفسه لتقسمه الاضمت انی لما انکسر ما حتی عظمی

بها من المسوءة

خلاصیده دی نشته کوره	ده مرگی لخته پوره
خان په ژوند کړه لکه مری	پوگر دن ده طاعت پری
کوندي خلاص شی لعذاب	کیو هیزی ای مهتا به

در بیان احوال حضرت مولانا شمس الدین عظیمی رازی

ده مرگی ترخه پیا له دی	که غفلت که باهله دی
یونبی چرتنه بد سرو	په قهریه ده ده گذر و
سریه دادی ای میمونه	پکین پروت و ده و خمونه
چه به دوی کره چاسیرایه	ده یوه کوهی له آب
دایو خم به مبدل شه	جور به زهر هلا هل شه
مغبل و خوش گوار	بکاویر کوی دلدار
عالمونه به حیران و	پداسر کین چه نادان و
پیغمبر عجز نیاز کر	لمولی سروه راز کر
چه سرخه دی یا الله	پدا حال می کره اگاهه
وحیه را غله کسب خانه	پیغمبر ته لدا شان
ته نخه داسوال کر	ده جواب پدا مقال کر
چه خماده خواری کان و	پدا خای کین قبرستان و
دیریه عمر بی پایان شه	اثر ویرانه ده قبرستان شه
بیاتری خجستی جور عمارتونه	شوه پزین په زینتونه
عمار ت اخر خراب شه	لکه دینتی یاسیراب شه

بیاره ترشیه لسیلابه
اوس چه کان د کونره کردی
داتلخی ده خنکندن دی
پدا هو مبره تغیر جانه

پخو کاله ای مهتابه
پکین خوا ووره ده بشردی
چه و تاته مبرهن دی
تلخی نوه لاره بمانه

الزکون الرابع فی الحقیقه و الشیء فی عشره

الاولی فی عشره

بی رهبره بی ریباره

رسیده نشته یه یاره

الاولی فی عشره

مگر بوزی شهاد له

خواک نگر لره پخپله

سیالی مکوه ای ورو

ده هغو بخته کوره

عجب لوی مرتبه دی

جذبیه دی

خوبان کله وی همرازه

بی رقیبه بی نیازه

چه دی که نه که غلطه

بی رهبره نیک خصلته

قال الشیخ فی الزیاده المکمله لاشیء فی عشره

الاولی فی عشره

نهال هله و هشی خود لیره
چیه و کازی لختایه

نکته

نکته

نکته

چه پرده رخسار کبلا که	په فاقه به مبتلا که
میل مه خواست مه مان	بیا بچله روزه داروی
چه ظامره بنایسته وی	په باطل کنس آراسته وی
ده باطن پند کریاره	دی مشغول کاندی لوازه

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

چه تلقین کوی بی فکره	خوکه ده هر مرید لذکره
په احوال په خبر نوی	هغه پیریه رهبر نوی
سه لاریه کره غلطه	شه خاین له امانته

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

چه داد رسائی ای ویروده	ده هر سپی بخوله کنز گوهر
خلاص به نشی لوباله	بکا ویر کوی ای لاله

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

ده دین لاریه وه هله	دی بد بیر که که مرده دله
چه دزب دوا که جانده	ده هر چا لیوهر شانده
فایده نکه بی تشخیصه	د حکیم دارو رانیسه
زیات پسی دوی جلال شی	که تر یاق وی هلا هلا شی

دو ابر شاد سنت هم گوهر	پر تعلیم قیاس دی و نر
دا هم زده کپه ای خوشترنگه	دی پیران چالویر رنگه
یوسا الکی مجرد دیه	چه دی دوست پالاحد
دی مشغول لعباده	تل لزهد ریاضت
جذبی نوی نیویله	خیه خان وی فنا کره
بشری صفات وی لاله	بقول پده کنس مالا مال
واره وارزدی قد مونه	پر خیل خان باندی میونه
بل مجذوب مجرد لاله	رب دی تانکه ملا له
نیه شغل ده طاعت و	نیه زهد ریاضت و
بی لفرض لوا جبه	طاعت نکوی طالبه
ده یقین مسته جامه	پیا له نوش که دل آرامه
وی غافله هم مد فوشه	لکه میت بی میو فوشه
دوی لایق ندی دلداره	ده ارشاد لکار و باره
بل سالک متدار که کوره	جذبی نیولی و سروره
آخر نوش که نیک خصلته	شیرین جام محبت
اول شغل ده طاعت که	مدام زهد ریاضت که

شی فنا نچله خاتنه پنچیل یار پئی نادانه
بل مجذوب مُتدار لاله رب دی تاز که ملاله
چه اول محبت شراب و خبنی نیل خصله
ده هسی حجاب پاره که شها کویری ننداره که
تل که لولی لوحده ته خبر نوی لکتر ته
بیایه دی شی پخته کاره ده طاعت لکار و باره
اشتغال که په خوئییری پخواری ده خان نانییری
ده کثرت پر میدان شویره ده وحدت گلونه کویره
ده پیری لایق دی دواره کدی بیامونده پویاره
شاه سواره ده دوتی گویره دا اُخردی خما و ویره
ده مرید دی خواه سره وار په نرده کره ای دلبوره
چه ده دوی اصل بنیادی یو صحت ده اعتقاد دی
د ابا ویر کره هم دا وایه مابه ویر ولی ته خدایه
بل خان و سپاره ای لاله لکه مری لعیا له
هغه کاندی هغه وایه چیر پیر ویر ته فرمایه
بل عزت ادب بویه پدالار کنش ای خوش خویه

هر مجلس لره اشردی | پحدیث کدی باوردی

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

بل کمان مکره دخواهه | چه پیر خا صوی لنگاهه

لنگاهه چه عصمت دی | دامقام ده نبوت دی

البته چه لکبیره | احتراز کوه امیره

مه دوام پر صغیر بویه | چه کبیر شی ای خوشخویه

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

دی ده ذکر خوا قسامه | کپوهیزی دل آرامه

ویراندی نی نقش بند | داپنجه بولی هوشمند

اقل ذکر ده زبان دی | پدا هر سری پوهان دی

چه ثنا کوی پثر به | اسم ذات وائی طالبه

یا چه نفیه اثبات کوره | دنی پثر به وائی ورویره

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

دوم ذکر قلبی لا اله | چه ساکت وی لمقاله

پت پزده په اسم ذات وی | یا یه نفی یا اثبات وی

دوی تکلیف کوی لثانی | ماسوی دور که لمیانه

چهر برزدی و رضاته زنده و لارشی بلبه خوانه

فی الذیبه قریباً المقاسیه قادر مدام عن ذکر الله تعالی

بل در تریم ذکر روحی دی تکلیف ندی طبعی دی
زنده و ذکر و ته سرام وی دایه خای دایه مقام وی
مگردی پرورد غفلت که به تکلیف ده زنده رجعت که

فی الذیبه قریباً المقاسیه قادر مدام عن ذکر الله تعالی

خلویم ذکر لیسره که پوهیزی ای ماهیره
ملکه شی ذکر در له غفلت نکوی هیش کله
که تکلیف کوی ثخانه ذکر نه پرزدنی جنانانه

فی الذیبه قریباً المقاسیه قادر مدام عن ذکر الله تعالی

بل پنجم ذکر خفی دی بر عاقل کله مخفی دی
چه لذ کر به ذهول وی و مذکور تیه وصول وی
چه نظریه وی پر ذکر یا پر زنده وی غیر فکر
که پر نور عالم پنهان وی و ملک تیه عیان وی
داخلی ندی دلبره و ب دی تا که خبر و ده
به مذکور کنین چه فناشی ملک هلته نابینا شی

استغراق وی پند کور کنی به شهود پحضور کنی
ثینی محو ه خان جھان و گاد و مذکور ته نگران و ی

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

دغه مال پهدایت کنی ده ساو ک په بدایت کنی

گاهي وی گاهي ورکړي لکه برق چه وه خلیزی

چه دوام په د امر و ز کار و پر چا فضل ده ستار و ی

دامقام په د و فنا و دی چه فناد ده ده فی الله دی

دار هر ذکر بهتر د یی وَلِذِكْرِ اللَّهِ أَكْبَرُ د یی

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

ده سالک مقصود هم د ا یی بل گمان مکر و خطادی

فِي الْبَيْتِ وَكَرْبِكَ تَقَرُّ بِأَوْفَاقِهِ وَفِي الْحَدِيثِ

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

دغه نور اقسام د لبر ه وسیله کنه یك شره

چه سری خیزی تبامه زینه بویه دل آرامه

چه سالک رنیتیا فناشی زیومه خواهر به پاک موی

له اختیاره وی وستی نینه کور وی نینه کلی

بسم الله الرحمن الرحيم

لکه طفل چه شیر خوری	نه وطن وی نیه کوری
نیه آب وی نیه خوری	نه لباس وی نیه بروی
چه د مخدای باندی ربت	هغه چار بکین کین ی
په الله ده ده لیده وی	هم پدیه آوریده وی
پدیه پریدی پد نشی	غافلاندی و خوری کی

فَلَمَّا رَأَىٰ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَقَرَّبَ بِالْقَوْلِ فَلَاحِزًّا

اِحْتَمَلَ إِذَا حَبِيبَهُ نَكَّتْ حَقُّهُ لِيْلَعْمَةِ وَتَقَرَّبَ بِهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَعْبُدُ الْحَمِيدَ چه منقود	اته ذکر چه مقبول دی
تنزیهات لفیضون عادی	له الحافظه له حجات دی
چه مرشد ده قنده ماروه	عالیشان عالی درباروه
راورده ده نور مخمه	ته غریب شیر محمده
نور مخمه لعبد الحکیمه	کیو هیزی ای فهیمه
ده راوری دی ای ورو	ده میر لعل صاحب لکوز
خوک یه راورده خمایاره	محافظه الهیامره

چه دود و وارده لبورده **ده عاصی ده سترگون نور**

فِي الْعَدِيمَةِ جَسَدِي أَدَمُ مَصْنُوعَةٌ فِي الْخَصْفَةِ

قَلْبِي فِي الْقَلْبِ الْغَادِي فِي الْقَوَادِرِ رُوحِي فِي الرِّفْعِ

مِثْلَ الْمَرْحَى كَلَامُ الْخَفِيِّ خِطِّي فِي الْخَطَائِرِ

الْخَطَائِرِ وَالْهَوَى كَلَامِي فِي الْخَفَائِرِ وَالْخَطَائِرِ

كَلَامِي فِي الْخَفَائِرِ وَالْخَطَائِرِ

اول ذکرده لسان دیه **چه تیرشوی یه بیان دیه**

بل قلبی دی خما و سروره **ترچپ تی لاندی به گوره**

چه لراسته بالاتر دی **در روحی یکین مقرر دی**

تر نامه د لاندی دله **لقسی مشه غافله**

پرتندی باندی خفادی **پاس پر سر باندی اخفادی**

لطایفی سته د ادیه **وَسَا لَكَ تَهْ هُوَ يَدَا دِي**

اوم ذکره سلطان گوره **پتمام وجود کنی و سروره**

چه لسه تر قد مه **ذکر و نی همد مه**

کیه رک وی کیه پی وی **یکین ذکر پی پی وی**

أَوَّلُ الْبَنَاتِ فِي الْبَنَاتِ

ده لسان لکيفيته	هو مبر زده کره نیک خصلته
چه دلم پرو که یاره	پوخته کیزی واره واره
پرتاق تاق باندی قراتو	که سل کونی که هزارو
په حضور په طهارت و	ده کامل په اشارت و
په اخلاص لرت رازوی	پمعنی کنس یه الحاظوی
چه او یازده کرت	شب روزشی نیک خصلته
سرایت و که پزیره کنس	چه اثر یه وی پخوله کنس
بیا لزه و لارشی ته زو	چه نصیب وی لفتو
بیاته سره ته اخفی دی	چه مقام یه ده فنادی
رسالت و دوی ته خدایه	لسانی ذکر خود سرایه
سریه دادی کیوهیزی	په اندک رموز کرو هیزی
شهادت ملکوته	علاقه لری مضبوطه
آخی فیض یو لب له	بکاوردی کیزی د له
پطهارت کنس یه و کوثر	که تفصیل یه غوای و
ده قلبی کیفیت جانه	په پستو واوره لمانه
مرید و رشی ته کامله	بیایعت و که عاقله

کنیزدی لاس پر بلده پناه ثوبه و که له اخلاصه
طیبه و تمجیده یاره مکرز لوله خو واره
چه بیعت کوم بخدایه واسطه پیر دل آرایه
پزده دالری امیره چه بیعت کوم لپیره
سلسله پورته بالاخی ته بر سوله ته الله رخی
مابه و دوی فضوله ته الله ته مر سوله

فی الایة ان النور با یقوله انما یاسیوت الخ

فی الایة ان النور با یقوله انما یاسیوت الخ

که لستر کو پوشیده وی بقبر کن ناست زنده وی
ده دوی فیض به لاچاره قماور سیزی یاره

فی الحدیث لا المؤمنون لا یوتونک الخ

فی الحدیث لا المؤمنون لا یوتونک الخ

بیامرشدی لاس چار پیر پر سینه ده ده دی تیر که
بیاد عالوکی ای ویروره دیر اثر لری هر گوره

المن یجری تذک و قد من سفاتک و غیره

انبیایک خصوص ما جریست الخ

معزمت اولیاء الله استیحا الشایات القشبات
 احیی قلبی بذكرک بالقدام بلغ الشفاء والشهد فاحم
 من الوجوع والفتور یا حی یا قیوم یا حم یا قیوم یا حم
 یا قیوم یا ایضا یدعیک فی ذات عجلق جدد و عافا لک

علی التدریس

اسم ذات لره پزره کین	چه اثر و شی پیده کین
بیادی زره کین زدی عیله	ده سالک پزره کین جانانه
دی غافل نوی د لبره	ده سالک ده زره لسه
اسم ذات پزره کین نهال که	قال یه نوی د اچمال که
دیر کوشش مکره لواره	چه خراب نشی دلدانه
زره لند کره بیگانه وی	پردی خای یه اشیانه وی
چه الفت پیدا که کوره	هاله سعیه کوی و توره
ده معنی الحاظ هم بویه	چیه و کاندی خوشنویه
بی لکفه بی میثا له	کیو هیزی خسا لاله
ماسوی هم لخاطره	واره محوه کپه ماهره
هم حجاب و سر کره جانانه	ده خیل خان ده رب لمیانه

بیاسا کت شی بی مقاله	تصویر که لدا حاله
والله ته حاضر او	وخیل زبته نه ناظر او
الله وایه طالبه	تل مدام ده زبته پزبه
لمولی سره یه رازدی	معنی کنی یه الحاظدی
غفلت مکوه هیت کاله	پهیت ان لحظه دله
کیه خوروی کیه اب وی	کیه ناست وی کیه خواب وی
که سکون که حرکت وی	که تجرید وی که صحبت وی
خانا خایه مومی ورو	یواثر پزبه کنس کور
یابده قبض حرکت وی	یابده سبط حرارت وی
یابده بل اثر وی جانده	پت وده ته نمایان
چیه ذکر ملکه شی	ده زبده صافه اهنه شی
خود حرم ده زبده کی پاک	لری خس هم خاشاک که

فی الحديث قلب المؤمن حره وحراره من یل الغنیم

غیر دور که لدا میانه ربوبی غیرت جانانه

فی الحديث انا عیون واما المیزانی

بی حجاب شایسته کار وی کیه خوک په تندر وی

سریه دادی توار العینه	اسم پاک لغیر عینہ
دی برخ دی لدامیانه	چه پده شنواوی جانہ
سالك وړولی ته خدایه	چه کرم وی دل آرایه
هم چه قلب صنوبری دے	دی نه عین نه غیری دے
لغه زړه چه ده معنی دی	په عرفان ده رب بینای
چه سالك نظر پرده که	ذکر پورته عروج و که
ته خفی ته اخفی شی	چه سالك وار په فنا شی
لجسلا هم لر وچه	خور سیزی ته فتوحه
بعض د اوای هوشمند	لوی پیران نقشبنده
که الحاظ ده معنی کران و	چه سالك پکښ حیران و
وخیل زړه ته دی نظر که	بیایو نور دی مصور که
چه محیط پر کل جهان و	پیر روشن دیر تابان و
یوساعت بدی لخیاله	دی بیرون نکای لاله
هم وذر ته دی تل کورے	چه پد ازوش کښ نورے
خود به ورشی ته مراده	کیو هیزی نیک نهاده

فی الحقیقه رایت ده نور انیام

بیاروحی ته خفی جانہ ته اخفی ووتہ سلطانہ
پر قلبی باندی قیاس کر لری ہم دیرو سو اس کر
پراول مذہب ای ورت کرہ اظہار پر پرہ کنس کوڑ
اتحادیہ دی پندات کنس تغایر پرہ کیفیات کنس
کہ قلبی دی کہ روحی دی کہ دسردی کہ نفسی دی
هم خفی اخفی جانہ پر عالم دی پت پنهانہ
ماده نلری لطیف دی نه مرئی نه کشیف دی
چه فراغ ده اسم ذات وی ورسپی نفی اثبات وی
کہ جزئی کہ سلسلی دی کہ حلقی دی کہ کلی دی
بیاجزئی ده پتو مرنگه داهم زده کرہ ای خوشترنگه
اول نفیہ کرہ کثات نہ لَنفِسی خنہ جانانہ
دامدوده یوسه دله بنی اونی لره عاقله
خان فارغ کرہ له آله پراوڑه باندی دلخواه
ده سلوک لبد ایتہ چه کری نفیہ نیک خصلتہ
فکر داه کرہ دل آرایه لامعبود پرہ کنس وایه
پوسط کنس لامقصود انتہایه لاموجود دی

تہ پڑہ بانندی ای وروڑ	بیا اثبات و غیر پزورہ
پد غہ ترتیب خوشخویہ	دہ معنی الحاظ ہم بویہ
پرتاق تاق بانندی ہمدہ	ہم لا بد لحدہ دہ
عجب لوی مرتبہ دی	چہ مدار یہ پرفاقدی
بل خاطر سیخی بی شانہ	یوصفات دی ہزہ جا
دا گردان و کہ دلدارہ	ہر سالک چہ یو ویشٹ
فیض بیا مومی پخپلہ	پہ یوہ نفس کنس دلہ
اول سکر یا غیبت وی	بہ نصیب یہ سعادوی
مرتبہ دہ دہ بالاشے	پہ آخر سالک فنا شے
رب دی تا کہ بھرورہ	سریہ داری ای دلبرہ
لوی حجاب دہ لدامیانہ	چہ اثبات دہ غیر جانہ
یا جلی دی یا خفی دی	چہ یک بن دہ حق نفی دی

کافا لہ الففلا کہ خفی وند کر الخیر فیہ الی معنوی

کری اثبات دہ حق عاقلہ	چہ غیر و باسی لہ دلہ
چہ تا و بولی خندانہ	شابہ و وہ بینی عیانہ
کیوہیزی نیک نھادہ	دار و کبری لہ اضداد

لا اله الا الله محمد رسول الله

ثکله سرده ذکر دادیے لا اله الا الله دے

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الحمد لله الذي هدانا لهذا

که اثر نوى پچا کنبی مکره شک پداوینا کنبی

کل پذیر کنبی نقصان دی سودیه شته وارپه زیانی

له اخلاصه لحضوره یا معنی نوى منظوره

ابتدا بویه سره بر تاق تاق باندى دلبره

چیه ورولى تعدده سربیه بیامومی لاحده

دغده دی دغه یه چردی نحو وجودیه دا اثر دی

حسردم نشی مهتابه چه خان مویر لری سیرابه

حکایت کوی عجیبه یوه بنجه وه نجیبه

پصورت دیره ظریفه په نسب حسب شریفه

شوه عاشقه له ازار له نخیه لسیا له

لاریه نکیده هیت کله	په تند بیر په حیلود له
آخر کینیناسته لاچاره	داغریبه دل افکاره
لفاقه یه صورت خمر کر	چه مدام یه حبس دم کر
الف قله لکه دال شوه	پصورت دیره ملال شوه
حبس دم یه ویره شامه	چه فاقه شوه دل آرامه
روغ عالمویل سکتدی	پصورت خواهر خستدی
بیامر بخوریه داخل خان	چه عالم پردی گمان کر
ولا ره داتر قبرستانه	په گمان ده مری جانانه
خبر نوه لدارانه	بی یوه خپله همرانه
چه عالم روان شه کومه	تیر شه دی وهغه لوتنه
چیده ده قبر بیره کر	دی ناز لک بدن بشکاره
پهوس پخنداشوه	ده وصال په تمناشوه
که دابنجه زنانه وه	پصمت کین مردانه وه
ده عشق لار دیره مشکله	په همت غویشی بی له
کیار غواری شیر محله	په همت بویه بی حله

فی الحقیقه ان الله یحب من عانی العسر و یجین فی العسر

دوم نفیه و پرده محبت
بیا اثبات و همه دلبره
درم نفیه کرده چرانه
بیا اثبات و همه دلبره
خالوم نفیه و پرده گوی
بیا منفی و پرده منکبه
بیا اثبات ته قلب اوسه
سایلی دادی دلبره
ته کردن پوئری یاسره
تیه و همه پز و پرده
چه تری جور لکه خنجر شه
یا النفسی نفی الخالد
بیا اثبات و همه لنفسه
درم نفی کرده چرانه
بیا اثبات و همه لر و حه
محمد الرسول یوسره
ته لقلب ته منکبه
ته پز و لر صنوبره
لقابی ته روحی جانیه
کپوهیزی ای عاقله
لنفسی ته اخفی و پرده
کبا و رکوی محبت
تل پیدا جز بی کن اوسه
نفیه و پرده دز و لسه
بیا اثبات و پرده دوباره
پر قلبی باندی هر گوی
چه ده دیه ذکر تکریر شه
ته اخفی یه یوسه دلبره
یائی حبس یائی حبسه
لنفسی ته قلبی جانیه
که خبری لفتوحه
ته نفسی پوری یاسره

حلقی نفیه ورده دلدار	لیمینه تریا سر
ده سینی یقدم کین	رب دی مه پیخته یغم کین
بی اثبات ورتیه مینه	ته پشا کین ای مؤمینه
چه حلقی غونیدی شی ساز	کپوهیزی ای همرازه
کلی دادی ای هدمه	چه لسه تر قد مه
په تمام وجود کین گوره	کوی نفی اثبات ورتیه
بل غافل شه ملیکه	لدا نقشه لدا لیکه
ده لاسرواخله لد له	بیاته تیه خه عاقله
پری حلقه دلام چا پری که	دی ده تنه پکین زیر که
دابل سر بکر چیرانه	ته نمه پوری جانانه
ده حلقی تخنکه گوره	ته الله کینیز ده ای تروتر
بی اثبات چه الا الله	محمد الرسول الله دی
کمره پزرباندی مرقومه	تل هوس کوه مغنومه

لا حول الا بالله العلی اعز الاموال الذکر و ترقی

ترقی ده دکر گوره شی به خو خصلت ورتیه

قال صوفی ابن الوقت ایضا فانوا الله فی قلوبهم

بل نظر پر قدم بویہ کپوہیزی ای خوشخونیہ
ده سالک لارده دشواره منزلونه بی شماره
مه تعجیل کوه دلبره چه به تیرشی بی خبره
تل خاتہ کیزی تبامه په زینو کین دل آرامه

قال کرم ذاب المسافرات لا یجاوز شهره

مه قرار کین نه بی غمه پیدار کین ای همدمه
چه پر لار کوی خوبونه هغملکه که پندونه
یا نظر پر قدم دادیه وداناته هویدا دیه
چه سالک و پنبوته گوری نظر نکه لور پر لوری
بل ده ستر کولدیداره وی پر ره کین صورت یاره
شی خاطر ده ده پریشان شی کوت ده ذکر به ویران شی

فی الایة والحمد لله رب العالمین

وفی الحدیث لا تظلموا الا بقرین

وفی الحدیث لا تظلموا الا بقرین

بل سفر دی بوطن کین پخیل کور پخیل مسکن کین
ده سالک مدام سفر ویه لصفاته ده بشرویه

دی عروج که و بالاته ده ملک ته صفاته
پسی سیر کوی و سروره ته صفات ده رب کور

قالوا التفتوا فما غفلوا بالمخلوق والتفتوا

بل خلوت وی بعالمر کین غافل نوی پهیچ دم کین
ناست په خلق په بازار کین ده زده شغل وی پیار کین
زده په چوی شهرته ده ریاله لو آفته
خوبن وی دی پهی غمی کین بغرات یکم نامی کین
یا خلوت له اجمنه معنی دادی ای کاشنه
چید ذکر مستولی شی دیر پر زده باندی عالی شی
پکین دیوب شی تدا حده خبر نوی له احده
وی بخلق کین جانانه آواز نه آوری لچانه
که کاته یه لر بروی اعالمه ناخبروی
لکه خواجه سخته رنخوترو تمام تن ده ده چور چور
طبیعت یه غرق شی کور بجدل ده مرض و زوره
کور کر نوی ای د له آواز نه آوری لبله
په روغی سترگی اریاره دی محروم وی لدیداره

کدا چاری نیک خصلته	ده بدن لمحبته
پر مغوبه خه گمان وی	چه محب ده پال سبحان وی
بل وقوف یه پر زمان دی	پهرچین پهران دی
چه سالک لخبیله خاله	تل جزا آخلی ای لاله
کیه شرب وی کتمکین وی	کیه ذوق وی که تاوین وی
که اثبات وی کیه محی	کیه سکر وی که محو
که سبط وی که لامعه	کیه فیض که طالع
مطابق لخبیله خاله	دی روزگار وی ای لاله
دی سبط شکر گزار وی	بیایه قبض استغفار وی
باقی هم قیاس کره وروده	خاتمه ده کتاب گوده
بل وقوف عد دی دی	چه سالک ته لابدی دی
دی غافل نوی دلدار	ده دیه خیل ذکر لثمارة
تل مدام یه حبس دم وی	ترقی یه دم پدم وی
پرتاق تاق بانندی بالاحی	خوم مقام ته ده فنا حی

در این کتاب از سال و تیر و حیات و غیره

بل وقوف قلبی لاله: رب دی تالری خوشحاله

وخیل زنده ته تل ناظر و	چه و ذکر ته حاضر و
پجرم کین ده رب دله	غیر نه پریندی هیکله
چه ویرین فاسد افکاری	یتوبه به استغفار شی
کیه دفعه نشی یاره	لتوبی له استغفار
حبس دم ویر لره بویه	چه پراویر که او به تویه
که اویر مرشد له ابه	بیرونه دی خی مهتابه
بیادی غسل و که ویرود	په سراو بو کین گوره
یا تودی او به دلبره	که ویرینی لضرره
بیا چه راشی ته خلوته	نفل و که دوه رکعت
لخصوه له اخلاصه	دی به خلاص شی لوسواس
کدی خلاص نشی هنوز	دی آلود لدر دسوز
ملاحظه ده پیردی و که	چه خطر دفع ده ده که
که پداهم نشی یاره	پافعال وایه خو واپ
که داوایه فاسده نکه	دنی دی دا الحاظ پرند که
تفرقه می سرحمانی دی	نه لفسه شیطانی دی
دی به جمعه مومی دله	لد غه فرقی بخیله

یا الحافظ دی کوی کوره
پدا طور خاور و رده
چه کیسه روغده نور دی
خماز به پکین مستوری
بل هم فیض ده فاطمی دی
چه زوال ده خطری دی
بل هم فیض ده حضرت کلام دی
چه مقید پدا کلام دی

دعای الحافظ فیما یقصر علی الذکر من التزییلات
فی التزییلات فی التزییلات

چه تیر شوی اذ کار دی
ده هر چا جدا انوار دی
هم انوار لری تابانه
غافل مه اوسه نادانه
نبوت که ولایت دی
که کعبه دی که طاعت دی
بنکاره کیزی لکرمه
وَسَّالْکَ وَتَهْ هَمْدِ
آمین چیه عفاوی
به باطن کین مصفاوی
بشری صفات لحنانه
سَالْکَ مَحْوَهْ که یکسانه
چه هر نور لری خیل ذوق دی
خیل به مرنگ دی خیل ذوق دی
لیا ضه لحرته
لِوَادَهْ لِحْضَرْتَهْ
چه حضور به شئی لمیانه
صَفَادِ یَرْشِیْ جَانَانَهْ
بی لکفه بنکاره کیزی
سَالْکَانَ چیه پوهیزی

ده لطیف تنزیه ده خوشنک
به عدد ده دوتی جان
نهایت به نوبی کوره
بل تنزیه عروجی دی
سالك نفیه که کثانه
الاهووری ته آسمانه
نهایت به موندن نشی
کیفیت ده معلوم وی
بل تنزیه دئی شش جهته
چه سالك اثبات عاقله
لکه نورچه تار پتارشی
دئی بالادرومی لعشه
هم تر قاف تیروی ای لاله
بل تنزیه کله دلبره
چه سالك وینی ای ویرق
چه کندون وی یولبله

زیبا نور وینی شش رنگه
بهرته درومی تراسمانه
چهلته کومر درومی ویرق
ده اثبات ده نفی دی
لنفسی ته اخفی جان
لکه نورچه وی تابانه
چتر کومه ده ده تله شی
بیامجهول وی بیامعدوم
کپوهیزی نیک خضاته
پرورده وهنی لدی لاله
شش جهته به رفتارشی
هم نازل پائین لفرشه
ایمینه تر شمس لاله
سرب دی تا که بهر وده
ده انوار غوطه کور
لسینی درومی عاقله

پورته خنی ته لامکانه
بل خلقی تنزیه ای ذله
چه خلقی وینی لئویره
چه خاتنه ده دوی بالاوی
بل تنزیه قمری دیه
پرسینه چه سالک جانانه
گاه ناقص وی گاه کامله
هم ده ذکر چه صفاویه
بل تنزیه شمس لاله
بنکاره کیزی پسینه کنس
بیا خلق تنزیه گوره
عنان سلوک چه ده نام دیک
چه سیک صورت بدن ویک
بلز یاد خوشی لختایه
پسی صرف تنزیه دیک لاله
سالک نور وینی تابانده
انتهایه نوری جانانه
رب دی تانکه ملاله
رب دی تانکه مکرور
نیه حد نه انتهاوی
چه په فضل ده باری دیک
سپوز می وه وینی تابانده
بقدر ده ذکر دل
ده ده هو مبره یه ضیاوی
چیه مروی لیشا له
ده عرفان پکنجینه کنس
پنتریه پسی ای ویروره
لوی وطن لوی مقام دیک
لکه برد چه ده یمن ویه
کپوهیزی دل آرایه
رب دی تانکه غافله
پسینه کنس پت پنهان

گفت ده ده معلوم وی بیا مجرئول وی بیا معلوم وی

آخر محو شی دلبره رب دی تا که بکهره

انتزاح وینی لصله به بدن کنس خفت بدی

بیایسی می فیوضات دی لوی اسرار مقامات دی

چه ده ذکر اثر نویی لخارج خبر نه ویی

اول فیض ده حادری چه ده پاک نبی سروری

پرسا لک چه ناز لیزی ده باران پدود وریزی

پرخوشحال تاز تانان وی نه اویرج وی نه باران وی

روی الله سکت عالیه رخی الله تعالی عنده اولی

فاطمه رخی الله تعالی ردا الله صلی الله علیه و آله

یا رسول الله و مره لا رخی یا استغفار فطرس مره

بل ده فیض نیک خصلته ده مرئول لولا یته

ده مرغلر بخیر وری چه سالک و خان ته کوی

پصورت کنس به دیر وشی به خنک ده ده لرمون شی

یا زرعون خیمه وی کوی پر سالک و لاره وری

پری باسراں وری ده پاسه	مرغلری بی قیاسه
همگی دتریتیم و سیه	چهر حیران پاکین فہیم ویہ
یا ترقی لاندی محبتہ	یوسپین تور وینی ذاہبہ
پوترہ خی تہ لامکانہ	کیوہیزی خراجانہ
بل یہ فیض دہ قدمودی	دہ یوہندی دہ دوودی
دہ سالک پردا نظر ویہ	خوک ولاردہ دہ پرسویہ
بہنی یہ بینی نور العینہ	پاس دہ پردوہ قرینہ
یہ سنگین دہ دہ صورت	زیات یہ پوترہ ثقالت
بل ہم فیض خسا و شہرہ	دہ دہ قاب قوسین کفرہ
دوہ نور و نہ وی تابانہ	لد و ورو خیوتہ آسمانہ
چہ تر عرش پوترہ تیریزی	ہلکہ دوہ سرہ یو کیزی
انتہایہ موندہ نشی	کباوردی خمایچولہ شی
بل ہم فیض دہ معراج دہ	دہ بنی چہ ابتہاج دی
کائنات وینی ای وروہ	لکہ برق ضایح ینکوی سرہ
یا انوار وینی تابانہ	لزمینہ تہ آسمانہ
خوک دالہ تہ شی ترپاتہ	خوک عروج کدوبلاتہ

ترخاؤرم آسمان دلبره	پورته نخشی بالاتره
خون و عرش و ته و صول که	لعر و جه په انزول که
لکه انوار چه ده و لیا نو	پورته تللی و ه یار نو
چه مغر ارج ده پاک سول که	یوفلک ده دوی نزول که
ده ملک انوار تسللی	پرخاؤرم آسمان ختلی
هم انوار و ده نبیا نو	پاس پعرش کنس مؤمنانو
خی یونور ته لامکانه	رب عالم ده ده لسانه
کفیت ده ده معلوم و چه	بیا محمول وی بیا مقدم و چه
لکه تللی چه رسول و ه	والله تیه و صول و ه
بل هم فیض صمدی دی	چه دی نور محمدی دی
در ضایح دیر فایق دی	حقیقه الحقایق دی
وسالک ته نور عیان و چه	چه محیط پر کل جهان و چه
له از له ترا بد ه	واویره داشیر مخله

این حدیث از من نور اشراق من نور است

یا نور و ه وینی جانانه	سبیط راشی له آسمانه
چه محیط شی شما دله	پیدا کبری یو پیر بله

وسالك ته چہ حضور ہے
معاوم الکیف وی ماہرہ
بل ہم فیض دہ بیت اللہ دیے
واریہ نور علی نور دیے
دہ کعبی صورت جانا نہ
بیان فورچہ تصاعد کر
ظل در ظل یہ بولی گورہ
سالك وہ وینی عیان نہ
بیان نور پیداشی جانہ
چہ لویہ مرتبہ دی
پاس لعشہ یہ کد نروی
کیفیت دہ دہ معلوم وی
بل ہم فیض دہ صراط دی
باریک نور وینی بی حدہ
لغہ پیر و بر و شیخے
بل ہم فیض دہ جستوی
سالك مومنی لذت تو نہ
بل ہم فیض دہ قرآن دیے
چہ الحاظ دہ نعمتوی دی
خوشحالی فرحتونہ
باریک نور لکہ رہمان دیے

چه را کوزشی له آسمانه	بیا الم کین خپورشی جانه
بیا لدی نوره جداشی	ده سالک پر صورت اشی
نور انوار چه دیر عجب و	چه مفرد مرکب و یسه
لکه سورت یا آیات وی	یا حرف چه مفردات وی
بل هم فیض دخیل دی	چه بقدر کین جلیل دی
مرغری وری جانه	چه باریکی دی بی شانه
ترتاز وانه شبکار بزی	ده او بولستی بهی بزی
بل هم فیض ده کلیم دی	چه دانا و دیر فهم دی
چه ترینی کف جانانه	نور نازل شی له آسمانه
مالا مالشی پینه کبر	ده باطن خپزانه کین
یا په روح کین خلیه که	لامکان لره چه تله که
ده عیسی فیض دلداره	سالک وینی لیسه
یا پزه کین پیدا کیزی	وسالک ته شکار کیزی
ده مهتر لام فیض ای ندوره	سالکان وینی لصدوره
چیه گوری نیک نهاده	لکه روغه لیو لا ده
چه ثقیل وینی هم صفاوی	خطرات دفع پیداوی

چار طرفه سراحی کوره	پر بدن ده سالک و سرور
پسینه کن به درون شی	انشراح در افرودن شی
چه پر بنی و رنجیه جانانه	نور نازل شی له آسمانه
دغه فیض ده خدیجی دی	پر یساره دعایشی دی
چار طرفه به نزول وی	اهل بیت چه در شول وی
بل هم فیض ده حسن دی	چه کمال به مبرهن دی
تر بنی تحریک دلاندی دله	سراحی فیض تل ته تله
ده حسین پر یسار دیه	داد ستور دایه و قاریه
بل هم فیض ده ظهرا دی	لتندیه چه بالاد دی
لینی هم پورته کیزیه	هم عروج کوی تیریزیه
کیفیت ده ده مجرول وی	چیه رنک وانی جهرول وی
چه الحاظ کوی جانانه	خطرات سیخی بی شانیه
بل هم فیض ده ولیا نو	کوهیزی ای یارانو
چه جداوی نیک خصلته	ده دوی فیض شش جفته
پر سالک بانندی و ریزی	چه انوار پر ده توییزی
چه دوی جمع وی جانانه	دیر انوار وینی بی شانیه

خینی کینا ته خینی پو ته	حرکت که نور و نور ته
حقیقت انسانی دی	بل هم فیض بدنی دی
حور صورت وی لبشره	سالك وه وینی د لبره
پو ته نور خی ته آسمانه	چه سروده ده جان نه
وی کشف لغه کوره	لکه نور ده کعبی و سروده
ده جهان ده کینا ت	بل هم فیض ده موجودات
مر عالم وی جار و تلی	سبط نور وی غور بدلی
ینه عد وی نیه شمار و	چه پکین با سرت انوار و
ذوات خرنک پکین نبوی	لکه خوک چه ورنکه گوری
پس اوک کین تل ته تله	ظل الله یه بولی دله
دی پور شهرود یه ستانی	یا انا بت صوری یه وائی
چینه نه منی ناکس دی	بل هم فیض ده او دی دی
وسالك ته چه حضور و	ده سری پصوت نور و
اشتغال کوی ای یاره	ده اوسن لکار و باره
وی نور سری گو ده	ده نما نچه فیض ای و نور و
پر سجد و وپه آرام وی	پر رکوع پر فیام وی

گاه تنهاوی خسار له گاهی جمعه یو لب له
دایه فیض د صورت دی ده معنی چیر خصلت دی
جور درخته شی نور پنهان شی په پانو کوره
گاه یوه وی گاه باغونه که پزه لری داغونه
بل هم فیض ربوی دی دیره ذوق دیره نوی دی
عالم ویرک شی نیک خصلت ده سالک لجیرت
و افق ته چه گو وری لوی دریاب نور و نور
دوب شی دی لدا دریابه لکه خاشاک حبش
وی پسر پغنا کن دید امر نشسته پد نیا کن
بل هم فیض احدیت دی لوی مقام منزلت دی
سالک وینی لجهات دیر انوار لکائنات
سر جمعه شی یکباره ده مرغ، پخیر دلداره
ده دیوشی آخستی جان وی ده دو پر لمیانه
یا بچیل صورت کن کوره سالک قبض وینی و کوره
بل هم فیض چه صورت دی ده صورت ته خیل دی
چه سالک نوی غافل لشوده خسار له

ده حق نو بر پد کین بنوری	و هر میر ته چه دی کوی
هغه چیز لبصیرت	تو شی محو نیک حاصله
نه هلاک نه زنانه بی	اوس که مرد و مردانه بی
اورده ذکر پکین بل کره	ده خیل زده آهینه صقل کره
تنزیهات که فیضیات و	چه صفاده زده مرآت و
کخبری لدارانه	بنکاره کیزی بی الحاطه
تقابل به بی وفا و یه	آهینه چه ناصفا و یه
کهر جو پرده نولین یه	صورت نه پکین بنکار یه
الحاظ هم شه دی جانانه	کد انکیزی لچانه
دی لفیضه کر بیته	چه خالی ندی درویش
یه اذ دار کین ای یار انو	بیا الحاظ ده هر سد لافو
بقلمی ذکر حظوظ کره	ده آدم صورت ملحق کره
ده نفسی موسی کلیم دی	به روحی کین ابراهیم دی
چه سبب ده ده فتوح دی	پیری کن حضرت نوح دی
محمد لره انحفی دی	ده خفی حضرت عیسی دی
یه رسول پی جانانه	بیا عروج کره بر آسمانه

شه خبر لم نزلته ده نبیا نو صحبت
ده حضرت لثمان له شان خبر کره ای عاقله
بیا الحاظ کوه جانانه چه دی درومی ته آسمانه
بیاته ببله بیاته ببله زه پی یم خماد له
تل مشغول پد غه آویم چه ده پال حضرت پیرویم
په لمبری آسمان کن کوره کره صحبت ده آدم و هرو
چه نامه یه اریقادی زمره دده بینادی
په دوم کن بیاعسی دی چه پکن حضرت یحیی دی
چه نامه دده قیدوم دی لر زرویه شکوم دی
په درم کن یوسف جانده لداوده لسلیمان
مریلون نو می ای یاره مرغری دی آب داسره
مخلورم کن موسی کوره یا ادریس دی خما و هرو
ازیلون دده نامه دی چه بنایه ده فضه دی
په پنجم کن اسمعیل دی چه ذبیح ده پال جلیل دی
له اسحاق یعقوبه چه صحبت کوی محب
پسانیقون نو می ای لاله سرب دی تانکه ملاله

چه بنایه لیا قوت ه	ای خدادزدگی قوت ه
پشیزم کنن بیا سرائیه	حضرت نوح دی له ادریه
یا موسی دی نیک خصلته	اختلاف لر وایت ه
چه نامه یه عروس یاره	مرغری دی آب داسره
په اووم کنن ابراهیم دی	چه دیرشان ده ده عظیم
اسحاقیل چه نومی کوره	دی لدتر بیضا و روره
بیا چه دوی شی پائین پاته	پاک حضرت درومی بالاته
ته دده یکن نینله	ته کرسی ویر شه ای دله
بیاته لوحه ته قلمه	کیوهیزی ای همدیه
تدیوسر ده لوحی کوره	پر کرسی باندی ای ویره
بل پعرش کنن نیک نهاده	تابه ویر ولی ته مراده
چته پاس پر لوحه دسرو	بیا لعرش وصلت مومی
هم ده عرش لوی بیاره	پر کرسی باندی دلداسره
دغه سی یوپر بله	آسمانونه کوره دله
مقالی کوره لداله	بل کمان مکره ای لاله

فی الحدیث فی العزیز فی التبع فی الکبری لا کبریا هم سجد

در بیان صفات و احوال و کلمات و ملاقات

بیاده پال بنی صحبت دی	چه پر عرش به منزلت دی
داحجت یه کره کشانه	له اخفاته ظهر جانده
پر خفی یه وهه یا نره	داد ویران کورس واره
بیاصحبت ده مرشد بویه	یکس محوه شه خوشویه
بیادی محوه کره دلبره	لحضرت بنی سروره
بیاده ده محوه لخدایه	ته ملحوظ کره دل آرایه
بی تمکینه بی حاوله	چه ملحد نشی فضوله
دامقام ده ده فنا دیه	چه فنا دی تافی الله دیه

در بیان صفات و احوال و کلمات و ملاقات

چه سالت لخیله ذکره	محروم پاته شی لفکره
دیدی شی تغه دیرپاره	چه فنا فی الله وی یاره
ملازم ده ده صحبت شی	چه سبب یه ده قربت شی

فی الایة و امیر نفسك مع الذین یدعون ربهم

نما خابه مؤمنی و مبروره	یواثر یزید کین کورره
بیانگاه دی لری دله	هغه فیض تل ته تله

فِي آيَةِ الَّذِينَ أَذَابُوا نَارَهُمْ ذَكَرَهَا اللَّهُ

چه بودم به الحاطه	دی نه اقل نوی همرازه
که در هول را غی دلبره	ده سالک لدا اثره
بیادی درونی ته صحت	ده اثر ته عباد ته
خواثر به ملاکه یسه	ملاکه یه مراسخه یسه
دی به ورشی ته مذکور	چه خوشحاله نوی سرور

فِي الْحَدِيثِ الْمَرْوِيِّ عَنْ أَبِي خَالِصَةَ فَلْيَنْظُرْ فِي عَالَمِ

الْبَصَرِ فِيهِ لَيْسَ بِأَبْرَارٍ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ

سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بهر وره
چه ده روحیه خلط نوی	بصورت کنی صحبت نوی
خبله لری خی گریز که	یولبله چه پر هیز که

فِي الْحَدِيثِ الْأَرَوَّاحِ جُفُودٌ مَتَّحِدَةٌ فِي تَفَاقُقِ مَنَازِلِهَا

بِتَأَلُّفٍ وَمَا تَنَاسَلَتْ مِنْهَا اِفْتِخَارٌ

چه صحبت ده وی پیداشی	بیاده غر دلیل پرداشی
چه ده روحیه یومکان دی	کوصال دی کهجران دی
چمرشد فناوی ویرور	دی بو مرولی ته کوره

ده همنشین چه همنشین و گویانوی به نشین و یی

فی الحديث الفقراء المشبهون بملکة آلاء الله

که اثر ناشی عیان به باطن کنی ده ده جان

چه صحبت یه به اخلاص و محبت بیه پلاس و یی

ده صورت الحاظ به بوی پهر آن لحظه خوشنوی

خوناشی پخیل پیر کنی پر شد دستگیر کنی

که فناشی دل آرایه دی به ورولی ته خدایه

چه ده پیر صورت فناشی صورت نوی کامعنی شی

چه دغه فنا فی الله وی مرید هم ده ده همتا وی

دامضمون ده تیر حدیث دی چه انکار کوی خبیث دی

کبر الیه نقشبند بعض اوائی شو شمنده

چه سالک دی له اخلاص پاس پر نبی اوژده پاسه

ده خیل پیر صورت ملحوظ چه پدید به دی خط و یی

بیایونور دی خا و ورو له اوژی به ممتد کوره

چی به ورولی ته دل دی درون خنی تل ته نله

بی صورت یه دل آرام تل ملحوظ لری مدامه

چه پردا لایه رفقای دی دایم اذار و زکار وی
دی بوسر ولی ای لاله نه فنا پوری خوشحال
چه فناشی بصورت کبر پرفتار پیداهیت کبر

مقامات ناسوت بحیرت و ملاکات لافق و ماسوت

ده سلوک دی خوش مقامه یوناسوت دی دل آرامه
چه قانون ده شریعت دی بیان کری پاک حضرت دی
کیه فرض کو واجب دی که سنان که مستحب دی
اول امر عزیمت دی نواهی دی که رخصت دی
بل دوم یه ملاکوت دی ده عارف ده زکی قوت دی
دی روش ده طریقت دی چه ده روح یه تجلی دی
چه مدائنیه پر اخلاق دی چه فرمان ده پاک خلاق دی
چه خوک بد خو یونه ذکر که شه پد خان پوری زیور که
بل دیم جبروت کلام رب دی تانکه ملا له
چه رفتار ده حقیقت دی لور مقام منزلت دی
چه ده دید ذکر له ادبه خوک خبر شی ای مهتابه
ده مگاشفی به نور تابان کل روشن پرده جبرهان

ده يقين لمسته جامه پيالہ نوش کہ دل آرامہ
تل برفوق محبت و یے بمقام کین دہ خلت و یے
نداره کوی تل لاله لجماله لاله جلالة
بل لاهوت دی ای دلبر رب دی تا کہ بحر و سر
حقیقة الحقیقت یہ بود رب دی تا کہ غافلہ
جبروت لکہ شجر دیے بیا لاهوت دہ دہ شردیے
شامہ وی لاسلامہ چه کرم وی لعلامہ
تلیات مرتبانی و یے یا علوم لدنی و یے
پہ سالک محو فنا شی پر مقام دہ لاهوت راشی
بل پنجم دہ دہ لاهوت دی چه دی مغرہ لاهوت دی
چه لمحوی تہ اثباتہ سالکان راشی پہ بیار تہ
دہ ارشاد دہ پارہ گورہ بعالم کین کد شی و سرودہ
لصفاته پگذر سیشے خاص بذات کین یہ نظر شیے
بی جوابہ لیدہ نشی زیات پی تا خون دہ دہ پی
لکہ خوک چه لن لاله تشہ سرو می خا لاله
تل دہ دوی عجز جبروت بیا حیرت اندر حیرت وی

فی الایة و ما قل ر و الله حق قلده قال فانك

العجز عن ذلك الادراك و قال الحق

العلم فی الذات حاصل

بل لعنت ناسوت عزیزه دی نامه لهغه خیزه

چه لشکله لصورته بهر مندوی نیک خصله

زنده گی پده کنش گوره سرایت کوی ای ورو

ملاکوت غه ملک وی جا چه عظیم وی دیر بی شانه

مبالغه ده ملک دی دله رب دی تان که غافله

فی الایة و کذلک نرى ابراهیم ملاکوت السموات

و قال ای فلک

داغالمهم معانی دی بل غیبی چه ربانی دی

لکه روح قلب دلبره رب دی تان که بهر و

فی الایة قل الروح من امر ربي

جبروت داوی هو منند چه هر گوره وی بلینده

مبالغه ده لجبانه کیوی هیزی ای دلداره

یقال غلظه جباره ای رفیق غایبه الیه

بیلا هوت زندگی وی په جسد کبر چه ساری وی
ها هوت بعدیا جبروت دگر چه مثال په ده لغت دی
مقامات ده سلوک کوره سمی شوی پد وئی ورو
سریه دادی کیو هیزی په اندک رموز کرو هیزی
چه قانون ده شریعت دی جو جسد یا صورت دی
بی ده کله دل آرایه سالکان رسی ته خدایه
طریقت هم نیک نهاد ده روح نفس دی لقواده
صفائی چه که ده دویده ریاضت کوی خوشحویه
لوی عالم دی دیری شانده چه فرمان دی لبخانده
حقیقت عالی رفتار دی چه مداریه پرانوار دی
یا جمال دی لجلاله مدام رانلدو الجلاله
لاهوت روح ده شریعت دی هم میوه ده حقیقت دی
چه لدوی خینی مقصود دگر تجلی و هم شهود دی
ها هوت مغز ده آبی و شمر چیه و کاری لپوستیه
لبر حجاب وی لدامیانه چه سالک حیران وی جلانه
پقیامت به پاره کیزیه چه دیدار ده سترگو کیزیه

الأصل السابغ في المراقبة بانواعها وشرائطها

بسم الله الرحمن الرحيم

ده سالک چه صفت روزگار ^{وی} کیه قول که کردار وی

وسوسه که خطر دهی ^و والله و ته بنکار دهی

منتظر وی رب و تاته ^و و حساب و جزا ته

بسم الله الرحمن الرحيم

چه بند هم منتظر شه ^و والله و ته ناظر شه

سرایر که ضمیر وی ^و پد ادب کین قل ماهر وی

مراقبه ده شریعت دی ^و ده طاعت ده عبادت دی

چیه دفع ده حجاب وی ^و ده بند هرب الامر باب وی

تل به فکر ده حضور وی ^و پسخن پضر و سر وی

ملکه شی نیک خصلته ^و بی ضروره بی کلفت ته

گاهن پین شی لجلاله ^و لوی دهننت و دته لاله

ماسوی دور شی لمیانه ^و چه فنا شی لسمحانه

بل دوم ده طریقت دی ^و چه دی خیل خوی خصلت دی

پر خیل خوی بان دی فریتم ^و حمید وی که ذمیم وی

بدلوی روز بروزه	خو خان پاک کوی دل افروزه
بل دریم چه خما و نروزه	مراقبه ذکر دی کوره
لطائف دی سلطانده	لغی اثباتی جانده
بل سالک لره نعمت دی	مراقبه ده معیت دی
ده رب لتزیهات	لواپه تقدسیات
که ملحوظ الخیله خانه	لهمه واپه جهامنه
کلیات که جزئیات دی	که اجسام وی که ذرات دی
بی تمکین بی حلوله	بی وحدت ته بی دخوله
دا الحاظیه ده جمال وی	ده تفصیل یه کوم مجال وی
چه اخرجیه مالکه شی	ملک یه را سخه شی
لذت مومی اوصاله	معیت مومی ای لاله
ده توحید دی خومقامه	دا هم زده کره دل آرامه
یو توحیدک افعالی دی	چه مقام ده لوی ولی دی
چه نظر کوی و خان ته	ترخان تیرشی جهان ته
همکی کنی یکسر ه	بی لفعله بی اثره
بی سکونه حرکت	بی اختیاره بی صفته

دی افعال ده دوی خود ایه	همگی گهی لخدایه
ده ایجاد لوجهی ده	که صدور کیزی لبه
دائمایه دا الحاظ وی	دایه شغل دایه راز وی
خوا فعال ده سالک کوثر	همگی فنا شی ویر ویر
په افعال کین ده رب وی	بنه شور بنه شغب وی
آخر کلاس واخلی امیره	له اختیاره لتد بیر
لکه مری پجهان کین	ده ژوندی عالمیان کین
بل توحید چه ده صفتی	بنه هنر بنه خصلت دی
کل صفات چه ده موجود	ده سالک ده خیل وجود
کیه سمع که بصروی	کیه علم که فنروی
همواره دل آرایه	عاریت گهی لخدایه
آخر محوه شی ای ویر ویر	لتظره ده ده گو، ده
صفت نویسنی هینکله	بی صفات ده رب ده
لکه نمرچه شی تا بان	ستوری ویرک شی لید بان
بل توحید ذاتی ده	رب دی تا بان که غافله
چه واره ممکن دلدا	که ملحوظ لکرد کاره

بیازره یه دابا وروی	لعر فانه بصره وروی
چه وجود ده رب وجودی	چه ممکن خیر بوددی
دونی لری شی لیانه	بل خه نوی بی سیمانه
کسر کبصیرت و پی	ناست په بین کین ده و خد
سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بصره وره
صفتونه ده رب گوره	کل قدیم دی خما و رده
له ابده تر از له	الله فرد گنه اهو له
هم یه فرد گنه آلاته	غلط مخه بد گمانه
خوسالک نشی ای یامره	پساوک کین پخته کاره
شغل نه ویرلر بویه	ده توحید داتی خوشخویه

قال الأصل الثامن فی الصبر والعزم ورجوع مراتب

العباد الی الله والوصول الی الله

شه خبر الخپله خاتنه	پسلوک کین ای نادانه
وی تاسر و مللکوت	ای شهاده زید کی قوته
ده هبوط و کره مهتابه	تراویازره حجاب
وقالب تیه فرواز کر	چه مولی پخپله ساز کر

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

بیا ده دوی له امتر آجه

نفس زده پیداشو جانانه

نفس منبع ده هر شر کردی

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

چه ده زده خوی خصلت

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

بیا ده روح نفس لیا نه

لکه حواچه له آدمه

بیا یه دی پردی شیدا کر

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

خوکی بی دین بی ایمان وی

خپل اصلی و تن یه هیترو

ده آشنا پر ضا تله که

خوک مرجوعه و که کوره

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

خان بیرون که لر ندانه تل جهاد کوی ای جانه
شو عروج کوی داکشند ته اصلی خیل وطنه

فی الحدیث حبیب الرحمن من الايمان

لقلبی چه ته سلطاننه سالت ویریتی جانانه
حجابونی چور چوروی ده ظلمت وی کده نو نروی
پهر ذکر یه لس زره حجابونه خنی مار هره

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

دایه سیر الی الله دیه بل کمان مکره نگاه دیه
چه د سیر منتهی شیئه ده فنا مقام ته سرایشئه

فی الایة انی الاله الی یف سیجیوت و قالوا من

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

آخر مومی ده جهانه ده مولی په فضل جانه
بل دوم سیر فی الله دی یصفات کبش ده الله دی
پکبش فکر کوی جانه خو طاق لری لقوان
لجسماله له جلاله ده اسماء سرتبه لا له

بل هم سیر من الله دیے پکرم ده پاک الله دیے
 چه په بیارته راشی کوره ده فنا لرتبی وئرویه
 واره وار کوزیزی کنانه خوراشی ترممکات
 کدود که خان ای یاره ده ارشاد لکار و باره
 پتیه ذکر ملکه ویے تل حضور شاهده ویے

فی الایة قال هذه سبیل ادعوا علی بصیرة و من

بل هم سیر چه بالله دی په اشیا و کس لله دی
 واره وار ورمعاوینتر چه لدن پرفیض کیزی
 ده هر حال خپله شانه لطاقته هم لتوانه
 اشتغال که لتلقینه خوته خدای رسوینه
 وصال هم زده کره دلبره غافل محه بی خبره
 چه مشغول وی نیکنصله خوک لذوقه محبت
 لطائف وی که سلطان و داوصال ده پاک سنجان

فی الحديث انا عند ظن عبدي بي و انا اعهده متى ذكره

چه پیدا فاسد افکاری ویرک یه شغل ده ستاری

دایه فضل دی بخدایه پناه عواری دل آرایه

فی الدیة و من اوشع عن ذکر النخمس فی فیض الشیطانا

یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین

یا وصال دی پتو مرنگه وارپه زده کرپه ای خوشرنکه

یو وصال علی الذوام دی لوی وطن لوی مقام دی

چه هرگز لذوا الجلاله خوک غفلت نکه ای لاله

دائمی وصل ما هرره هرگز نه مراخی بی سره

زپه گردان دی شهادله تقلب که تل ته تله

هم درو ح داهیسی داب دی مجاور چه ده قلاب دی

دوم وصل ده لباس دی ده سلوک ده کوت آسادی

چه ثقیل ده زپه مرآت که خینی محوه کد ورات که

انوار وری لورده لورده له اذ کاره خما و سروره

یا انوار وی خماله له لاله له جلاله

بل هم وصل اجتادی مرحبادی مرحبادی

چند حجاب ده نور پیره شی بصفات کنی بنکاره شی

دریم وصل ده عنایان دی چه الحاظ ده پال سبجان

خالص ذات چہ بی محفہ دی الحاظ کہ نیک حصہ

چہ مقام یہ دہ حیرت دی ہم سیرت اندر حیرت دی

الاصل التاسع المحاضرة والاشارة والتخالف

المحاضرة قومه واما مدخل الزمان

معرفت چہ لد لیلہ

محاضرہ دی ای دلبرہ

چہ سالک فناشی جانہ

بمقام کنر دہ حیرت وی

ورتنہ کرانہ شی طالبہ

لکہ خولک چہ ہمیشین وی

نارہ کلہ کہ پزورہ

شاہدہ یہ بولی لالہ

چہ شی نور دہ حق تابانہ

کد سر پتر کو نویے

وی پسر یہ دہشت کنر

سالک وسیع شی پے اور

شی حاصل بی قال وقیلہ

رب دی تا کہ بھرورہ

حجاب لری شی لمیانہ

نیہ شک وی نہ تہمت وی

چہ اللہ بولی پے ژبہ

تل مدام دہ دہ قرین وی

چہ و بولی ای و زورہ

رب دی تان کہ لالہ

چہ شی ای بی بی گمانہ

تل سپر دہ دہ کاتہ وی

تل حیران پخیل وصلت کنر

تجلی یہ بولی گو، ر

گاه و روح ته له اکبره تجلی و شی انور ه
 بیاده روح تجلی جانیه و سالک ته شی عیانیه
 یقال بپصورت کنس غریب پر یونری پغلط کنز
 لکه سؤر کالی چه وینی پمراضات کنس لکه وینی
 ده سرخی گمان که دله پمراضات باندی پخپله
 دابی مرنگه مصفی وی ده مرئی پرنک خطاوی
 دی پر ثخان ده حق گمان که خوشبخت ده ده لسان که
 انا الحق وائی ای دله ده منصورید و د عاقله
 یادی وائی سبجانی ما اعظم الشائیه
 ده بازید پخیر دلداره داهم وار و ده لخوا کاره
 فرقیه وادی ای دلبره رب دی تا که بهر ویره
 تجلی چه حقانی ویه بشری صفات فانی ویه
 پروحنی کنس خما و سوره داصفات باقی وی کوثر
 که ساعت ویر لشی ای بیره ژدگودش کوی دوباره

الاصل العاشر فی الالهام واما کاشف الغلبه

قصه الهام و مکارنه و فیه

چه ده خیر لروزگار

پرچا فضل ده علام وی

گاه لغیبه داجواب وی

گاه دخلق لزبان

گاه دخضر ملاقات وی

چیه شغل وی لذکره

حجاب لری شی ای ورو

که پرده وی کدیوار وی

دایه کشف د صورت دی

ده معانی کشف دله

پقلبی چه خبر دار وی

ده مروحی کشف فیه

که حجاب دور شی لمیانه

عالم وار نه نمایان شی

فی الحجاب غرضت علی الجنة فیرایت اکثر اهل عالم

و غرضت علی النار فیرایت اکثر اهل النار

شی خبر خمانگار

داده هر سالک الهام وی

گاه ویش کاره بچواب وی

د الهام هم شی جانانه

چه سبب یه ده بخت وی

پاک که زده لغیره فکره

ده سالک لمخه گوهره

ل عالمه خبر دار وی

چه ده پاک الله قدرت دی

شی یعقل تل ته تله

پکین کشف ده انوار وی

لجنته لجمه

لزمانه لمکانه

مستقبل ماضی یکان شی

فی الحجاب غرضت علی الجنة فیرایت اکثر اهل عالم

و غرضت علی النار فیرایت اکثر اهل النار

دیه خبرشی حکمته	بیایپرکنش نیک خصلته
ده جهان ده کائنات	ده واره و موجودات
یکایک و معلومیزی	ده عالم وجود چه کیزی
یایه این یایه آن کنش	چه حکمت وی پجهان کنش
پصفات ده سبحان وی	ده خفی کشف داثان وی
لدن بیامومی بی علمه	چه کشف وی لعلمه
چه وی کشف لبصره	معنیات وینی دلبره
بی لشکه بی لریبه	هم کلام آوری لغیبه
پرده سمعه لبیانه	چه وی کشف ای جانانه
رب دی تا کد بهروره	ده اخفی کشف دلبره
ذات لکنه میرات دی	په شیون کنش ده ذوات دی

الایه کاتوره فی شان

ده بل زده ورتنه بنکاره وی	چه صافه اهینه وی
زده رویشان کاندی ضنه	پاک الله یه لکرمه
بنایسته کنلی نادر دی	که لزرو خنجه خبریه
روایت دی لحدیشه	فرست دی ای رایتسه

فی الحدیث القوی افرسته المؤمنین فی نظر خبر القویان

بیان الفاظ المستعمله فی النکاح فی الفنا و البقا و الخیر

چه ده خلق لعادت ته	خان بیرون که نیک خصلته
چه گفتار کیه کردار وی	تولد و شرع پرفتار وی
فنا بقا ده شریعت دی	چه سالت لره عفت دی
چه خوک بد خو یونه ویر که	بنده پشان پوری زیور که
ده طریقت فنا بقا دی	وداناته هویدا دی
چه وجود دوشی لیانه	بشری صفات لثانه
تل حضور تل شهود وی	ده سلوک فنا وجود وی
همیه محو اثبات کوره	بل کمان مکره ای وروز
چه فنا یه پدا شان وی	نه اثر نیه نبان وی
ورته محو وائی ای دل به	لدا هم مشه عافله

و منها القبح والبطل

چه شالك وی پخوشی کنز	وی اذکار پیری کنز
وی رجا غالبه کوره	دایه سبط ده خما ویر
چیه خوف ویره دیر شی	ده اذکار رقتا یر هیر شی
یا ضعیفه پزده مرده وی	داده قبض مرتبه وی

و منها الاوایع و الاشیع و الاضواء و الخیر و الخیر و الخیر

که پزوه ده سالک یاره	خه نزول و که لواره
کیه قبض وی کذوق وی	کیه سبط وی که شوق وی
که انیس کیه هیئت وی	کیه جمعه که فرقت وی
لکه برق چه و خلیزی	دم پدم په اویره کیزی
دالایح بولی دلبره	رَبْ دِ تا که بھروره
بیالامع هم خود پیروی	طوالع هم ترده تیروی
چه پیسی ممتد شی کوره	ده غه حال بولی ای ورو
چه بقایه وی ته دیره	دامقام بولی دلیره
یامقام قیام ده ورو	چه سالک بر طاعت کوره

فِي الْآيَةِ وَمِنْهَا لَا الْمَقَامُ مَقْلُومٌ وَمِنْهَا الْخَوَاطِرُ

فِي الْآيَةِ وَمِنْهَا لَا الْمَقَامُ مَقْلُومٌ وَمِنْهَا الْخَوَاطِرُ

چه بخیره یا الشره	ده سالک پزوه دلبره
خه ویر پین شی نا کانه	خواطر په بولی خانه
بیا و شرع ته نظر د یه	چه محک ده خیر و شرع
ظاهری فرق یه دلداره	آوړیده شی لخوا کساره
چه پزوه ده پاسه ورو	خطر ه حقه کوه مره

پریمین وی مللکه	دالهام کنه بی شکه
چه پزده کنی پینا کیزی	خطرہ لنفسه کیزی
هوا حبس یه بولی دله	رب دی تانکه غافله
ریساروی لشیطانہ	وسوسه یه بولی جانہ

وَمِنْهَا الْوَقْتُ

چه سالك پکشی وی لاله	پر حاضر نفس لحاله
کیه حزن که سروروی	دایه وقت دی چه حضوروی

وَمِنْهَا الْحَيَاتُ وَالْأَنْسُ

در سالك چه قبضه یرو	ده حساب لحده یرو
داهیئت بولی ای ورو	پال الله دی خینی زعور
چیه سبطه برشی بی شاه	داوانس توی کشانه

وَمِنْهَا الْوَجْدُ وَالْتَوَابُ وَالرَّجُودُ وَالْخَمْدُ

چه ده ذکر لپر توه	پر سالك مراشی لرو
چه لحزنه لطربه	بی کلفته بی شغبه
دغه وجد بولی دله	رب دی تانکه غافله
چه په زور که خان شو	یا خفقان کوی ای لاله

و جد نه دی تو جد دی	بستدی لره لایب دی
اخر و جد تری پیداشی	چه کرم ده پاک مولی شی
لکه قرآن چه پید باکی وی	بکانوی بتکی وی
چه سلطان ده ذکر گو	شی ساکن یزد ه کنی و نرو
دامقام یه ده وجود دی	ده وجود فنا خمود دی

و منبأ الجحیم والظلم و جنة العز و الفرق الشافی

چه پزره ده سالک لاله	پکرم لذوا الجلاله
چه وارده شی له اثره	دایده جمعه دی دلبره
باینده چه عجز نیاز که	و دعا ته لاس پرواز که
په بندگی کنی ده ستاره	لکنا هه شرمسار وی
خان جدا کنی لخدایه	ده گاه لاله آیه
دایه فرق دی دلبره	مهرب دی تا که لهره و مره
پر سالک لازم دی واره	کد انوی مدیه و یار ه

قالوا کل جمیع بلاد تشرق فی زینة و کل تشرق فی بلاد

و کل جمیع تشرق فی بلاد

چه سائلک محوه فناشی جمع الجمع لره را شی
بیا مبوط چه کوی کبناته دی لمحوی ته اثباته
داده ده فرق ثانی دی چه کرم یه سبحانی دی

منها الشکر والحمد

پر عارف چه کشف لاله خه لصفات شی لجلاله
لخونی وی دیر بی تابه لکه مست بی مپوه نابیه
دایه سکر دی لذکره غیر و باسه لفکره
بیا حجاب چه شی لمیانه کشف نوی خما جانیه
زیره یه راشی ته آرامه دایه صحوه دل آرامه

منها الذوق والشرب والرفق

چه لکشفه کرامته له اخلاصه محبتیه
خکه و که دل آرامه داده شرع لمقامه
دامقام کورده ذوق دی دیر یه حب دیر یه شوق
چیه و جنبی نیک خصله لجهاده طریقتیه
دغه شرب دی ای دلبره شرب دی تا که بهر دور
چه سائلک شی پسیر آبه پسلواک کبن ای مهتابه

دامقام گوده دگر دی چیه نه منی لاشی دی

و منها التواضع والتواضع والتواضع

چه شی بفرده حق بابانه ده سالک پزیره کنی جانانه

سالک و سیخی بی اویره تجلی به بوی ویروره

چه زایل شی بیاد لبره سالک خلاص شی لضره

دایه ستر او کتمان دی چه کرم ده پالک سبحان دی

لکه بخلی چیه قربت دی ده رب فضل مرحمت دی

و منها التواضع والتواضع والتواضع

چه ده ذکر ترقی ویه لقلبی ته روحی ویه

ته خفی و ته اخفی ویه ته مقام ته فنا ویه

شان پشان رنگیزی گور ده عنان پنجم کنی ویروره

و منها التواضع والتواضع والتواضع

دامقام یه ده تلوی دی ده سالک جبل المنین دی

هم یه قرب دی خما ویروره ده الله ته دیره کوریه

چه حاصل ده ده مقصودی بمقام کنی ده شهود وی

مدام ناست پر دامقام وی بیامکن می ده ده نام و

چه لذت گریه غفلت و بی	ده یرینی ریاضت و بی
تل ده نفس برضاد رومی	ده شهوت شراب و شومی
دایه بعد دی لخدایه	کپوهی بزی دل آرایه
چه سالک ده خدای بندگی که	عاجزی سرافکنندگی که
ده شریعت لعزیمت	عبادت دی نیک خصلت
چه سختی که پر خان جان	ریاضت که دیر بی شانه
شب خیزی کوی بیداروی	په فاق کیش تا و ناروی
په بندگی کیش یه تن رامی	دایه خای دایه مقام شی
عبودیت یه بولی لاله	رب دی تا نکه ملا له
چه دی راشی ته شهوده	ای حماده زبده مقصوده
دامقام ده عبودیت دی	لوی هنر لوی خصلت دی

و منها المنافع

چه سالک کوی همرازه	آوردیده لینه آواره
کیه ذکر که امشعاروی	چه خاطر یه ناقراروی
بعضد اوایی رخصت بی	نه گناه نه بدعت دی
پقرآن کیش چه مروادی	پدا ویر کیش اولی دی

روایت دی لحدیثه بل کمان مکره رائیسه
 خوک و مینخه خوش آواز آره دالسا زه بازه
 ده عایشی و دواندی لاله رب دی تانکه ملا له
 پال سرشول ناگاهه دوچاره هغه وینخه هغه کاره
 بیاعمر مرغی دلداره وینخه و لاره لفراره
 حضرت و خندل پرده پر ادب ده وینچی کوره
 بیاعمر وی حال دی ختگه داخندادی تارخه دیه
 کره قصه رسول بسانه له اوله تر پیا یانه
 بیاید سر اوسته دو باره دغه خیل مطلب ده پاره
 بعض داوانی گناه دی لوی عضیان لوی تپاه

فی الحدیث ما رفع احد صوته بالثناء الا بکسر الشیطان

چه آواز ید مسنانده وی نغمات ته مرانه وی
 شیطانان کنی فی ای و نگره پروا و زده هغه کوره
 په پندری به وهی دله پینه کنی تل ته تله
 خود ده نزی له آواز به کاویر کوی همرازه

فی الحدیث ما رفع احد صوته بالثناء الا بکسر الشیطان

علی مشکبه یضربان بالحقایق علی ساد وحق میسک

چه رود کوی جانانه بی او رنجی بی یارانه
مناقت در غون که دل پت پرده کن تل تل تله

فی الحدیث القایبت الیفاق فی القلب کما یبنت

السبل القل

تحقیق ددی ای دلبره رب دی تاله بهروره

سر نده کدی لتاره لطنوره لمزماره

چه ده فسق نسانه دی ویدی ته بهانه دی

یابه بنشی ها بکان وی مجلس کنس فاسقان وی

شک یه نشته بچرت کبر یعصیان پمذمت کنس

کدانه وی بنه آواز وی مجلس کنس یقول همراز

هیچ گناه نشته ثواب دی روایت چه ده کاب دی

قال ذوالنون الماع واد حق یجمع القلوب الی

الحق فمن اصغی یحقق تحقیق ومن اصغی لیه ینفس

من ندق ومنه الاربعه والنسوح

چه خلوی بنت شبانه و فری سالک کنس فی دل افروزه

لحالمه پخلوت کبنت
خاناهامومی کورمه

فی الایة فتم بیقات ربه اربعین یوم **اولی الحدیث**
من اخص الله تعالی اربعین طویلاً بیکم الحاکمة من عباده

بیکم الحاکمة من عباده

بیا اثرده دل آرامه
چه دهده خوی وخصک^{وی}
کچه خیردی کشر دیه
لعا دته ضرور دیه

فی الحدیث الحسین عادت و عادت و عادت و عادت

سریه زادی کیوهیزی
چه آدم ملک کوته
خلافت دهده تعین شه
یک مقام روی زمین شه

فی الایة انا جعلناک فی الایة خلیفة

خمیره کری الله دل
پخل پید سره پخپله
پخلوبنت شبانه روزه
پری بابران کیده لغسه
چه بررخ شی ای همدمه

دی ملک ملک کو ته

بیادغه تخمیر مهتابه

چه سالک و که مرجوعه

پاک الله بلد امیانه

روح یه بیارته عروجو که

بیاخو شرطه ده خلوت دی

یودی تجرید بویه لاله

چیه مال وی ترشاپاته

پریشانی دیروسواسی

بل هم تن جامه کره پا که

بل توبه یه اخلاص بویه

بیرون محه نیک خصلت

لنز شراب لزطعام دی

بیایه ذکر دی ای یاره

کچه کشف کرامت وی

خلوت مکوه بی با که

کپوهیزی ای خوشخویه

بی منشه و جماعت

مختصر کوتاه کلام دی

تل مدام لیل هزاره

وارفات یه ده خلوت وی

ده سالک ده فواد قوت

بشر پوره خلوت بیت حجاب

پدغه شماره خضوعه

داججاب واخلی جانانه

چه اصلی وطن ته تله که

چه سالک لره عفت دی

چه خیرات یه که ای لاله

زده یه کوز و هغه خونه

نه حضور نه اخلاص و

بل هم تن جامه کره پا که

بل توبه یه اخلاص بویه

کپوهیزی ای خوشخویه

بی منشه و جماعت

مختصر کوتاه کلام دی

تل مدام لیل هزاره

وارفات یه ده خلوت وی

خلوت مکوه بی با که

کپوهیزی ای خوشخویه

بی منشه و جماعت

مختصر کوتاه کلام دی

تل مدام لیل هزاره

وارفات یه ده خلوت وی

دافقوح بولی ای لاله رب دی تانکه ملاله
یاچه رفق و رشی لرنه بی طلبه بی تعب

و منها القنوق و المتصوف و المتشبه بالمتصوف

چه لباس به پشمینه وی و خواری ته بهانه وی
لاس به کنلی لدنیاوی خاص محب ده پاک موی
تل بر همد مرایست وی داصوفیان دایه خصلت وی
که پر زه کن پت زهیر وی پدنیایی دلگیر وی
به تکلیف سره نخانه دنیا پر یکاندی جانانه
متصوف به بولی دله رب دی تانکه غافله
کتشیه کوی لدو به چه خان کنای نشی بکویه
کله کد کله کنار وی داتشیه دایه روزگار وی
داهم لوی اخصلت دی لاله رب دی تانکه ملاله
به صوفیان کن حساب دی روایت چه پد باب دی

في الحديث من اشتبه بقله فهو من أحب قومه فهو

منهم و من لم يزد الله له من الله فهو من

رابطه ده شیخ و کوره پداسر به پوه شی و شوره

بعضی از آنها را خدمت و التّشبه بالخادم

چه خدمت که دنیا کافو در نیتینوسا لکانو
به اخلاص پرستیاوی نیده ظمعه نه بریاوی
بظاهر که خدمتکاروی بمعنی ده دوی سرداروی

فی حدیث من عند النعم خادمه

خدا وحی سبحانه وداؤد ته مراغلی جانده
هرچه خوک خماطالوی خماولوتر ته راغب وی
کره خدمت ده دوی داؤد ان تبه ورشی ته مقصوده

فی حدیث من عند النعم خادمه

بعضی از آنها را خدمت و التّشبه بالخادم

که خدمت غواری لبه کره ده نوری خدمت دله
پکن مکره شک رائشه کماور کری لحدیثه

فی حدیث من عند النعم خادمه

چه تکلیف کوی نخانه پنخدمت کنش خما جانده
به اخلاص لبس به خلل وک الخادمه سره مل ویه

بعضی از آنها را خدمت و التّشبه بالخادم

چه پر زره دیچاده پاسه	جرعه توشی له لاخراصه
ریاضت یه پت پنهم وی	په کار کین ده عالم روی
ده عالم دوراندی کوره	کپ وده که خان هر کوره
پهغوجا رجاتانه	چه دی دوروی لعصیان
لکه رب چده اناروی	ده شراب یدوقاروی

قال الملامتی من لوی نظم خیرا و لوی نظم حسن

حکایت واروه دلبره	رب دی تا که بهر وره
سودا کرد ولایت وه	دیریه مال دیر دولت وه
ده ده لوئرو ده دلپذیره	پنایست کین لا نظیره
دی ده حج پر لوئر روان شه	پتد بیریه دیر حیران شه
چه ده شهر مرشد پیره	پصلاح خوبی شهر وه
معمده وه هر کوره	پری ید و سپاره له ویروره
دی روان شه وطاعت شه	ده مکی ونبه زیارت ته
ناگاهه پیر مبتلا شه	پرخوبی ده دی شیداشه
بی طاقت شه بی تابه	خویه و مروسته مهتابه
آلوده یه یصحت وه	پکناه په قربت وه

آخر حمل تری پیدا شه

ویرده لفضیحت

چه فقیر در لولکاه

اخر دی پخان خبر شه

تل به آه په فغان وه

یوه روح پر سجده یاره

خوایه ولید و پخواب کنر

چه ته در و مه گاه کاره

چه فلا نا خایه وطن دی

وه پرو پرفتار کنر

ده پوینشه کره لچانه

دوی به داویل خمار دی

چه داخل یه پدر بار شه

سمن بره گل رخسار وه

پاس بطاق کنر بی حساب

کل احوال را غله په بیار

عاصی و گاه کار ته

چه فقیر خبر پکا شه

دایه مره کره نیک خصلته

واره سلب شوه خماله

خینی مرده حب شر شه

چه پر خیل گناه پشیمان

عاجز پروت وه غمگساره

په تلقین پجواب کنر

ده فلا ناتده لود در باره

چه ده ده کویر مسکن دی

چه داخل شه پد یار کنر

ده فقیر بحاله شانه

پچه باز بد کردار دی

ده صحبت په انتظار شه

مخلوته یه مرفتار وه

صراحی پروتی مهتابه

کل احوال را غله په بیار

عاصی و گاه کار ته

شمعیران پضا در حال کبر	ده فقیر به پت کمال کبر
ده پوینتنه گره ای لاله	ده فقیر لدا احوال لاله
ده وی گور دا خوب رو	خما پیردی ای خوشخویه
صراحی دکی طالبه	سرکی ویا لربنه
دامی طور ده داشان کرم	چه غلط دینو گمان کرم
چه ونه سپاری هین خنکله	امانت و مات شه دله
شرمندله شه لحرته	لدا رمنه اشارته
چه ده خب لمسته جامه	پیاله نوش که دل آرامه
وکه تیبسته لعادته	ده اولس لک لسته
مست پچام محبت وی	نینه زهد ریاضت وی
زخیره نکه ای ورویره	ده صباح ده پاره گوریره
بیانامه یه قلندر ری	بینه خصلت تبه یه هنر ری

تمام شد بحسب الشرائع العارفین بحسب
 الله مایلرها الی مسید رحمت آخر زاده
 کمالی و مسید تو جی و موقعا الی اجمع
 آفات و بلایات انکسار داد

شاه فیاضی رسدنا عظیم الحامیه

دست یزداد بسم الله الرحمن الرحیم **متمم بار خیز**

لوی بزرگداده حضرت سر چه لایق ده تاج افسر و

کل پیداده ده لرویه که ملک و ده که بشرو

ارواح ابرار

پاک بی چه ستوده و به بچین کنشاده و

مغود و آید گونه پیاموند چه پردر به افتاده و

انجم الکاجبین

کزی و زرخشی بی باری که نظیر بطراسری بی

چه لوصله به محروم شو مغه تل دی پخوار یکی

شمل

شهل استری کیه کوری بادامی عشقی هم توری

عاشقان به انتظار دی ده قیامت ته و زخی پوری

الغیب الشفاب

دراز مشکان چه ده شریک عاشقان پی بلول ز

چه ملند به شوه لدره **فصل اول در بیان** دنده پند و

نمایان **فصل دوم در بیان** **نمایان** **فصل سوم در بیان**

بنایسته لور به یوزه **فصل چهارم در بیان** تر عنبر خوش هنوز

چه لوصله به مهوروی **فصل پنجم در بیان** مبتلا لدر سوز

فصل ششم در بیان **فصل هفتم در بیان** **فصل هشتم در بیان**

هم به بن و ه خبله لری **فصل نهم در بیان** بنایسته تر مرغاری

نجان به شوه ملکوت **فصل دهم در بیان** چه حضرت بگری خبری

فصل یازدهم در بیان **فصل بیستم در بیان** **فصل سی و دوم در بیان**

چه ده پاك بنی گفتار و **فصل سی و سوم در بیان** دیر لذید شکر باره

هم به هر لغت گویا و **فصل سی و چهارم در بیان** دا اعجاز ده پاك بنی و

فصل سی و پنجم در بیان **فصل سی و ششم در بیان** **فصل سی و هفتم در بیان**

هم به تور کرده زیره **فصل سی و هشتم در بیان** بنایسته و بی نظیره

و خوشبویه با کلابه **فصل سی و نهم در بیان** هم لعطره لعنیر

فصل سی و دهم در بیان **فصل سی و یازدهم در بیان** **فصل سی و بیستم در بیان**

پاك رسوا چرخه الناس و **فصل سی و یکم در بیان** بنایسته او زده یدلاس و

رسیده ترزنگوت **فصل سی و دوم در بیان** سخاوت به بی قیاس و

الفین

لوی و مرغوی ده سر و سروه هم پور کوشته متوروه
چهلده یه بیعت نکر صحیح خای ده دوی سقره

الفی الا نامی

بناسته نرخی سرو نه زیب یه دیرو و تر گلونه
ده حضرت ده لاس کتی بنه نوکان لکه درونه

بعید ما بین المنکین

هم او بزی یه خبله لری بناسته کنلی نادر ی
یکن مهر نوت و ده دیو زیبا تر مرغلری

لیله ما بین

هم ده وایو چیه میان و ده رسول پکن چشمان و
لکه سیم چه ده سوزن و ترافتاب مهتاب رخشان و

استخر الکرامه

هغه پاک رسول لری و ده به مهیب صوت جیم و
و ده پیدا لبر مکتبه دیو هیبت یه پر غلیم و

اعتدال الخلق

هغه پاك بنى سرور و نه سمين و نه لاغرو و
بنايسته زيبا صوت و نه هر اندام به برابر و

بنايسته فراخى سينه و نه ده حضرت چه كنجينه و
پور علمه لى كخته نه حد نبه كينه و

نور و يسته نوه پرى باندي بي ده سر تر زيره لاندی
مگر ليكه پر سينه و نه و نامه و ته دور باندي

پاك رسول چه نماين و نه نهايتى دير رنگين و
چه يوسف يه ثانى نوه رحمة للعالمين و

گندم کون سفيد تر زرو و نه هغه پاك بنى سرور و
ده بنايست خي يه نوه كه افتاب و نه كه قمر و

هر يقد ميانده بالا و نه هغه دوست دى پاك موي و

هم او زده ائلس کا له	مغراجی شپه وه ای کاله
قوت شوق به محبت وه	راز به کره لذو الجلا له
شما ئله محمد د یسه	بستو کبری شیر محمد د یسه
خاته به پرایمان کر یسه	تناخوان ده محمد د یسه

بسم الله الرحمن الرحيم	
الهی زه نگاه کاریم	بر نگاه استغفر الله
مستغفر بالا سحاریم	بر نگاه استغفر الله
کیره وی کصغیر وی	چه پهای پی تحریر وی
لهه وار بیناریم	بر نگاه استغفر الله
نگاه دیر لر می شماره	کرم و کبری کرد کاریم
پر خیل جرم توبه کاریم	بر نگاه استغفر الله
خما دیر دی کنا هونه	نگاه هونه لکه غرو نه
ستاده فضل امید واریم	بر کناه استغفر الله
یومی خیل نفس اماردی	بل ابلیس غوندی کاریم
بند ده دوی پیچاریم	بر نگاه استغفر الله

دَر پَر مَسْتُ خونی هتیا
ستا و فضل ته فرار یو
پغفلت می عمر تیر کر
ده طاعت لبابه خواهریم
خالی لاس بچم ته گوره
سراوه اعتدال و سیم
آویشنه نلرم ناخاریم
که انعام کری منت بایریم
که عاصی یم که مخ تو مره
چه بخیل نگاه اقراریم
تکیه نلرم بی تان
بنا له په آه زاریم
ته حلیم فی هم ستار فی
زه عاصی هم شرمساریم
ته دانائی هم بینائی
زه عاجز ذلیل نزاریم

مسلط پر ماحیران دی
پگاه استغفر الله
معصیت ای پاکش دیو رب
پگاه استغفر الله
خجالت لرم هر گوره
پگاه استغفر الله
رونده پر سخته لایم
پگاه استغفر الله
پنظر ده کر و گوره
پگاه استغفر الله
ای کریمه مهر بانه
پگاه استغفر الله
هم رحیم فی هم غفار فی
پگاه استغفر الله
هم قادر فی هم توانای
پگاه استغفر الله

ستا لقا هر دو رو بر بن م
 ده غفران په انتظار یم
 رب ستا رحم فایز دی
 خله تل پدا کو کار یم
 بنده یم کرده ابلیس یم
 زاری کوی دی دیر یم
 که پخوله وایم بنده یم
 چه بد فعله بد کرد ابریم
 پخوله خه وایم سبحانند
 پخیل خان پوری او کار یم
 که قرار کنز ویرین م
 بی حضور بی وقار یم
 طوق ده غاری فی طاعت
 ده طاعت پر نگاه با یم
 چه توبه خینی با یم
 ده توبی په استغفار یم
 لکه موم هسی ویلین م
 پر نگاه استغفار یم
 پر غضب بانندی سابق دی
 پر نگاه استغفار یم
 ویرانه تقس به تبیس یم
 پر نگاه استغفار یم
 پت پر بنده کنش شرمند یم
 پر نگاه استغفار یم
 هیچ مخفی نشسته لتانه
 پر نگاه استغفار یم
 که طاعت کوم شرمین م
 پر نگاه استغفار یم
 کدله پاید معصیت یشه
 پر نگاه استغفار یم
 بیا هغه نگاه اظهاری یم
 پر نگاه استغفار یم

که خویم نالایقه

ند توانی ده روی دارم

چه خما حبل المتین دی

رحمة للعالمین دی

ده ابو بکر ده عمر سیم

خاک پای ده چهار تیاریم

ده نیکان دامن گیریم

ده بدان دیر بیزاریم

به نیکان پی زغلی

هو ادری ده دیداریم

یا کریم کرم و کریم

چه گو یابد اذکاریم

استاذان لمور پلاره

دواره وزیر مه خواریم

میددین لرم خالقه

پرگاه استغفر الله

دی خاتم المرسلین دی

پرگاه استغفر الله

ده عثمان ده حید منیم

پرگاه استغفر الله

پر در پروت لکه قطمیر

پرگاه استغفر الله

شیر محمدیم در غلی

پرگاه استغفر الله

عفو و شاکاه ده ده کریم

پرگاه استغفر الله

آل اولاد عزیز لیاره

پرگاه استغفر الله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ای ده د و کون سرداره بر موی باندی رویناره

ده دی خوار امت غم خوان *را که داس ده خدای سوار*

چه آواز ده الفراق وی بر مال قال قیل نراق بی

ملتفت می ساق ساق وی *را که داس ده خدای سوار*

چه عز را میل بر ما خبی زد دلسوزی نرمی بر نری

ده زره پانه می ریزی *را که داس ده خدای سوار*

چه شیطان مگر جدل که ده جنک او و مال ته بل که

په ایمان خدا خلل که *را که داس ده خدای سوار*

پر تخت چه پروت عریان که ده روند پیمان حیران

ستاده فضل نگران یسم *را که داس ده خدای سوار*

چه سفر کرم و عقبی ته دافانی دنیا ینه پاتنه

امید نلرم بل چاته *را که داس ده خدای سوار*

چه کفن خاپتن وی یه نور محمد خامسکن وی

نبه شمع نه روزن وی *را که داس ده خدای سوار*

چه بستر خا تربت وی لیا ران می وحدت وی

کور کلی می غربت وی

چه درون قبر با پرده شی

نبه زور نه آواره شی

چه هلاک می یتیمان وی

دیرد و دوی اوه فغان وی

لوی و شرح چه ده قیامت وی

ده هر جا اوه حسرت وی

چه تبسته وی لور و ور

بیزاری شی لور و تر و ور

چه ده نمر اقلس و ویه

دریا بونه شی لحویه

چه قاضی به پاک الله وی

دیر به و او بلا و آه وی

چه حساب یه پشیر خیر وی

عاصیان خسته ز هیرو

نیک بد چه پتله وی

را کره لاس ده خدای دین

پیامنکر نکیر بنکاره شی

را کره لاس ده خدای دین

خپل پردی یه غلیمان وی

را کره لاس ده خدای دین

عالمونه پجیرت وی

را کره لاس ده خدای دین

هم لیلاره هم لمواره

را کره لاس ده خدای دین

وز مکی نه شی بکویه

را کره لاس ده خدای دین

ژ به لاس پنی به گواه وی

را کره لاس ده خدای دین

پزوه ویه تقطیر وی

را کره لاس ده خدای دین

ده هر جا به و هو اوی

بیر بدان په ولوله وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
چه پیران په رسولان وی **یا شفاعت به ورنه کران وی**
عاصیان به سرگردان وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
اکر اظه چه مروی وی **یا پسختی بضر وروی**
جهنم راته حضور وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
حطه و هم سقر د یی **یا لا یبقی لا تذرنی**
دوی لواحه للبشر دی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
هم حجیم هم نطی و یی **یا چه تراغ للشوی و یی**
دو نرخیان به په غوغاوی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
هایه و هم سعیر و یی **یا چه ده دوی شریق زفیرو**
نبه غوث نبه نفیر وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
چه بدان وی مضطرب **یا وچی شونلی لغضبه**
مخیه تور لتوره شبه **یا اکره لاس من خدای د پیل**
نیر حیرت کیرید بیم وی **یا اب مؤده دوی حجیم وی**
شامبون شرب الهیم وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
پایونرخ کین چه تل شوم وی **یا یا خیر الیه دوی ز قوی**

یَا هَرَا لَوْد بیه حَاقُوم ویک	یا کره لاس د خدای
عمر تبر شه پغفلت کبر	پیکاه پناامت کبر
شیر محمل پندامت کبر	یا کره لاس د خدای
یا رسول نظر و کره	هم پر ما هم به پرده کره
که موژ بند یوزره هم بنه کره	یا کره لاس د خدای

مَسْرُومِ سَلَامَتِ

ای ده هر مشکل تدبیره	ده یکناد زده اکسیره
ده در ماند دستگیره	خلاص کره ما هر خیره
پیر دی قدر دیو دی حباه دی	پدر بار کن ده الله دزیه
شکه خفافغان آه دی	خلاص کره ما هر غره
هم چه ته غوث الاعظمی	په ولیان کن افخمی
ده رنخویر زده هر هم فی	خلاص کره ما هر غره
چه خراب ده رسول دین	بیایا قوی متین شه
شکه نام د محی الدین شه	خلاص کره ما هر غره

کل به ده کوم بوستان ئی	ده رسول ده خانه دان ئی
ده مولی ده درد بران ئی	خلاص کره ماله ره غمه
کل و لیان و تاته خم شوه	هم عرب هم عجم شوه
تول دکلندی بر قدم شوه	خلاص کره ماله ره غمه
که اقطاب دی که ابدال دی	چه دوستان ده ذوالجلال دی
خم و تاته لکه دال دی	خلاص کره ماله ره غمه
الف واره چه صنعان شه	ستالپایه گریزان شه
به اخر عمر خو بکان شه	خلاص کره ماله ره غمه
بگردن ده ده زنا سر شه	بیاشفیع به عطا شه
پرده فضل ده ستار شه	خلاص کره ماله ره غمه
هر قدم سروری دی	ده رسول به سروری دی
خکه دم ده عیسوی دی	خلاص کره ماله ره غمه
چه دی مره پدم زنده دی	غرا بونه جنیده دی
گرامات دی شنیده دی	خلاص کره ماله ره غمه
خاض بنده ته ده قادر شوی	به بند کی کنی بر ماه شوی
پر هر چه بانندی قادر شوی	خلاص کره ماله ره غمه

هر چه وائی هغه خدای که کل کارونه رهنمای که
پر خاطریده ده آشنای که خلاص کره مالهره غمه
شیر محمد دله افکاره ده الله رسول ده پاره
یونظر و کره رویداره خلاص کره مالهره غمه

صاحب سید

تم تمام شد کتاب اسرار الغارین من
تصنیف مولا ناشیر محمد مرحوم بن مولا نا
ملا شاهو مرحوم قدس الله سرهما الغریب
المعروف بقوم غلجی خصوصاً هو تک
استحقاق زنی حسب الفرمایشی عالیه
ملا کروه آخونزاده بید احقر العباد
رسول بابا کشمیری تحریر یافت





و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

